

report

Léčka, přepad i noční přežití

Důvěra v armádu roste

Z institucí veřejného života důvěřují Češi nejvíce armádě a policii (shodně 67 procent lidí). Nadpoloviční veřejnost důvěřuje rovněž soudům (58 procent) a bankám (53 procent). Plyne to z šetření Centra pro výzkum veřejného mínění. Armáda tak vykazuje dlouhodobě pozitivní hodnocení, které nestagnuje, ale naopak roste.

Již méně důvěřují lidé rozhlasu (48 procent), průzkumům veřejného mínění (47 procent) a odborům (41 procent). Televizi podle průzkumu věří 40 procent dotázaných, internetu 39 procent a tisku 38 procent. Nejmenší důvěře se těší neziskové organizace, jimž důvěřuje 37 procent dotázaných, a církve s důvěrou čtvrtiny lidí. Důvěra nad nedůvěrou převažuje vedle armády a policie rovněž u soudů, bank a průzkumů veřejného mínění. V rámci statistické chyby rovněž u rozhlasu. U odborů jsou obě skupiny vyrovnané a u zbývajících převažuje nedůvěra nad důvěrou. Z dlouhodobějšího pohledu je u policie i armády zřetelný pozvolný nárůst důvěry. „V případě ozbrojených složek pokračuje mírný nárůst důvěry, který začal v roce 2016, a aktuálně zjištěný podíl důvěřujících je vůbec nejvyšší za celou dobu sledování od roku 1994,“ uvedla agentura.

A fakta

Technické parametry výzkumu

Termín terénního šetření: 3. – 15. 11. 2018

Zdroj dat pro kvótní výběr: Český statistický úřad

Reprezentativita: Obyvatelstvo ČR ve věku od 15 let

Počet dotázaných: 1 104

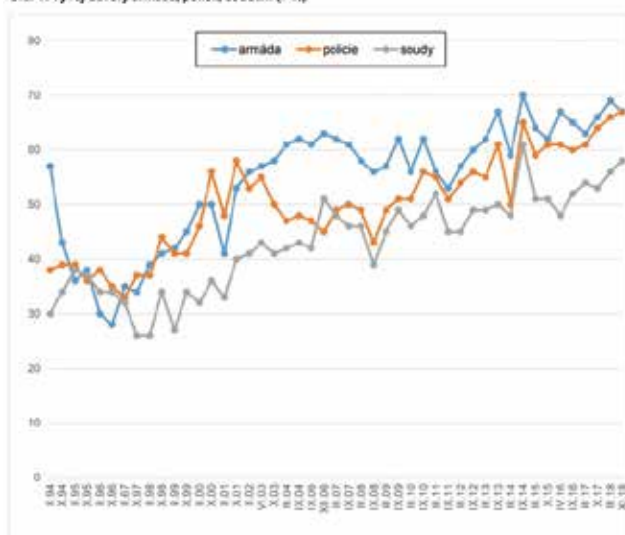
Počet tazatelů: 239

Metoda sběru dat: Osobní rozhovor tazatele s respondentem – kombinace dotazování CAPI a PAPI

Vývoj důvěry v armádu, policii a soudy v čase (viz graf) doznává v dlouhodobé perspektivě značných změn. V aktuálním šetření nedošlo oproti poslednímu šetření z března 2018 k žádné statisticky významné změně, nicméně v případě policie pokračuje mírný nárůst důvěry, který začal v roce 2016, a aktuálně zjištěný podíl důvěřujících (67 %) je vůbec nejvyšší za celou dobu sledování (od roku 1994). Důvěra veřejnosti k soudům (58 %) je v současnosti druhá nejvyšší od roku 1994, kdy vyšší důvěru jsme zaznamenali pouze v září 2014 (61 %). Důvěra v armádu, policii a soudy je vyšší u těch respondentů, kteří hodnotí svoji životní úroveň jako dobrou. Vliv ostatních sociodemografických charakteristik (pohlaví, věk, vzdělání) není většinou statisticky významný. Pouze v případě soudů ženy vykazují statisticky významně vyšší důvěru než muži.

Zpracoval Michal Voska, zdroj: CVVM

Graf 1: Vývoj důvěry armádě, policii, soudům (v %)

Tabulka 1: Důvěra vybraným institucím veřejného života (v %)

	Rozhodně důvěřuji	Spíše důvěřuji	Spíše nedůvěřuji	Rozhodně nedůvěřuji	Neví	D/N	Rozdíl D-N	Průměr (1 – 4)
Armáda	19	48	19	6	8	67/25	42	2,13
Policii ČR	12	55	24	7	2	67/31	36	2,26
Soudům	11	47	29	9	4	58/38	20	2,37
Bankám	8	45	31	12	4	53/43	10	2,50
Výzkumům veřejného mínění	5	42	31	9	13	47/40	7	2,50
Rádiiu	7	41	33	13	6	48/46	2	2,55
Odborům	7	34	27	14	18	41/41	0	2,59
Internetu	5	34	41	13	7	39/54	-15	2,68
Televizi	7	33	42	16	2	40/58	-18	2,69
Tisku	6	32	41	18	3	38/59	-21	2,73
Nezisk.org.	5	32	29	24	10	37/53	-16	2,80
Církvi	5	20	31	36	8	25/67	-42	3,06

Pozn.: Položky v tabulce jsou seřazeny podle průměru v aktuálním výzkumu.

Zdroj: CVVM SOU AV ČR, v.v.i., Naše společnost 3. – 15. 11. 2018, 1104 respondenti starších 15 let, osobní rozhovor.

¹ Znění otázky: „Reknete prosím, důvěřujete nebo nedůvěřujete a) soudům, b) policii ČR, c) armádě, d) tisku, e) televizi, f) rádiu, g) odborům, h) církvi, i) neziskovým organizacím, j) bankám, k) internetu, l) výzkumům veřejného mínění?“ Možnost odpovědi: rozhodně důvěřuji, spíše důvěřuji, spíše nedůvěřuji, rozhodně nedůvěřuji.

Veřejná resortní sbírka Vojenského fondu solidarity konaná při příležitosti Dne válečných veteránů byla rekordní

906 658,- Kč

To je částka, kterou se podařilo shromáždit při veřejné resortní sbírce Vojenského fondu solidarity s podporou spolku JAGELLO 2000 při příležitosti Dne válečných veteránů na přelomu měsíců října a listopadu 2018. V drtivé většině do sbírky přispěli vojáci a zaměstnanci resortu Ministerstva obrany, ale nemalými částkami pomohla i civilní veřejnost. Velké poděkování patří vojákům-dobrovolníkům z řad vojenských kaplanů, vrchních poručíků a všem, kteří realizovali sbírku v útvarcích a zařízeních napříč celým resortem obrany.

Jménem klientů a výboru Vojenského fondu solidarity děkuji všem vojákyním, vojákům, státním a občanským zaměstnancům, kteří osobně tuto sbírku podpořili. Díky Vám můžeme pomáhat.

brigádní generálka Lenka Šmerdová, předsedkyně výboru Vojenského fondu solidarity

Lubomír Metnar podepsal s předsedkyněmi odborových organizací doplněk Kolektivní smlouvy

Ve čtvrtek 20. prosince 2018 podepsali ministr obrany Lubomír Metnar s předsedkyněmi odborových organizací ČMOSA a SOS MO Renatou Kořínkovou a Dagmar Šormovou první doplněk Kolektivní smlouvy 2017, který přináší několik změn.

Potřeba novelizace kolektivní smlouvy (KS) byla vyvolána novelou nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě. Tímto nařízením vlády byly od ledna 2019 zvýšeny spodní hranice rozpětí zvláštních příplatků v jednotlivých rizikových skupinách, a práce ve třísměnném a nepřetržitém režimu výkonu práce byly přeřazeny z I. do II. rizikové skupiny. Nově bude výše příplatků stanovena fixní částkou pro každý režim výkonu práce, a to ve shodném rozsahu, jako u vojáků z povolání. Tyto změny se promítnou do přílohy č. 2 KS 2017, která upravuje odměňování zaměstnanců v pracovním poměru.

Změn v příloze č. 2 bylo využito také k **přehodnocení časových podmínek pro prokázání způsobilosti setrvat v pracovním poměru v případě zaměstnance, který pro tuto práci nesplňuje kvalifikační předpoklad.** V tuto chvíli panuje shoda, že vedoucí organizačního celku je schopen si sám určit dobu, která je nezbytná pro prokázání schopnosti výkonu konkrétní práce bez požadovaného vzdělání v rámci omezení stanoveného nařízením vlády a nejsou tedy důvody tuto problematiku kolektivní smlouvou regulovat. Nejvýznamnější změny, které dopadají na všechny zaměstnance resortu Ministerstva obrany, byly provedeny v příloze č. 3, která upravuje hospodaření s prostředky FKSP.

Prakticky od zavedení osobních účtů v roce 2012 je patrná nižší míra využívání prostředků FKSP samotnými zaměstnanci. Například v loňském roce bylo využito pouze 29 % prostředků a v letošním roce bude čerpání zřejmě obdobné. Z vyhodnocení příčin takto nízkého čerpání vyplynulo, že některé zaměstnance odrazuje vysoká administrativa a zdoluhavý proces od objednání služeb po jejich zaplacení.

Proto bylo, po dohodě s odborovými organizacemi, rozhodnuto, že se nevyčerpané prostředky na osobních účtech všech zaměstnanců na konci kalendářního roku přerozdělí tak, že se sečtou a jejich výsledný objem se podělí počtem všech zaměstnanců, kteří splňují podmínky pro přidělení ke dni 10. ledna. V lednu pak bude částka za prosinec zvýšena o přerozdělené prostředky z předchozího roku. Za-

městnanec bude mít možnost podat žádost o čerpání prostředků každoročně do konce listopadu, čímž bude dodržen termín uzavření finančního hospodaření a zaměstnanci garantována úhrada výdaje ještě do konce roku. Aby byl vytvořen dostatečný časový prostor pro adaptaci na tyto změny, bude přerozdělení zůstatků prostředků na osobních účtech realizováno poprvé až v závěru roku 2019. Úpravou procesu čerpání příspěvku z FKSP pak dojde ke snížení administrativy a zrychlení celého procesu. V praxi to bude znamenat, že zaměstnanec si např. vybere rekreaci, dohodne se s poskytovatelem rekreace na vystavení faktury nebo daňového dokladu, které předloží spolu s vyplněnou žádostí. Tím, že bude mít v okamžiku podání žádosti i daňový doklad, nebude potřebné vystavovat objednávku a lze zjednodušit proces finanční kontroly.

Úplné znění Kolektivní smlouvy 2017 ve znění prvního doplňku naleznete na intranetových stránkách sekce státního tajemníka, ŠIS a ISSP.

V resortu obrany zastupují zaměstnance dvě odborové organizace Českomoravský odborový svaz civilních zaměstnanců armády (ČMOSA) a Samostatné odborové sdružení zaměstnanců obrany (SOS MO).

obsah

Bez kvalitních štábů zavládne chaos Představujeme nového velitele Pozemních sil generálmajora Josefa Kopeckého	2
Když pot šetří krev	6
Coverex 2018 Výcviku 73. tankového praporu se poprvé účastnili i studenti UO a VSŠ	8
Pohodový Virus Galerie vojáků, kteří položili život za vlast	10
Dobrovolníkem v Mali S Michalem Novákem jsme hovořili o jeho působení v misi MINUSMA	12
Cyber Coalition 2018 Nejvýznamnější cvičení NATO v oblasti kybernetické bezpečnosti	15
Léčka, přepad i noční přežití	16
Armáda posiluje Nové akvizice a nákupy zvýší obranyschopnost České republiky	18
Česko-španělský prapor Armáda České republiky posílila v závěru loňského roku výcvikovou misi v Mali o sedmdesát vojáků	20
HERO's WOD – SVATOVÁCLAVSKÝ Fyzická kondice se dá zlepšit i po čtyřicítce	22
Certifikace „lezec“ V Náměšti vycvičili prvního specialistu na výškové práce z řad aktivní zálohy	24
Koncepce odboru pro válečné veterány Resort obrany si uvědomil, že mezi válečnými veterány vzniká početná skupina lidí, kteří v brzké době budou potřebovat péči srovnatelnou s těmi druhoválečnými	26
Ombudsmané ozbrojených sil v Johannesburgu	28
Boj ve městě nabývá na významu Jedním z nejvýznamnějších aspektů výcviku vojenských jednotek je příprava na boj v zastavěném prostoru (1. část)	30
Francie modernizuje letecké složky Technika a výzbroj	32
Mobilní protiletadlový komplet Skyraanger Technika a výzbroj	35
Pandur EVO Technika a výzbroj	36
Nové motorky Nejmodernější stroje budou sloužit i k reprezentaci státu	38
Nové webové stránky VLRZ	40
Bojoval nejen na frontách, ale i s intrikami Generální štáb AČR slaví sté výročí své existence, u jeho zrodu stál francouzský generál Maurice Pellé	42
Rukávové znaky Manuál vojenského profesionála	46
Boj o informace Jednou z osobností nově vzniklého Československa byl zakladatel vojenského zpravodajství generál Čeněk Hauzvic	48

Představujeme nového velitele Pozemních sil generálmajora Josefa Kopeckého

Bez kvalitních štábů zavládne chaos

Počátkem června 2018 se novým velitelem Pozemních sil AČR stal generálmajor Josef Kopecký. Po zhruba půl roce stráveném v jeho nové funkci jsme ho požádali o následující rozhovor.

Během nepokojů v Kosovu v roce 2004 jste velel česko-slovenskému praporu KFOR. Musel jste se tehdy vypořádat s nelehkou situací. Jak moc vás právě tato zkušenost obohatila?

Ta situace tehdy byla skutečně poměrně složitá. Zpravodajské služby nás informovaly o tom, že všude je klid a žádné použití síly se nepřipravuje. Organizované nepokoje tak vypukly doslova ze dne na den. Tisíce lidí vytáhly do ulic a to, co následovalo, pojmenoval zpočátku tehdejší velitel sil KFOR jako etnické čištění Kosova od Srbů. Asi až po týdně se začalo oficiálně hovořit již jen o akcích banditů a skupinách kriminálníků. V našem prostoru odpovědnosti jsme měli dvanáct srbských osad a podařilo se nám ochránit jen dvě. Se silami a prostředky, které jsem měl tehdy k dispozici, jsme podobně jako ostatní jednotky KFOR nebyli schopni tu situaci zvládnout. A tak jsme se soustředili alespoň na záchranu lidí. A to tím, že jsme je převáželi na jiná, bezpečná místa.

Co pro vás ale osobně tato zkouška znamenala?

Ty čtyři roty, které jsem měl k dispozici, byly roztažené na prostoru tři sta kilometrů. Plnily velký počet dílčích úkolů. Do toho všeho jsme dostali rozkaz zabránit pochodu jedné z největších organizovaných skupin na Gračanicu, kde chtěla zlikvidovat starý srbský klášter. Naši vojáci se tento úkol snažili splnit všemi dostupnými prostředky. Přitom jedinou jednotku, která byla vycvičena na boj s davem, měli v té době Finové. A právě jim jsme se snažili poskytnout maximální podporu. Uvelet takto dislokačně roztržštěný prapor, navíc s mandátem, který nám umožňoval použít zbraně pouze na sebeobranu, nebylo rozhodně jednoduché. Vzpomínám na jedno mé družstvo, které v deseti bránilo kostel v Podujevu proti asi sedmi stovkám povstalců, kteří na ně útočili kameny, molotovovými koktejly a kostmi, které vyhrabali z hrobů v okolí kostela. Něco takového bych asi nikde jinde nezažil.

O osm let později jste velel 10. provinčnímu rekonstrukčnímu týmu v Lógaru, jak moc se z vašeho pohledu tato mise lišila od té v Kosovu?

V Afghánistánu jsem byl již v roce 2006, a to na velitelství ISAF. Tehdy jsme jezdili po Kábulu či po Kandaháru naprosto bez problému. Když jsem tam byl jako velitel PRT v letech 2012 až 2013, tak ta situace byla zcela odlišná. Šlo doslova o život. Jen za šest a půl měsíce působení jsme evidovali 148 útoků na základnu. Jednalo se například o nepřímou střelbu, různé rakety, BZK, RPG, ostřelování ručními zbraněmi, pokusy o najetí na vchod do základny s autem plným výbušnin, sekundární útoky atd. Měli jsme zraněné vojáky, i těžce. Během několika operací jsme přímo podporovali Američany. V té době se několikrát stalo, že naši afghánští spojenci obrátili zbraně do řad aliančních vojáků. Ta mise tedy byla diametrálně odlišná především v tom, že bezprostředně ohrožovala životy našich vojáků. Byla to bojová operace.

A fakta:

Josef Kopecký se narodil 12. ledna 1964 v Prostějově. Po maturitě na Gymnáziu Jiřího Wolkerla absolvoval Vojenskou vysokou školu pozemního vojska ve Vyškově. Službu zahájil jako velitel čety 15. tankového pluku v Martině. U tankového vojska následně prošel celou řadou funkcí až po zástupce velitele praporu. Od roku 1995 sloužil u mechanizovaného vojska jako zástupce velitele praporu a později velitel praporu. V roce 2009 se stal zástupcem velitele Velitelství výcviku – Vojenské akademie ve Vyškově. O dva roky později stanul v čele 7. mechanizované brigády. V prosinci 2015 byl ustanoven velitelem Velitelství výcviku – Vojenské akademie ve Vyškově. Koncem května 2018 se stal velitelem Pozemních sil.

Josef Kopecký prošel zahraničními misemi v Bosně a Hercegovině, dvakrát byl v Kosovu, v Afghánistánu působil jednou na velitelství ISAF a podruhé jako velitel 10. provinčního rekonstrukčního týmu v Lógaru. Tři roky sloužil v SRN ve štábu ARRC – UK Sbor rychlé reakce. V průběhu služby si doplnil vzdělání i na dvou amerických školách. Absolvoval Command and General Staff College Fort Leavenworth v Kansasu a National Defense Univerzity, National War College ve Washingtonu.

Před půl rokem jste převzal Pozemní síly. S čím jste byl spokojen a s čím už méně?

V prostředí Pozemních sil se pohybují řadu let, takže tu situaci poměrně dobře znám. Nejvíce spokojen jsem byl s připraveností dvou brigádních uskupení, tedy 4. a 7. Ty s jednotkami bojové podpory a bojového zabezpečení považuji za základ Pozemních sil. Tyto záležitosti máme doladěny na poměrně dobré úrovni. Teď nemluvím o materiální stránce, ta nám poněkud pokulhává. Dále jsem spokojen s úrovní vycvičenosti vojáků. Naši vojáci po letech účasti v zahraničních operacích všeho druhu, po nespočtu národních a mezinárodních cvičení a samozřejmě také intenzivní přípravě patří podle mého názoru k alianční špičce.

Máte vypracovanou určitou vizi, kam tyto síly do budoucna směřovat a dále rozvíjet?

Pro mne je prioritou příprava štábů, a to jak brigádních, tak i praporních úkolových uskupení. Od toho se totiž všechno odvíjí. Zplánovat správně úkol znamená umět ho přijmout, zanalyzovat a naplánovat. Na základě toho pak vydat rozkazy, řídit boj a organizovat další činnosti. To všechno klade velké nároky při přípravě lidí na tyto funkce. Popisovat si tyto záležitosti na učebnách je sice asi prospěšné, ale bez určité praxe se tyto úkoly nedají zvládnout. Lidé tím prostě musí projít, musí si to vyzkoušet. A ne jednou. To je záležitost, kterou je potřeba dělat nepřetržitě. Bez dobře připravených štábů můžeme mít sebelépe vycvičené vojáky a budeme v chaosu a ve zmatku.

Kdysi se říkalo, že máme hodně náčelníků a málo indiánů. Znamená to, že od těch dob se situace změnila a my si uvědomujeme, jak významná je kvalitní činnost štábů a operačních důstojníků?

Určitě je tomu tak. Myslím si ale, že na tom nejsme v tomto směru špatně. Naši nadporučíci, kapitáni či majori mně osobně dávají velkou naději, že nás jednou vystřídají a budou z nich špičkoví velitelé vyšších stupňů. Je to dáno tím, že oni v tomto systému vyrostli od té nejnižší hodnosti. Ne jako my, kteří jsme do něj doslova spadli již uprostřed vojenské kariéry. Přináší mi doslova uspokojení, když vidím důstojníky ve věku do pětatřiceti let, kteří zvládají záležitosti, jež měli možná dříve na starost plukovníci.

V současné době probíhá revize Koncepce výstavby Armády ČR (KVAČR) platná do roku 2025. Další její vydání by mělo popsat potřeby ozbrojených sil do roku 2030. S čím novým přicházíte za Pozemní síly?

KVAČR nám rozvoj našich sil do roku 2025 určitým způsobem nasměroval. Jednoznačně bylo řečeno, co se má všechno udělat. Pozemní síly byly stanoveny náčelníkem Generálního štábu za prioritu rozvoje naší armády. To nás samozřejmě potěšilo. Nebojím se říci, že po desítkách let, kdy prioritou bylo všechno možné a ne Pozemní síly, to pro nás znamená blýskání na lepší časy. Náš program rozvoje do roku 2025 s výhledem do roku 2030 je poměrně ambiciózní. Pokud se nám ho podaří naplnit, budeme více než spokojeni. Jedná se o přezbrojení 7. mechanizované brigády, přezbrojení dělostřelectva, vybavení vojáků novou technikou a také projekty rychlého dopadu, což jsou záležitosti, které měly být již dávno hotovy. Balistika, zbraně, taktická ústroj, výstroj, to všechno již dávno mělo být. Někomu to možná může připadat jako málo, ale ono to málo není. V očích řadových vojáků to znamená hrozně moc. Vidí v tom nejen to, že dostanou tyto náležitosti, ale také přístup velení a nadřízených. Začíná se rovněž s budováním výsadkového pluku. Ten jako třetí manévrový prvek přinese řadu dalších schopností naší armády. Právě tyhle záležitosti považuji za nejdůležitější.

Za situace, kdy posíláme vojáky do misí a zároveň intenzivně cvičíme, asi dva manévrové prvky nestačí. Jak moc důležitá je výstavba toho třetího?

Ono je to trochu složitější. My sice máme dvě brigády, ale ty prvky, které tvoří úkolové uskupení se všemi schopnostmi, se ještě stále rozvíjejí a nejsou kompletní. Mluvím o bojové podpoře a bojovém zabezpečení. Až se nám podaří tohle všechno dokončit, budeme mít skutečně dva plnohodnotné manévrové prvky. Výsadkový pluk ale představuje jednotku rychlého nasazení, která má expediční schopnosti. Bude to lehká jednotka, kterou budeme moci v případě potřeby velice rychle vyslat do různých prostorů. Nasadit těžkou brigádu během několika hodin či dnů je velice obtížné či přímo nemožné.

Jak postoupily přípravné práce týkající se právě výsadkového pluku?

Nyní pracujeme na vybudování organizačního jádra. To by mělo být postaveno do 1. července 2019.

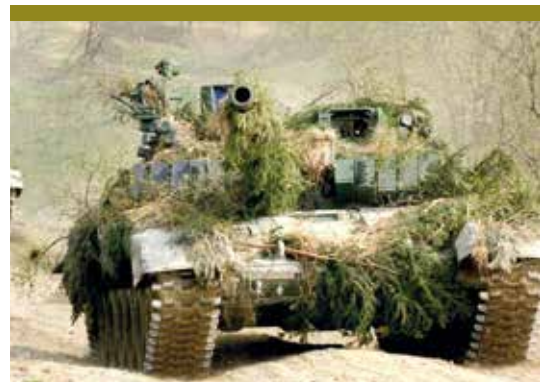
Paralelně vedle něho bude fungovat 43. výsadkový prapor...

Ano, samozřejmě, ten bude dál fungovat, jako kdyby k žádné organizační změně nedocházelo. Pouze se v tom chrudimském objektu bude připravovat větší zázemí a určitá logistika. Až se dá dohromady organizační jádro, vypracují se potřebné plány a procesy, shromáždí se nezbytný personál a obsadí základní funkce, pak se organizační jádro přesune do Chrudimi a vznikne z něho velitelství pluku. Pak se postupně začne naplňovat tento nový útvar, a to nejen lidskými zdroji, ale i potřebnou technikou a materiálem. Prapor bude fungovat dál. Až teprve v té finální fázi dojde ke sloučení.

Před nedávnem jste se nechal slyšet, že toho máte s tankem nacouváno více, než někteří lidé ujedou autem. Na Generálním štábu má vzniknout studie týkající se budoucnosti tankového vojska. Podílíte se jako odborník na ní?

Ta má slova představovala samozřejmě určitou nadsázku. Problém je spíš v tom, že mnoha lidem chybí potřebná praxe z taktického stupně a neumí si představit, co všechno se musí udělat, aby se naplnila nějaká operační či strategická vize. Jednotky na taktickém stupni mají své lidské i technické kapacity. Kdo tím prošel, tak tomu rozumí a ví, co je možné a co ne. Ono se to na mapě či na papíře krásně maluje, ale když lidem dáte nějaký úkol, který se prostě nedá fyzicky zvládnout, pak je to k ničemu.

Ale abych odpověděl na vaši otázku. Naši kontribuci do NATO je od počátku ledna 2026 těžká brigáda. A ta musí mít jeden tankový a dva nebo tři mechanizované prapory. Jsem přesvědčen, že toto zadání splníme. Tankový prapor máme a do budoucna s ním počítáme. Mechanizované prapory přezbrojíme. Po roce 2025 se musíme rozhodnout, jak dál s tanky. Nechceme je zrušit, chtěli bychom si tuto schopnost ponechat. Tankový prapor představuje obrovskou palebnou a manévrovou sílu. Takže otázkou je jen to, jakými tanky bude vybrojen. Zda se budou pořizovat nové, anebo se bude dělat nějaká další modernizace.

Ke které variantě se přikláníte vy osobně?

Myslím si, že asi nejspíš zvolíme variantu pořízení nového tanku. Otázkou ale zůstává, kam se posunou technologie po roce 2030. Můžeme se dočkat systémů, které budou tzv. bezpilotní. Tato technologie by umožnila nasazení těžké techniky s velkou palebnou silou, která by ale již nepotřebovala osádky. I to je jistá možnost. Začíná se používat také umělá inteligence, která by v tom určitě mohla sehrát velkou roli. Takže vázat se pouze na to, že pořídíme kus těžké oceli, který se pohybuje a střílí, nemusí být tedy ideální.

U současných tanků T-72M4 CZ by mělo dojít k modernizaci italského elektronického systému řízení palby TURMS-T a k výměně zastaralé termovizní kamery Attila. Vyplatí se vůbec na těch šest sedm let do nich ještě investovat?

Určitě. Ať byl systém Galileo, jaký chtěl, mnohokrát jsem s ním střílel a vím, že fungoval. Po letech ale samozřejmě všechno odchází. My jsme přitom během životního cyklu tohoto zařízení nedokázali vyřešit jeho upgrade. Takže se ta výměna bude muset udělat nyní. Tento tank má samozřejmě náhradní systém řízení palby, ale aby to všechno fungovalo, jak má, musí se ten systém vyměnit. Nějaké prvky řízení palby a termovize určitě nejsou tak finančně náročné, jako pořízení nového tanku.

Ale to přece není jediný problém tohoto tanku, proč se musely ze skladů vzít nemodernizované tanky T-72?

Ty jsme se rozhodli využít pro aktivní zálohu.

Původně ano, ale slyšel jsem, že je mnohdy používají i profesionální vojáci...

Možná, že si s nimi z nostalgie zajezdí, případně si z nich vystřelí, to nevím. V každém případě pokud máme nějaké problémy s modernizovanými tanky, tak jsme si to způsobili sami. Je to dáno tím, že jsme zanedbávali údržbu a předepsané práce. Na každém civilním autě se po ujetí určitých kilometrů dělají nějaké garanční prohlídky a práce. A když se to nedělá z důvodu, že na to nebyly peníze, nebyla smlouva, chyběly náhradní díly, případně kapacity závodu, pak s tím zákonitě máme problém.

Ozývají se hlasy, že konflikty nakonec rozhoduje palebná síla a že bychom do budoucna měli mít dva tankové prapory. Je i tato varianta ve hře?

Ono nové bojové vozidlo pěchoty se z povahy své hmotnosti a palebné síly svými schopnostmi přibližuje tanku. Není to samozřejmě tank, ale musíme také vycházet z toho, na co máme a jaké jsou naše ambice a závazky. Až naplníme všechny závazky a povinnosti, pak

si můžeme říci, ano, potřebujeme ještě jeden tankový prapor, budeme ho potřebovat k obraně republiky. Když tedy na to budeme mít prostředky a bude politická vůle, pak ano. Momentálně o tom ale neuvažujeme.

Zmínil jste nová bojová vozidla pěchoty, na které se připravuje výběrové řízení. Neuvažujete v tomto případě s nákupem stavebnicové varianty, na kterou je možné namontovat sto dvacetimilimetrový tankový kanón?

Je to asi jedna z možností. Kdybych si měl osobně vybrat, preferoval bych jinou ráži bojového vozidla. Určitě tedy ne 120 mm, viděl jsem tuto ráži při střelbách, vím, že se v některých armádách používá, ale nepreferoval bych ji. Pokud by skutečně byla ta vůle, tak proč ne kanon větší ráže. Osobně si ale myslím, že je to zbytečné.

Takže BVP je BVP a tank je tank, nejste nakloněn nějakému hybridu?

Ne, určitě ne.

Armáda by se měla rozšířit o pět tisíc vojáků. Kromě vybudování nových jednotek by měly být doplněny stavy i těch stávajících. Kam konkrétně potřebují? Pozemní síly nasměrovat tyto nové lidské zdroje?

Když se podíváte do tabulek na jejich naplněnost, tak nám nyní chybí téměř tři tisíce vojáků. Je mi jasné, že nikdy nebudeme na sto procentech, ale přesto bychom se v tomto směru měli někam posunout. Za optimální považuji devadesát procent plus. Ze všeho nejdříve

musíme doplnit mechanizované jednotky. To se nám již celkem daří. Dále pak bojovou podporu, tedy dělostřelce, ženisty, chemiky a další. Není možné zapomínat ale ani na logistiku. Původně jsme měli jeden prapor logistiky, nyní se staví druhý v Lipníku. To všechno na sebe navazuje problémy s infrastrukturou a zabezpečením. Určité množství vojáků si vyžadá i výstavba nového výsadkového pluku. Kromě toho se bude stavět v Rakovníku prapor (HNS) národního logistického zabezpečení. Takže těch pět tisíc vojáků je předem rozebraných.

Z hlediska vybavení je na tom asi lépe 4. brigáda rychlého nasazení, před několika týdny byla 7. mechanizovaná brigáda na cvičení v Polsku s terénními automobily sovětské proveniencí UAZ. Počítá se kromě BVP i s obměnou další techniky?

Nejsem přímo ten, kdo tyto záležitosti řeší. Osobně mi vadí, že musíme jezdit s více než

Domino

třicet let starými vozidly. 7. mechanizovaná brigáda má UAZy ve výzbroji a nezbyvá jí nic jiného, než je používat. Terénní vozidla se samozřejmě obměňovat budou. A to nejen UAZy, ale i land rovery. Také ty jsou již za životností. Myslím si, že do dvou let by se to mělo dát do pořádku. Jaké terénní vozidlo je nahradí, to vám neřeknu. Záleží na výběrovém řízení.

Jednotky aktivní zálohy nejsou již jen u Krajských vojenských velitelství, ale přímo u profesionálních jednotek Pozemních sil. V jaké fázi je jejich budování?

Roty při KVV, ze nichž by se měly vytvořit válečné prapory, jsou mimo Pozemní síly. Pod nás spadají jednotky AZ zřízené přímo u našich útvarů. Máme mechanizované čety, tankovou rotu atd. To jsou síly, které jsou prioritně předurčené k tomu, aby nahrazovaly ztráty našich profesionálních jednotek. Osobně mám příslušníky těchto jednotek velmi rád. Jsou hodně zapálení. S tím, co jim dáváme

a co mají k dispozici, předvádějí super výkony. Jsou to srdcaři.

Jsou ty vaše jednotky pro záložníky atraktivnější než rotu KVV, máte menší problémy s nábořem potřebných lidí?

Většina těch našich jednotek je určitě atraktivnější. Výcvik je tam prostě intenzivnější. Určitou roli sehrává i specializace těchto jednotek. Existují lidé, kteří chtějí sloužit například výhradně u chemiků či dělostřelců. Jsou to chytří a schopní lidé, odborníci na oblast, o kterou se velice intenzivně zajímají. Kolikrát mne vysloveně překvapí, z jak významných civilních funkcí se k nám tito zájemci hlásí. Je zde i poměrně velké zastoupení žen.

Jaké hlavní úkoly čekají Pozemní síly v nadcházejícím roce, na co budete klást největší důraz?

Pro nás je prioritou výcvik. Právě tomu věnujeme největší pozornost, abychom byli schopni zabezpečit veškeré úkoly, které jsou před nás postaveny. S ohledem na alianční závazky musíme připravit a vyčlenit bojeschopnou jednotku až do brigádního úkolového uskupení. Kromě toho musíme pokrýt účast v zahraničních operacích. Náš hlavní úkol číslo jedna je ale zajistit obranyschopnost České republiky a zadání, které z toho vyplývá.

Počet lidí v zahraničních misích se v příštím roce navyšuje, není pro vás přece jen obtížné tohle všechno naplnit a ještě zajistit veškeré úkoly v České republice?

Nemohu říci, že by to někdy nebylo náročné. Na druhou stranu vojákům to poskytuje jistou motivaci. V zahraničních operacích si totiž výcvik a všechno, co se na něj váže, mohou vyzkoušet v praxi. Mají pocit, že najednou se nemusí jen připravovat na plnění nějakých imaginárních úkolů, namísto toho dělají něco konkrétnějšího. Nicméně dobře vycvičený voják pro bojové operace zvládne jakoukoliv jinou operaci.

Text a foto: Vladimír Marek

Náčelník Vojenské policie brigádní generál Pavel Kříž dnes při slavnostním nástupu v Národním památníku na Vítkově ocenil přes sto dvacet osob. Certifikáty a služební průkazy od něj dostalo přes třicet absolventů Odborného základního kurzu Vojenské policie.

Zemřel plukovník v. v. Fedor Komar. Narodil se 18. února 1922 v Nižní Kerecký na Podkarpatské Rusi. Účastnil se bitvy o Sokolovo, kde byl raněn střepinami. Poté působil jako starší řidič 1. československé samostatné tankové brigády. Ze zranění se léčil až do roku 1948, kdy ale demobilizoval a stal se z něj válečný invalida. Ve stejném roce byl oceněn Sokolovskou pamětní medailí. Poté pracoval jako automechanik, později jako strážný.

Druhý adventní týden navštívil náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Aleš Opata jednotky sloužící v rámci mezinárodní mise Resolute Support (RSM) v Afghánistánu. Ve dvou dnech zavítal na čtyři lokace a setkal se tak s příslušníky 18. úkolového uskupení na základně HKIA v Kábulu, 2. jednotkou podpory a vlivu v Logaru, příslušníky velitelství RSM a 11. strážní jednotky letecké základny Bagráh (Bagram Air Field, BAF).

Když pot šetří krev

Patnáctka „DIV“áků vybíhá z chrudimských kasáren. Na zádech batoh s dvaceti kily, maskáče, kanady, bojová vesta, zbraň. Pro nové příslušníky 43. výsadkového praporu, kteří procházejí dvoutýdenním doplňujícím intenzivním výcvikem (DIV), začíná tři a půl kilometru pravdy, potu a hlavně odhodlání – nevzdat to!

„Jsou to vojáci, kteří už prošli naším výběrovým řízením,“ říká nadrotmistr Martin Šromovský, instruktor 43. výsadkového praporu Chrudim. „Někteří tu jsou pouze tři měsíce, jiní o něco déle. Právě teď jsou na konci dvoutýdenního intenzivního výcviku a nyní na ně čeká tři a půl kilometru dlouhý běh, na nějž pak bude bezprostředně navazovat další taktická činnost.“

43. výsadkový prapor v Chrudimi patří k několika útvarům v české armádě, které pořádají pro nábor nových vojáků vlastní výběrové řízení. „Sítem k nám projdou opravdu jen ti nejlepší,“ vysvětluje instruktor. „Ale ani pak nemají ještě vyhráno, musí totiž úspěšně absolvovat DIV pod vedením našich instruktorů. Hlásí se k nám jak noví rekruti, kteří přijdou z civilu a mají za sebou výcvik ve Vyškově, tak i vojáci z útvarů napříč armádou. Měříme všem stejně, žádné rozdíly ani výhody tu neplatí.“

Ještě před tím, než vojáci vyběhnou z kasáren, nabерou si zbraně a nabalí si do batohu povinný materiál, který mají na seznamu. Následuje krátká rozcvička a protažení, aby byli správným způsobem rozehrátí a připravení na přesun. Pak už se připraví do formace a vybíhají z „brány borců“.

Tři a půl kiláku do půl hodiny

Trasa vede po rušné silnici, pak ostře zahne do mírného kopce směrem k letišti, následuje rovinka, aby opět v mírně nakloněném kopci dostala fyzička, ale i psychika pořádně naloženo. Trasu mají instruktoři zmapovanou. Velmi dobře znají místa, kdy tělo začíná tuhnout a dvacetikilová zátěž se zdá čím dál těžší. V tuhle chvíli, kdy přichází na trase první krize, zahřmí mrazivým vzduchem otázka instruktorů. „Chce se někdo vrátit?“ – „Ne!“, odpovídá jednohlasně skupina patnácti vojáků v maskáčích. „Neslyším, co říkáte,“ zaburácí znovu instruktor. – „Ne, nikdo!“, zahřmí společný pokřik běžců. Další krize přichází půl kilometru před cílem. Po tvářích stéká pot, ruka se dotýká batohu před sebou, nohy začínají opět tuhnout. Instruktoři opět pomáhají překonat další krizi. „Chce to někdo vzdát,“ nese se vzduchem nepřijemná otázka. – „Nikdo!“ – zazní jasná odpověď zpod batohů. „Kdo jste,“ ptá se instruktor. – „Výsadkáři,“ odpovídají běžící vojáci.

„Ty pokřiky, kterými instruktoři častují běžící vojáky, k tomu stoprocentně patří,“ vysvětluje instruktor Šromovský, sám účastník několika zahraničních misí. „Když přichází krize, musí

přijít nějaké nakopnutí, a ten pokřik je jedna z možností, kdy se člověk zakousne a nechce se vzdát, i když to moc bolí. A o tom to je. Je dobré si nanečisto projít fyzickou i psychickou krizí, vyzkoušet si svoje tělo, co umí, co dokáže. Ve chvíli, kdy pak jde o život, automaticky tyto zkušenosti naskakují. Proto nás také reprezentuje heslo – Pot šetří krev!“

Správně nabalený batoh – základ úspěchu

Tempo je nutné udržovat stále stejné, hlavně to nepřepálit na začátku. Těch dvacet kilo na zádech se pěkně pronese a po pár kilometrech svaly na nohou dostávají zabrat. „Zvládnout určenou trasu musí do daného půlhodinového limitu, a to dnes všichni zvládli,“ konstatuje Martin Šromovský. „Ne vždy se to všem podaří. Na posledních metrech je to opravdu na krev. Přesun absolvují s plnou zátěží přesně tak, jak budou chodit na patroly.“

Základem je zároveň mít na sobě bojovou vestu, zbraň. Ve vestě mají minimum zásobníků a věci, které potřebují k boji. V batohu musí mít takové vybavení, aby byli schopni vykonávat patrolovací činnost. „Je to například zbytek zá-

sobníků, věci na převlečení, věci na spaní a další vybavení, které potřebují k vedení další bojové činnosti,” vysvětluje nadrotmistr Šromovský. „Výcvik vedou zkušení instruktoři, kteří mají za sebou několik zahraničních misí. Ti se snaží nováčkům předat praktické zkušenosti, aby se mohli co nejrychleji zařadit na výsadkové rotu a na rotu bojové podpory. Velmi cenné je pro ně například správné zabalení batohu. Nevědí, jak ho balit, s tím jsou největší problémy. Instruktoři jim to v přípravné fázi ukážou, kam si dát různé vybavení tak, aby se pohodlně nosilo a nepřekáželo jim v další činnosti. Špatně zabalený batoh dává zabrat zádům, musí být vyvážený, nikde nesmí tlačit. Jsou to zkrátka cenné rady, které jim musí přejít do krve.“

Červený baret po prvním seskoku

Dostat se k výsadkářům je snem mnoha kluků i holek, kteří se do armády hlásí, ale i některých vojáků, kteří už prošli vojenským drilem u jiného útvaru. Nasadit si červený baret ale není jen tak. „Tento doplňující intenzivní výcvik je jen dalším stupněm, jehož splněním se přiblíží k zařazení k chrudimským paragánům,” konstatuje nadrotmistr Martin Šromovský. „Červený baret si však budou moci nasadit až poté, co absolvují další kurz, který zakončí prvním seskokem. Patnáctka, která nyní dokončuje dvoutýdenní DIV, má dobře našlápnuto. Všichni v limitu doběhli do cíle, nyní mají chvíli na to, aby se převlékli, dodali tělu tekutiny a nějakou energii. Pak se musí namaskovat, čeká je pod vedením instruktorů taktická činnost v terénu. Budou překonávat komunikaci a vyzkouší si reakci na kontakt.“

Nejvíc bolí ramena a lýtka

Pro výcvik taktiky je patnáct vojáků rozděleno do dvou skupin. Opět batoh na záda a driluje se přechod přes komunikaci. „Všechna bojová činnost je o týmu,” pokračuje instruktor. „Jednotka o sobě musí vědět, být sehraná. Selhání jedince může ohrozit životy všech.“

O tom, že do výcviku šli budoucí výsadkáři s odhodláním nevzdat to, svědčí i jejich reakce.

„Je to super, hrozně mě to baví. Nejhorší je asi terén, to trní, kterým se musíme prodírat,” svěřuje se první.

„Konečně dělám něco, co mě naplňuje, instruktoři nás na zátěž postupně připravují, ale chce to umět relaxovat a nabrat sílu do dalšího dne,” konstatuje další.

„Nejvíc mě překvapilo, že ten celkový výcvik má hlavu a patu. Instruktoři to mají opravdu zmáknuté, jsou to pro nás úplně nové věci. Učí nás tak, abychom to v co nejkratším čase co nejdříve zvládli,” dodává třetí.

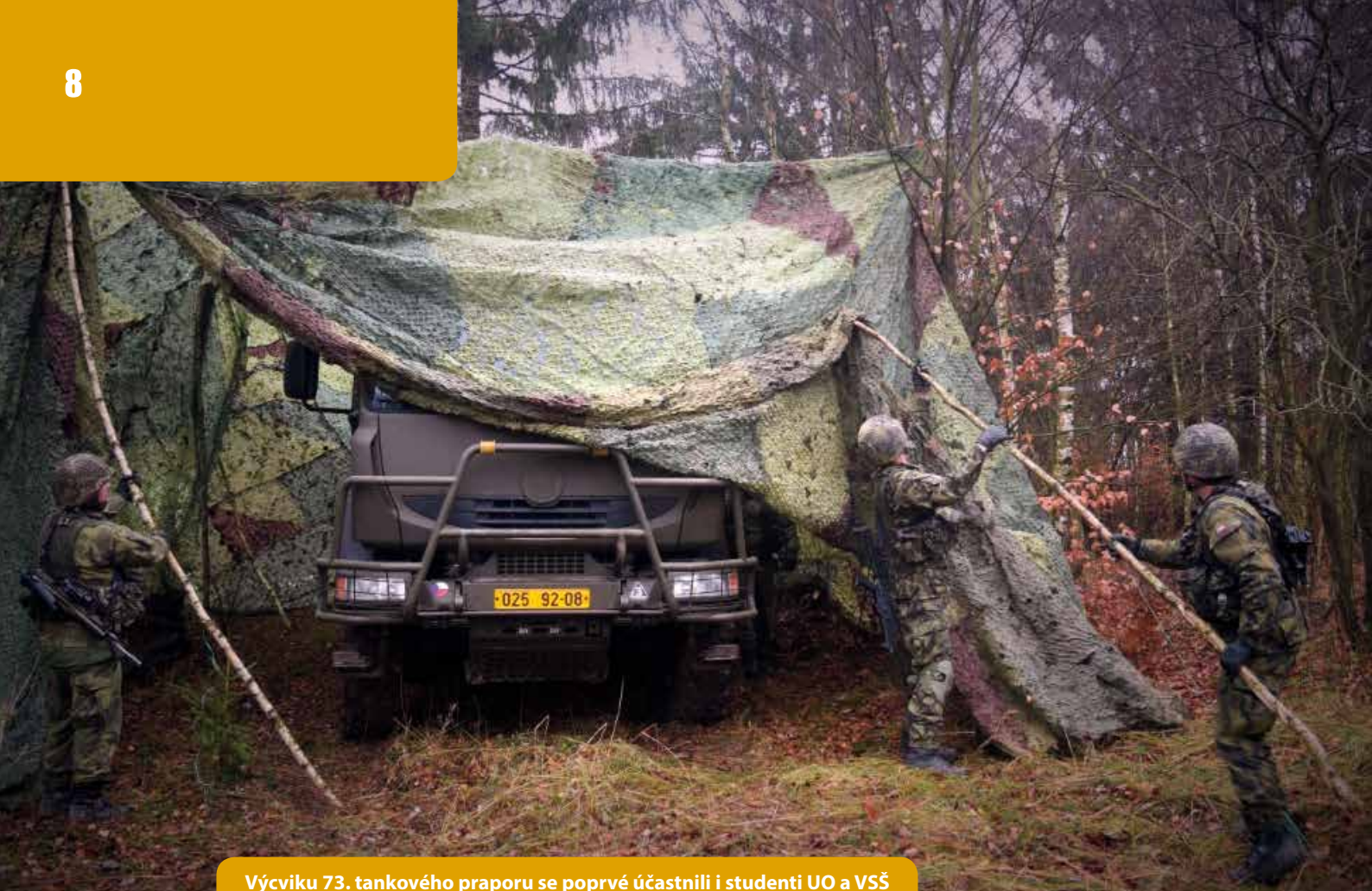
„Sice není každý den extrém, ale tím, jak je zátěž rozdělena do několika dnů,

cítím, jak se nabaluje únava a teď ke konci všechno těžkne,” říká čtvrtý. Dojde i na kritiku některého vybavení. „Není moc kvalitní, zvlášť to cítím na batohu, asi budu muset zainventovat,” usmívá se další z nováčků. Na všech je vidět vyčerpání a únava, kapky potu jim stékají zpod přileb po namaskovaných tvářích. „Jak se to postupně nabaluje, den po dni, únava nastupuje a je znát. Nejvíc mě bolí ramena a lýtka,” popisuje další. „Tak úplně jsem nečekal, že poběžíme dvakrát tady nahoru. Takže určitě mi dal zabrat běh. U vesty jsou docela těžké pláty. Batoh se nedá zapnout na bederák, proto jsem měl problém jej zvládnout při běhu. Ale nakonec pohoda, ono se to poddává. Jasně, držíme se a dáme to!” usmívá se poslední z družstva.

„Je to především o hlavě,” konstatuje nadrotmistr Martin Šromovský. „Ten člověk musí vědět, do čeho jde. Musí si nějaké informace o jednotce zjistit předem a hlavně musí opravdu chtít. Pokud to nemá v hlavě, svaly jsou mu na nic, a tuto náročnou práci nezvládne. Mezi nás opravdu patří jen ti nejlepší.“

Text a foto: Jana Deckerová

Výcviku 73. tankového praporu se poprvé účastnili i studenti UO a VSŠ

Coverex 2018

Komplexní polní výcvik ve vojenském výcvikovém prostoru Libavá byl pomyslným završením výcvikových aktivit 73. tankového praporu. Do cvičení se zapojilo celkem 453 cvičících. Šlo o jednotku Aktivní zálohy 73. tankového praporu, studenty 2. ročníku Univerzity obrany v Brně, žáky a studenty 4. ročníku Vojenské střední školy a Vyšší odborné školy MO v Moravské Třebové a minometnou četou 71. mechanizovaného praporu. Cílem výcviku bylo provést bojové střelby čet u 2. tankové rotě a výcvik družstva u mechanizované rotě.

Příslušníci mechanizované rotě absolvovali výcvik řízení bojových vozidel a výcvik řidičů v noci s pomocí nočních pozorovacích přístrojů. Dále střelby z ručních zbraní za pohybu a nácvik na bojové střelby družstev s důrazem na určování priorit střelby. Provedli také taktický výcvik družstev v obraně a za útoku, plnili úkoly zabezpečení přesunu včetně průzkumu osy přesunu, pročešávání a prohledávání určených míst a přípravu léčky v obraně. V rámci vyvedení zahájila 2. tanková rota další etapu svého výcviku. Nejdůležitějším úkolem prvního týdne pro ni byla příprava na bojové střelby čet, které proběhly v druhém týdnu výcviku. Dále její příslušníci absolvovali úplnou dekontaminaci osob a techniky s pomocí čety chemické ochrany ze 74. lehkého motorizovaného praporu z Bučovic. V rámci taktické přípravy prováděli výcvik na téma četa za útoku a v obraně. Součástí bylo také přeškolení nově příchozích řidičů a střelců tanku z T-72M4 CZ na tanky T-72M1, které proběhlo při nácviku střelby s cvičnou

municí z místa a za pohybu. Úkolem celého výcviku 2. tankové rotě bylo dosažení sladčnosti čety.

Logistika je důležitá

Veškerá pozornost se většinou upírá na bojové jednotky, ale ty by nemohly fungovat bez podpory rotě logistiky a velitelské rotě, které jim po celou dobu výcviku zajišťují standardní podmínky včetně těch sociálních. Příslušníci zásobovací čety a velitelského družstva rotě logistiky zajišťují teplo pro celý srubový tábor, kde nosí dřevo do kamen a starají se o funkčnost naftových topidel, které neustále doplňují palivem. Kuchaři na cvičení denně připravují tisíce porcí a vaří hektolitry teplého čaje. Četa oprav rotě logistiky je tu k dispozici ve dne i v noci, v případě jakékoliv poruchy na technice. Spojovací četa velitelské rotě zabezpečuje rádiové spojení s cvičícími jednotkami a všechny ostatní druhy spojení proto, aby mohl štáb praporu plnit úkoly stejně jako v posádce. Ženíjná a velitelská četa mimo své

ho klasického výcviku vystavěla HMV (hlavní místo velení), které bylo využito také k výcviku studentů UO.

Tanková rota AZ

První týden výcviku Coverex 2018 byl zároveň také zakončením výcvikového roku pro tankovou rotu aktivní zálohy. V počátku týdne střelili příslušníci AZ z ručních zbraní, a to konkrétně z pistole Phantom a útočné pušky CZ Bren. Těmto střelbám předcházela manipulace se zbraní, neboť cca 10 nově příchozích vojáků AZ se s těmito zbraněmi doposud nesetkalo. Tankové osádky absolvovaly střelby z tanku T-72M1. Nejprve střílely vložnou zbraní a následně plnou ráží z místa i za pohybu. Prvního týdne výcviku se zúčastnili také studenti 2. ročníku fakulty vojenského leadershipu Univerzity obrany v Brně. Cílem této stáže bylo zdokonalení studentů v již nabytých znalostech a získání nových zkušeností z reálného výcviku. Ke studentům byli přiděleni instruktoři z řad

vojáků 73. tankového praporu. Celý týden byl veden pod taktickým námětem a vyvrcholil nočním přesunem s bojovými drily, kde zúročili nově nabyté zkušenosti. „Pro studenty bylo zařazení do výcviku 73. tankového praporu velkým přínosem. Nejen, že si na vlastní kůži mohli vyzkoušet, jak to na takovém výcviku reálně probíhá, ale také mohli zúročit doposud nabyté teoretické znalosti a zkušenosti. Závěrečná operace prověřila, co se vše během týdne naučili. Byl jsem velmi potěšen, že si byli schopni celou akci naplánovat a připravit sami bez zásahu instruktorů. Odvedli obrovský kus práce a hodnotím to jako velký posun vpřed,” zhodnotil stáž studentů náčelník skupiny bojové přípravy Univerzity obrany kapitán Bedřich Hýža.

Studenti 4. ročníku VSŠ

V rámci studijního programu 4. ročníku VSŠ je praxe u útvarů AČR, která má za cíl studentům přiblížit reálný život vojáka z povolání na nepřetržitém vojenském výcviku. K jednotlivým četám byli přiřazeni instruktoři, kteří měli za úkol nejen řídit výcvik po odborné stránce, ale také jim předat zkušenosti, jež v průběhu kariéry nasbírali. Samotný výcvik byl zplánován se zaměřením na vševojenskou přípravu. V první části vyvedení byl výcvik zaměřen spíše na získání a osvojení teoretických znalostí k dané problematice. Nabyté znalosti byly průběžně prověřovány praktickými zaměstnáními. Podobně jako studenti UO prošli studenti VSŠ ženijní, taktickou, střeleckou, zdravotní a chemickou

přípravou. Vše bylo směřováno k úspěšnému zvládnutí komplexního polního výcviku, který je čeká v závěru dvanáctidenního vyvedení. Na studenty zde čekal přesun s plnou polní do prostoru, kde měli za úkol zaujmout rozmístění mimo boj a připravit se na přecházení noci. Následně se vrátili do srubového tábora, kde pro ně byla připravena bojová hra družstev v podobě devíti stanovišť: CIED, rozebírání a skládání útočné pušky CZ Bren na čas, ochrana proti zbráním hromadného ničení (OPZHN), bojové drily a úkoly z ženijní, spojovací, topografické a zdravotní přípravy. Na závěr bylo vyhodnoceno nejlepší družstvo.

Unikátní spolupráce

Celkem přes 450 vojáků s různou úrovní zkušeností včetně záložníků a studentů bylo to, co cvičení Coverex 2018 odlišilo od jiných cvičení. Kromě potřeby sladění bylo třeba se zamyslet nad správným zapojením studentů, které samozřejmě může do budoucna určit jejich budoucí směr. Každý si během výcviku sáhl na samé dno, nikdo nedělal rozdíly v tom, kdo je student a kdo ostřílený profesionál. Díky tomu se podařilo splnit vše, co bylo cílem cvičení a kromě toho i v rámci interoperability zajistit provázanost jednotlivých armádních složek, včetně náročného logistického zabezpečení.

Text: rtm. Lucie Gallová, Michal Voska,

foto: rtm. Lucie Gallová

Domino

Velitelství mnohonárodní divize severovýchod, které velí jednotkám alianční předsunuté přítomnosti na území Polska a Pobaltí, dosáhlo plných operačních schopností. Stalo se tak v rámci cvičení Anakonda 18.

Ministr obrany Lubomír Metnar ocenil 29 občanských zaměstnanců napříč resortem za vynikající pracovní výsledky a iniciativu při plnění úkolů. Za účasti státního tajemníka MO Petra Vančury, zástupce náčelníka Generálního štábu AČR – náčelníka štábu brigádního generála Miroslava Hlaváče jim předal děkovné listy. K oceněným patřil i kameraman Odboru komunikace Jan Kouba.

Pozice od úředníka, přes řidiče, manažera či účetního slibuje válečným veteránům Memorandum o spolupráci se Svazem průmyslu a dopravy ČR, které podepsal ministr obrany Lubomír Metnar s prezidentem svazu Jaroslavem Hanákem. Váleční veteráni budou mít přístup do databáze volných pracovních míst, což jim usnadní vyhledávání zaměstnání mimo resort.

Robert Vyroubal

(25. srpna 1973 – 31. května 2011)

Pohodový Virus

V červenci loňského roku zveřejnilo Ministerstvo obrany elektronickou databázi www.inmemoriam.army.cz, jejímž cílem je dát jména a tváře lidem, kteří položili život za naši vlast. A to ať již během služby doma v České republice, či během zahraničních misí. Také A report by rád přispěl k tomuto velice prospěšnému dílu. Postupně budeme zveřejňovat příběhy vojáků, kteří položili své životy během služby v Armádě České republiky. Čest jejich památce.

V úterý 31. května 2011 pražilo v afghánské provincii Wardak slunce už od rána. Na první pohled to vypadalo, že by relativní dopolední pohodu nemělo nic narušit. Bylo to v rozporu se skutečností, že právě provincie Wardak byla považována za jednu z pěti nejnebezpečnějších oblastí Afghánistánu. Území totiž protínala klíčová strategická cesta mezi metropolí Kábulem a jihoafghánským Kandahárem. Silné útoky povstalců zde byly doslova na denním pořádku.

Výbuch poblíž Salaru

Naše 2. jednotka výcvikového a poradního týmu OMLT měla toho dne na programu přesun. Bylo krátce po deváté hodině, když se na asfaltové silnici poblíž vesnice Salar ozval mohutný výbuch. Nadzvedl lehké obrněné vozidlo Iveco naší armády do vzduchu a převrátil ho. Střecha se utrhla. Rotmistr Robert Vyroubal byl na místě mrtvý, afghánský tlumočník zemřel krátce po incidentu. Také řidič vozidla rotmistr Ivan Vorel byl těžce zraněn. Jeho stav se však díky úsilí zdravotníků podařilo stabilizovat a leteckým speciálem ho přepravit do Ústřední vojenské nemocnice v Praze Střešovicích. Velitel 2. jednotky OMLT podplukovník Michal Kucharský utrpěl lehké zranění. Po ošetření se ale rozhodl v afghánské misi pokračovat.

Výbuch způsobila nastražená improvizovaná nálož. Na místě incidentu se našel zhruba dvousetmetrový drát, kterým byla odpálena

z úkrytu. Byla uložena v propustku pod asfaltovou silnicí. Podle odhadu vážila zhruba padesát kilogramů.

Veterán zahraničních misí

Robert Vyroubal byl příslušníkem 73. tankového praporu. V afghánském Wardaku působil jako střelec operátor. Narodil se 24. 1. 1980 ve Šternberku. Po ukončení základní školy v Bouzově nastoupil v září 1994 na Střední odborné učiliště tradičních řemesel (obor

truhlář) v Brně. To zakončil maturitou. V letech 1999–2000 absolvoval základní vojenskou službu u 73. mechanizovaného praporu v Práslavicích. Dělal řidiče bojového vozidla BVP-2.

V lednu 2001 se k tomuto útvaru vrátil jako voják z povolání. Po absolvování rotmistrovského kurzu na Vojenské akademii ve Vyškově zastával funkci zástupce velitele mechanizované čety. Od března do srpna 2002 působil jako příslušník 1. česko-slovenského

praporu KFOR na území Kosova. Do této mise se vrátil ještě jednou v roce 2004, a to s 4. česko-slovenským praporem KFOR. V roce 2005 absolvoval na Vojenské akademii ve Vyškově praporčíkův kurz.

Bluesový chraplák

V září následujícího roku byl vyslán jako velitel družstva strážní čety 12. kontingentu Vojenské policie do Iráku. Jednalo se o operaci MNF-I. Také v této zemi byl nasazen ještě jednou jako příslušník 4. kontingentu AČR MNF-I, a to v roce 2008. „S Robertem jsem se seznámil v roce 2007 při výcviku do této mise. Přišel jsem k nástěnce na rotě a čtu, že velitele družstva mi v irácké Basře bude dělat praporčík Vyroubal. Vůbec jsem nevěděl, o koho jde, a tak jsem začal nenápadně sondovat u služebně starších. Odpovídali mi vesměs všichni hodně podobně: Virus? Tak to máš super, je naprosto v pohodě, férový chlapík, svému řemeslu rozumí a nezkazí žádnou legraci. V několika dalších měsících jsem jim musel dát za pravdu,“ vzpomínal na svého bojového kolegu a kamaráda desátník A. V. „Na mě osobně vždycky nejvíce působil jeho hlas. Chraplák bluesového zpěváka. Nejdřív jsem ho podezíral z pozérství, ale křivdil jsem mu. Ať uděloval rozkazy, vysvětloval, diskutoval, smál se nebo mluvil vážně, vždycky tím svým naprosto nezaměnitelným hlasem. Představoval jsem si ho, jak takhle žvatlá doma na svého synka, a pokaždé mě to rozesmálo. Znáte to, když někoho slyšíte za sebou a musíte se otočit, protože jen podle hlasu ho nemůžete identifikovat? To se vám u Viruse nemohlo stát.“

Všichni se museli smát

V březnu 2011 byl Robert Vyroubal vyslán jako příslušník 2. jednotky OMLT ÚU AČR ISAF do Afghánistánu. A právě při této misi byl smrtelně zraněn. Všichni jeho kolegové na něho vzpomínají jen v dobrém. Ať přý mluvil o čemkoli a s kýmkoli, svůj projev prokládal pravidelnými nakažlivými salva mi smíchu. Každý, kdo poslouchal rotmistra Vyroubala, musel se smát, nebo aspoň usmívat. Nešlo přý o laciné vtípky, nešlo o to, věci zjednodušovat, bylo to naprosto srdečné

a spontánní. Byl to jeho způsob jak brát věci s nadhledem a optimisticky.

„Vztahy mezi lidmi jsou strašně komplikovanou záležitostí, mezi vojáky stejně tak. A mezi vojáky v misi mohou být jako sud se střelným prachem. Ale nikdy jsem nikoho neslyšel říct ani křivého slůvka na adresu Roberta. Svou bezprostřední přirozeností dokázal vycházet naprosto se všemi a všichni s ním. Nedokázal říct ne na jakoukoliv prosbu či žádost. Snad proto to nedokázali ani ostatní, když je o to samé požádal on. Bylo to naprosto odzbrojující. Mnozí z nás někdy musí vynaložit spoustu sebezapření, on si s ničím takovým hlavu lámat nemusel, to dobré bylo prostě v něm,“ vzpomínal na něj desátník A. V.

Povýšen na poručíka

Ostatky rotmistra Vyroubala byly převezeny

do vlasti a s vojenskými poctami 10. 6. 2011 uloženy na hřbitově v Bouzově. Posmrtně byl povýšen do hodnosti poručíka a vyznamenán nejvyšším resortním vyznamenáním Křížem obrany státu. „Vždy je nutné mít notnou dávku odvahy, aby člověk vystoupil z řady a bojoval za to, co je správné a riskoval život. Jeho jméno nebude v Armádě České republiky nikdy zapomenuto,“ řekl při této příležitosti tehdejší ministr obrany Alexandr Vondra. A měl pravdu, každý rok si vojáci připomínají výročí této tragické události. V únoru 2013 byla právě na jeho počest přejmenována základna českých vojáků v afghánské provincii Wardak na Vyroubal Czech Camp.

Text: Vladimír Marek, foto: www.inmemoriam.army.cz

S Michalem Novákem
jsme hovořili o jeho
působení v misi
MINUSMA

Dobrovolníkem v Mali

Jaké to je se stát se dobrovolníkem při OSN a co taková práce obnáší, nám objasnil Michal Novák, který působil v Politické sekci mírové operace Organizace spojených národů MINUSMA v Mali. Současný konflikt v této zemi sahá až do roku 2012, kdy zde došlo k vojenskému převratu.

Michal Novák zasvětil svou kariéru otázkám bezpečnosti a boje proti mezinárodnímu terorismu. Jeho specializací jsou sankční režimy zřízené Radou bezpečnosti OSN. Absolvoval magisterské studium mezinárodního práva na Univerzitě v Edinburghu a bakalářské studium mezinárodních vztahů a evropských studií na Metropolitní univerzitě Praha. Během univerzitních studií působil jako stážista na Stálé misi České republiky při OSN v New Yorku, ale také jako pro bono právní asistent obhajoby u Mezinárodního trestního soudu v Haagu. V současnosti je státním zaměstnancem na Ministerstvu obrany ČR.

Jak jste se o dobrovolnické pozici v Mali dozvěděl? Co vás motivovalo k přihlášce?

Od chvíle, kdy jsem stážoval na Stálé misi ČR při OSN v New Yorku během bakalářských studií, byla moje motivace zřejmá. Změnit svět k lepšímu. Ideálně prostřednictvím vlastních znalostí a zkušeností v oblasti boje proti terorismu. Zkoušel jsem se přihlásit na pozice v Sekretariátu OSN i v jejích nejrušnějších agenturách. V roce 2014 jsem absolvoval i náborovou zkoušku v rámci UN Young Professionals Programme. Nakonec jsem se registroval i v portálu UNV, přesněji v červen-

ci 2015. Poprvé jsem byl osloven UNIMK (Kosovo) v září 2015. Podruhé MINUSCA (Středoafrická republika) v listopadu 2016. Potřetí pak MINUSMA (Mali) v dubnu 2017.

Mnoho lidí odradí už jen ta nálepka dobrovolníka, tedy někoho, kdo pracuje bez nároku na mzdu – nota bene v tak složitých oblastech, jakou je Mali. Tady bych chtěl uvést na pravou míru, že realita je docela jiná. Dobrovolníci OSN dostávají pravidelně každý měsíc příspěvky na pokrytí životních

nákladů v misi, které jsou adekvátní vykonávané činnosti. Krom toho mají nárok na nejrušnější benefity (včetně vzdělávacích grantů, atp.) a za určitých podmínek i na rizikové příplatky.

Jak probíhalo výběrové řízení, co obnášela příprava?

V dubnu 2017 mi byla nabídnuta účast ve výběrovém řízení na předmětné místo, s působištem v Timbuktu. Ihned jsem sou-

hlasil a začal s přípravou na pohovor po telefonu. Zúročil jsem zkušenosti z předešlých neúspěšných výběrových řízení do Kosova a Středoafričské republiky. Věděl jsem, že pohovor bude zčásti veden ve francouzštině a proto jsem trávil dlouhé večery na Francouzském institutu v Praze, abych se dostatečně připravil.

V OSN je pohovor většinou poslední fází výběrového řízení před výběrem vítězného uchazeče. Obvykle trvá půl nebo tři čtvrtě hodiny a sledují se vybrané dovednosti, jako například týmová práce, smysl pro organizování a plánování, či schopnost pracovat ve stresu. Výběrová komise potom sestaví pořadí uchazečů podle bodového ohodnocení.

Co všechno jste si musel vyřídit před začátkem, případně v průběhu mise?

Lékařskou prohlídku, očkování, on-line kurzy UNDSS. O vízum se postarala OSN. Zdravotní pojištění vyplývá automaticky ze smlouvy. Důchodové pojištění jsem dobrovolně uhradil po návratu z mise.

Jak vás podporovalo Ministerstvo obrany ČR?

MO ČR, můj zaměstnavatel od září 2013, mi povolilo čerpat roční neplacené volno na základě služebního zákona. Díky tomu jsem nepřišel o místo po návratu z mise a já si toho velice vážím.

Můžete podrobněji popsat své pracovní zařazení v MINUSMA?

V období od 1. 9. 2017 do 2. 9. 2018 jsem působil v Politické sekci mírové operace Organizace spojených národů MINUSMA v Mali.

(United Nations Multidimensional Integrated Stabilization Mission in Mali). První polovinu této doby jsem strávil na hlavním velitelství mise v Bamaku a druhou polovinu na představené operační základně v Timbaktu.

V pozici Reporting Officer jsem se zabýval sběrem, shromažďováním a vyhodnocováním informací o mírovém procesu v Malijské republice, ve smyslu implementace Mírové dohody z roku 2015 a příslušného Cíle udržitelného rozvoje (SDG). Pravidelně jsem jednal s národními a mezinárodními partnery, kontinuálně sledoval politickou situaci a prováděl její ucelenou analýzu. Přípravoval jsem denní a týdenní situační zprávy pro ústředí OSN v New Yorku. Formuloval jsem stanoviska a doporučení s cílem dosáhnout politické a bezpečnostní stability Mali, potažmo celého regionu G5 Sahel. Byl jsem rovněž pověřen přípravou podkladových materiálů pro vrcholné představitel MINUSMA. Jakožto sekční Gender Focal Point jsem koordinoval projekty v souladu s SDG 5. Konkrétně cíl 5: Dosáhnout genderové rovnosti a posílit postavení všech žen a dívek. A cíl 16: Podporovat mírové a inkluzivní společnosti pro udržitelný rozvoj, zajistit všem přístup ke spravedlnosti a vytvořit efektivní, odpovědné a inkluzivní instituce na všech úrovních.

Můžete popsat běžný den dobrovolníka OSN v Mali?

Rozdíly jsou mezi životem v Bamaku a v Timbaktu (kromě druhu vykonávané práce, také ve smyslu bezpečnosti, ubytování, stravování, hygieny, dopravy, či volného času). Pracovní doba je od 9:00 do 17:30. Přesčasy nejsou neobvyklé. Denní režim určují aktuální potřeby, někdy jde jen o kancelářskou práci, jindy o výjezdy do různých lokalit.

Popište nějaký zajímavý zážitek, který vám utkvěl v paměti.

Zážitků mám samozřejmě mnoho, nejen těch kulturních. Možná to budete považovat za historky starých zbrojnošů, ale myslím si, že zážitek, který se chystám popsat, bude za-

A fakta

Mise MINUSMA působí v Mali od poloviny roku 2013 na bázi jednoletého, pravidelně prodlužovaného mandátu Rady bezpečnosti OSN. Stěžejním bodem tohoto mandátu je podpora implementace Mírové dohody z roku 2015, podepsané mezi koalici tuarežských rebelských skupin a malijskou vládou. Mírová dohoda byla dojednána pod hlavičkou OSN a má za cíl nastolit mír a stabilitu v rozlehlé severní (převážně pouštní) části země, kde se od 60. let (kdy Mali získalo nezávislost na Francii) zrodilo mnoho tuarežských povstání a která rovněž poskytuje útočiště řadě teroristických skupin přímo či nepřímo napojených na Al-Káidu a další. Mírová dohoda popisuje kromě jiného institucionální reformy, decentralizaci moci, zapojení signatářských ozbrojených skupin (tj. Tuaregů), organizační voleb na všech úrovních, atp.

Domino

Služební psi Vojenské policie budou mít v nových vozidlech boxy v klimatizovaném prostoru. To je zásluhou sedmnácti nových Ford Tourneo Custom kategorie N1-I, které budou sloužit k přepravě speciálních služebních psů.

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky armádní generál Aleš Opata navštívil válečné veterány v pražské Ústřední vojenské nemocnici – Vojenské fakultní nemocnici v Praze-Střešovicích. Za přítomnosti ředitele nemocnice profesora MUDr. Miroslava Zavorala a náměstkyně pro nelékařské zdravotnické profese a řízení kvality zdravotní péče Lenky Gutové jim předal drobné dárky, ženám navíc vánoční hvězdu.

Jako úspěšnou a dlouhodobou zhodnotil spolupráci mezi Stonožkou a Armádou České republiky kapitán Jakub Šimíček z 31. pluku radiační, chemické a biologické ochrany. Zorganizoval totiž materiální pomoc pro školu v Bagui ve Středoafričské republice. Aby podobným způsobem šlo pomáhat i ostatním dětem, pořádá hnutí Na vlastních nohou Stonožka pravidelně slavnostní mše. Osmá v pořadí se konala hodinu před polednem v katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha v Praze.

Domino

Stovky středoškoláků navštívily v závěru roku v rámci dnů otevřených dveří všechny tři fakulty Univerzity obrany. Těžištěm v nabídce jediné vysoké vojenské školy v České republice jsou pětileté magisterské studijní programy orientované na přípravu velitelského a zabezpečujícího personálu Armády České republiky.

Liberečtí chemici působili několik týdnů v Bagdádu, kde cvičili personál chemické laboratoře iráckého vojska. Pilotní kurz laboratorních specialistů se uskutečnil na základě požadavku iráckých ozbrojených sil. Výcvik, jenž se sestával z teoretické i praktické části, byl zaměřen na základy chemie bojových chemických látek, dále odběry vzorků, jejich přípravu a analýzu vybranými laboratorními metodami, což byl hlavní úkol libereckých chemiků.

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky armádní generál Aleš Opata navštívil vojáky minometné čety 71. mechanizovaného praporu z Hranic a mechanizované rotu ze žateckého 41. mechanizovaného praporu v Pobaltí, kde jsou součástí jednotky v rámci alianční předsunuté přítomnosti (Enhanced Forward Presence, eFP). Doprovodili ho zástupci Výboru pro obranu, konkrétně předsedkyně Jana Černochová, místopředseda Jan Lipavský a členové Pavel Jelínek a Michal Ratiborský.

jímat především potenciální zájemce o dobrovolnictví OSN. Bezpečnostní podmínky v Mali po dobu mého působení měly setrvalé zhoršující se charakter, což kladlo zvýšené nároky jak na psychickou, tak na fyzickou stránku všech příslušníků mise MINUSMA, včetně mě samotného. Zažil jsem celkem šest teroristických útoků na naši základnu, přičemž zmíním jeden z dubna tohoto roku. Během šest hodin trvajících bojů při něm zahynul jeden voják a čtrnáct dalších utrpělo zranění.

Samotný útok začal intenzivním ostřelováním základny minometnými granáty, na což navázal útok sebevražedných atentádníků vybavených falešnými vozidly OSN, která byla plně naložená výbušninami. Útočníci byli vyzbrojeni ručními protitankovými granáty, útočnými puškami a dalšími ručními zbraněmi.

Bezprostředně po ukončení útoku jsem zpracovával podrobný materiál pro ústředí OSN. Má zpráva byla postavena na analýze právě zjištěných informací a na dosavadních poznatcích o dění v oblasti, z čehož vyplynulo, že možným strůjcem takto komplexního útoku je nejspíš teroristická organizace Jama'a Nusrat ul-Islam wa al-Muslimin (JNIM), která je úzce navázána na organizaci Al-Káida v islámském Maghrebu. Správnost těchto úvah následně potvrdila samotná JNIM, když se o týden později k odpovědnosti za útok oficiálně přihlásila.

Jak probíhal váš návrat do vlasti?

V první řadě mi dovoluji říci, proč jsem v Mali nezůstal další rok, i když mi to OSN nabídla. Víte, během toho roku jsem si uvědomil, že priority v životě jsou jinde. Člověk si začne vážit i úplných maličkostí a zjistí, že mu v té Evropě vlastně nic nechybí. Pro mě je nejdůležitější rodina, bez jejíž podpory bych neuspěl. Vrátil jsem se domů mimo jiné proto, abych se mohl oženit. Chci se dále vzdělávat a dokončit započaté rigorózní řízení v oboru politologie na Metropolitní univerzitě Praha. V neposlední řadě by bylo nevhodné žádat Ministerstvo obrany o další rok neplaceného volna.

Návrat domů byl překvapivě hladký a bezproblémový. V neděli jsem přiletěl do ČR a v pondělí už zahájil činnost na původním pracovišti. Lékařské prohlídky a administrativa spojená s mým návratem nebyly nijak zvlášť náročné.

Jak tato zkušenost ovlivnila vaše plány do budoucna?

Rád bych se i nadále věnoval otázkám bezpečnosti a boje proti mezinárodnímu terorismu. Také proto vítám zájem kolegů na Ministerstvu obrany. Rád se o své zkušenosti podělím, tím spíš, bude-li to ku prospěchu věci. Výhledově bych chtěl své zkušenosti popsat v knize. Během celého roku jsem si psal deník a poctivě zaznamenával své zážitky.

Co doporučujete zájemcům o dobrovolnictví v OSN?

Uplynulý rok byl pro mě unikátní zkušeností. Nepopírám, že bylo těžké rozhodnout se, zda nabídku práce v nebezpečné zemi přijmout. Člověk musí přesvědčit sebe i vlastní rodinu a to vyžaduje určitou dávku odvahy. Když se na to dívám zpětně, nemám pochyb o tom, že jsem se tehdy rozhodl správně. Mohu tedy upřímně pobídnout všechny potenciální zájemce, kteří chtějí změnit svět k lepšímu, nabrat jedinečné zkušenosti, zlepšit se například v cizích jazycích, nezalekněte se. Vyplňte si profil na internetovém portálu a využijte své vědomosti a dovednosti ve prospěch těch, kteří to opravdu potřebují.

Připravil Michal Voska, foto: archiv Michala Nováka

Nejvýznamnější cvičení NATO v oblasti kybernetické bezpečnosti

Cyber Coalition 2018

Závěr roku prověřil schopnosti specialistů na kybernetickou obranu z celé Aliance, včetně odborníků z Agentury komunikačních a informačních systémů. Odborníci museli prokázat schopnosti komplexně a koordinovaně bránit počítačové sítě NATO a národní sítě před kybernetickými útoky.

Cyber Coalition 2018 patří k největším a nejvýznamnějším cvičením NATO v oblasti kybernetické obrany. Do letošního jedenáctého ročníku bylo zapojeno přibližně 700 odborníků z 28 členských a partnerských zemí NATO, včetně Evropské unie a odborníků z akademického a soukromého sektoru.

„Letošní ročník byl primárně zaměřen na řešení kybernetických bezpečnostních incidentů v neutajovaných a utajovaných sítích v zahraniční operaci,“ uvedl podplukovník Tomáš Hrabovský, který byl po celou dobu pětidenního cvičení vyčleněn v estonském Tartu jako EXCON (Exercise Controller) za Českou republiku a dodal: „V rámci cvičení byly procvičeny mimo jiné také schopnosti Rapid Response Teamu Centra CIRC plnit úkoly při nasazení do vzdálené lokality mimo svoji stálou posádku.“

Řada drobných, i velkých útoků

„Při eskalaci událostí v národním segmentu sítí zahraniční operace, kdy nebylo v silách lokální provozní bezpečnostní správy dané události vyřešit, byl povolán náš tým rychlé reakce. U incidentů, které se zprvu jevily jako samostatné případy, se postupem času

ukázalo, že se jednalo o propletený komplex událostí jednoho velkého útoku na dostupnost a integritu utajovaných a neutajovaných informací mise. Během řešení událostí jsme si vyžádali také pomoc od kolegů z Centra CIRC, kteří plnili stacionární úkoly v místě stálé dislokace, čímž jsme si procvičili také předávání informací a vzdálenou spolupráci při analýze dat,“ přiblížila kapitánka Ivana Křiváňková, která působila po dobu cvičení v RRT.

Hlavní je soběstačnost

Cílem celého cvičení bylo prověřit především činnost RRT Centra CIRC při plnění úkolů mimo stálé místo dislokace a s tím související komunikační toky mezi RRT a stacionárními schopnostmi Centra CIRC. Tento rok se museli specialisté Centra CIRC spolehnout především sami na sebe, protože byl na národní úrovni opuštěn model společných „Joint“ týmů v souladu s požadovaným principem „Train as you Fight“, tedy cvičit a používat schopnosti a dostupné kapacity stejně jako při řešení reálného incidentu. Nebylo proto možné požádat o pomoc nikoho, s kým nebyla uzavřena a zavedena do stálého užívání dohoda o spolupráci. Cvičení tak přispělo k získání no-

A fakta

Informace týkající se kybernetické bezpečnosti naleznete na portále Centra CIRC:

CADS (ŠIS AČR) – www.circ.acr

Internet MO – www.circ.army.cz

vých zkušeností a podnětů, jak dále zvyšovat schopnosti CIRC resortu Ministerstva obrany.

Reálné situace

Organizační a plánovací tým Cyber Coalition 2018 připravoval scénáře dle odborného zaměření jednotlivých cvičících tak, jak by se tomu dělo i ve skutečnosti. Mimo výjezd Rapid Response Teamu řešili ostatní účastníci cvičení na národní úrovni také útoky na kritickou informační infrastrukturu – narušení fungování železniční infrastruktury, úpraven pitné vody, či právní otázky týkající se například GDPR.

Text a foto: kpt. Lucie Masaříková

Léčka, přepad i noční přežití

Tři desítky příslušníků 4. výsadkové roty aktivní zálohy prošli koncem loňského roku týdenním výcvikem ve vojenském újezdu Hradiště v Doupovských horách. Na protiletadlové střelnici Březina je čekalo zvládnutí problematiky „Personal Recovery S. E. R. E. – Survival, Evasion, Resistance, Escape (Záchrana osob – přežití, vyhýbání se, odpor a únik). Nedílnou součástí byly i střelby družstev a taktika zaměřená na hlavní činnosti výsadkových jednotek.

„Máme tu vyvedeno třicet tři záložníků z celkových šedesáti dvou,“ informuje náčelník skupiny přípravy Aktivní zálohy 43. výsadkového praporu Chrudim nadporučík Pavel Kinc. „Toto je celkové čtvrté cvičení výsadkové roty aktivní zálohy v tomto roce a zároveň druhé, které probíhá společně s vyvedením jednotek celého praporu.“

Noční přežití v minus patnácti

Záložníci červených baretů měli za úkol procvičit především metodiku „Personal Recovery S. E. R. E.“. „Je zde hodně nováčků, kteří jsou s jednotkou na cvičení úplně poprvé,“ konstatuje nadporučík Kinc a dodává, že právě pro ně je tento výcvik velmi náročný, protože získávají první praktické zkušenosti přímo v drsném terénu Doupovských hor.

Záložníci si vyzkoušeli i noční přežití při mínus patnácti stupních. Museli si vybudovat improvizované přístřešky, v nichž strávili noc na sněhu. „Ti, kteří podcenili přípravu a neměli zimní spacáky, si to budou určitě pamatovat a příště výbavu nepodcení,“ usmívá se Pavel Kinc. „Ve chvíli, kdy nastupovali k výcviku, to totiž na sněhovou nadílku a mráz vůbec nevypadalo. Mnozí měli letní spacáky a výbavu. Doupovské hory se jim ale představily s plnou parádou. Během jednoho dne napadlo pár desítek centimetrů sněhu a mráz v noci klesal hluboko pod nulu. Ale i tyto zkušenosti, i když pro ně byly opravdu nepříjemné, jsou nezbytné. Příště stejnou chybu nezopakují.“

Minomety, granátomety i Carl Gustav

Oblast zvládnutí problematiky Personal Re-

covery S. E. R. E. v sobě zahrnuje celou řadu teoretických znalostí a praktických dovedností umožňující záchranu a přežití v krizových situacích v prostoru vedení bojových operací. Zkušenými průvodci byli záložníkům instruktoři 43. výsadkového praporu. I přesto, že jsou jednotlivé prvky určeny především na plnohodnotnou podporu jednotek české armády v Afghánistánu, o užitečnosti takových zkušeností při plnění úkolů není třeba pochybovat.

„Tento druh výcviku, který jsme naplánovali společně s jednotkami celého praporu, se nám velmi osvědčil,“ pokračuje Pavel Kinc. „Spolu s nimi můžeme využívat jejich podpůrné praporní jednotky, od roty logistiky, praporního obvaziště, včetně instruktorů nebo i zbraní, které nemají záložníci přiděle-

né, jako jsou minomety, automatické granátomety AGS a případně se mohou seznámit i se zacházením protitankové zbraně jako Carl Gustav.

Od arktického mikrobiologa po automechanika

43. výsadkový prapor a jeho 4. rota aktivní zálohy má oproti jiným jednotkám aktivní zálohy, které jsou při krajských vojenských velitelstvích, jistá specifika. „Především není zase tak jednoduché se k této jednotce aktivní zálohy bojového útvaru dostat,“ vysvětluje nadporučík Kinc. „K tomu, aby se k nám zájemce o aktivní zálohu dostal, musí projít výběrovým řízením, které je prakticky stejné jako u profesionálních výsadkářů. Jen s tím rozdílem, že se koná ve dvou dnech a je to vždy o víkend. Chceme tím umožnit lidem z civilního prostředí se tohoto výběrového řízení zúčastnit ve dnech jejich pracovního volna. Samozřejmě je zkráceno oproti ostrému výběrovému řízení, proto tam chybí disciplíny jako překážková dráha NATO nebo některé vytrvalostní přesuny se zátěží.“

Jednotka aktivní zálohy, která vznikla při 43. výsadkovém praporu, má ale i zajímavé a hlavně pestré profesní složení. „Máme tu arktického mikrobiologa, daňového poradce, učitele tělocviku, učitele matematiky a fyziky, automechaniky, zkrátka, když to přeženu, na jakoukoliv profesi si vzpomenete, máme ji tady,“ usmívá se Kinc. „Naplněnost je velmi slušná. Z celkového naplánovaného počtu sto padesáti záložníků máme v současnosti na tabulkách šedesát dva. Teď jich tady máme vyvedeno třicet tři, a to kvůli legislativě, protože ta určuje, na kolik dní v roce může být záložník v jednom roce povolán. Vzhledem k tomu, že někteří už na cvičeních v tomto roce byli, nemohli se právě tohoto zúčastnit.“

Předávání rad a zkušeností je v týmu samozřejmost

Převážná část záložníků, kteří absolvovali koncem roku na Doupově výcvik, jsou absolutní nováčci. Další například skončili s aktivní službou v armádě a mají naopak vojenský dril v krvi. „Ti jsou potom i takoví tahouni pro nové záložníky, kteří jejich cenných rad velmi rádi využívají,“ dodává náčelník skupiny přípravy nadporučík Kinc.

„Pro mě osobně je to ohromná zkušenost a musím říct, že i fyzicky je to hodně náročné,“ svěřil se šestadvacetiletý desátník Alexandr

Huk, student posledního ročníku magisterského studia, který se brzy stane učitelem tělesné výchovy a zeměpisu. „U aktivní zálohy jsem čtyři roky, ale lákalo mě zkusit to u výsadkářů. Jsem tady na cvičení poprvé, je to tu mnohem náročnější, ale funguje to tady o hodně lépe. Svého rozhodnutí určitě nelituji, zkušenosti jsou pro mě hodně cenné, a doufám, že do jednotky rychle zapadnu.“

K tomu, aby tomu tak bylo, pomáhají svými radami zkušení kolegové, které jsou v jednotce déle. Tím je i desátník Pavel Kvaš, který je v jednotce už rok a půl. „I když už mám lecos za sebou, vždy se najde něco, co překvapí. Na vlastní kůži jsem si vyzkoušel výkyvy počasí, jaký materiál si přistě vzít s sebou nebo naopak, co je naprostá zbytečnost. Z každého cvičení si zkrátka vždy odnesu něco nového. Důležité je i stmelení jednotky, aby fungovala. Proto se my zkušenější snažíme poradit nováčkům a předat jim to, čím jsme se museli prokousávat sami. I to dělá jednotku jednotkou. Je to o týmu.“

Dvě stovky výsadkářů na Doupově

Kromě příslušníků aktivní zálohy plnili na mnoha místech vojenského újezdu Hradiště své výcvikové úkoly i dvě stovky chrudimských „paragánů“ ze 43. výsadkového praporu. „Vojáci se tu po celý týden zdokonalovali v komplexním polním výcviku, který byl především zaměřen na střeleckou přípravu jak z ručních, tak z lafetovaných zbraní, dále na hod granátu, ale i na taktickou přípravu a zimní přežití,“ konstatoval velitel rotы zbraní u 43. výsadkového praporu kapitán Tomáš Jašek. „Výcvik probíhal přes den, ale i v noci, jedna skupina nacvičovala metodiku zásahu a taktiku pohybu včetně přepadu. Na polní střelnici Plešivec zase drilovalo družstvo profesionálních výsadkářů za přísných bezpečnostních opatření a pod vedením pyrotechnika hod ručním granátem.“

Text a foto: Jana Deckerová

Nové akvizice a nákupy zvýší obranyschopnost České republiky

Armáda posiluje

Na závěr roku 2018 ministr obrany Lubomír Metnar předložil vládě České republiky informaci o třech veřejných zakázkách. Všechny se týkají pořízení nové techniky pro pozemní síly a povedou k výraznému vylepšení jejich schopností. Dále byla podepsána dohoda o nákupu nových systémů protivzdušné obrany páté generace RBS-70NG.

Jedná se o nákup 210 pásových bojových vozidel pěchoty v různých modifikacích, pořízení 62 kolových obrněných vozidel na podvozkové platformě TITUS 6x6 včetně kompletní servisní podpory i o nákup ručních palných zbraní, především pistolí a útočných pušek. Dále systémů protivzdušné obrany, včetně moderních střel a v neposlední řadě i přímý nákup radarů MADR.

Posilování bezpečnosti je prioritou vlády

„Prioritou mou i této vlády je neustále posilovat bezpečnost a obranyschopnost České republiky. To zajistí jediné dotažení důležitých vyzbrojovacích projektů a mezi ně ty dnes předkládané bezesporu patří. Pořízení nových bojových vozidel pěchoty je největší modernizační projekt v historii AČR,“ komentoval ministr obrany Lubomír Metnar trojici projektů o souhrnné předpokládané hodnotě přesahující 50 miliard Kč bez DPH. V případě nákupu bojových vozidel pěchoty se jedná o kompletní výměnu zastaralých BVP sovětské výroby ještě z osmdesátých let. Bude pořízeno 210 vozidel v sedmi různých variantách (kromě základního ještě velitelské, průzkumné, dělostřelecká pozorovatelna, ženijní, vyprošťovací a zdravotnické). Předpokládaná hodnota zakázky bez životního cyklu a případné opce činí 42,7 mld. Kč bez DPH. Obec-

ně, ať již bude vybrán jakýkoliv ze čtyř výrobců a typů, lze požadované vlastnosti shrnout do několika bodů:

- programovatelná munice pro kanon 30 x 173 mm a spřažený kulomet 7,62 x 51;
- osádka 3 osoby + 6 mechanizované družstvo + 2 specialisté – celkem 11 osob;
- 7 variant (bojová, velitelská, průzkumná, ženijní, zdravotnická, dělostřelecký průzkum, vyprošťovací);
- 30 let životnosti, minimálně 10 000 km do GO;
- základní úroveň ochrany dle STANAG 4569;
- přídatné modulární pancéřování s úrovní ochrany dle STANAG 4569;
- ochrana proti IED, rušící subsystém proti aktivaci IED;
- kolektivní systém automatizované CBRN ochrany;
- minimální měrný výkon motoru 18 kW/t;
- minimální rychlost na silnici 65 km/h;
- minimální rychlost v terénu 40 km/h i více;
- dojezd minimálně 500 km;
- letecká přepravitelnost letouny C17H, IL-76MF, An 124, A400M.

Modernizace je nezbytná

„Modernizace armády je nezbytná a patří od začátku mezi naše priority,“ uvedl náčelník Generálního štábu armádní generál Aleš Opa-

ta. „Bojové vozidlo pěchoty je klíčový projekt, který určí moderní ráz armády na desítky let dopředu a zajistí techniku, která odpovídá 21. století.“

Nyní bude následovat oficiální oslovení čtyř vybraných výrobců, aby předložili nabídky. V srpnu 2019 by mělo dojít k podpisu smlouvy s vybraným dodavatelem a vozidla pak budou dodána v letech 2020 až 2025. Resort MO počítá s tím, že budou AČR sloužit minimálně 30 let. 62 obrněných vozidel TITUS (42 velitelsko-štábních a spojovacích vozidel a 20 vozidel tzv. MKPP – místo koordinace palebné podpory) dodá společnost Eldis. Předpokládaná hodnota činí 5,52 mld. Kč (bez DPH), včetně pětileté servisní podpory. Smlouva bude uzavřena do dubna 2019 a dodávky proběhnou v letech 2020 až 2025.

Vozidla TITUS

Nákup vozidel TITUS projednala vláda poprvé v minulém roce. Předkládána je znovu kvůli změně dodavatele, kterým bude pardubická společnost Eldis, výhradní držitel licence na výrobu vozidel v ČR a držitel platné bezpečnostní prověrky. Ruční palné zbraně, tedy útočné pušky a pistole, dodá Česká zbrojovka Uherský Brod. Do konce března 2019 bude uzavřena rámcová dohoda o předpokládané hodnotě 2,1 mld. Kč bez DPH. Při maximálním plnění bude resort MO moci pořídit až 14 000

útočných pušek a 20 000 pistolí. Zakázka navazuje na smlouvy z let 2010–2016, kdy bylo pořízeno skoro 40 000 ručních zbraní stejného výrobce.

Radary napřímo z Izraele

V brzké době bude uskutečněn i nákup osmi mobilních radiolokátorů MADR středního dosahu. Veřejná zakázka bude realizována prostřednictvím výjimky ze zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Ministerstvo obrany osloví napřímo izraelskou vládu. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky činí 2,9 mld. Kč bez DPH. Smlouva bude podepsána v polovině příštího roku. První radar dostane Armáda České republiky do výzbroje do 22 měsíců od podpisu smlouvy. Mobilní radiolokátory MADR zajistí AČR přehled o vzdušné situaci v malých výškách od 100 do 3 000 metrů, tedy v prostoru, který je v národní odpovědnosti ČR. Monitoring ve výšce nad 3 000 metrů je v odpovědnosti NATO. Armáda v ra-

diolokátorech MADR získá jeden z nejmodernějších existujících systémů. Stávající technika sovětské výroby má až třikrát překročenou technickou životnost, jejich údržba stojí ročně desítky milionů korun, a komplikuje se tím plnění operačních úkolů dle standardů NATO.

Munice na měsíc

V současné době se uskutečňují rozsáhlé nákupy munice. Cílovou bezpečnostní ambicí je zabezpečení skladových zásob do výše tzv. 30 SDOS (Standardní denní objem dodávek munice, resp. Standard Day of Supply). SDOS vyjadřuje průměrnou denní potřebu munice k zabezpečení bojové činnosti armády podle národních norem. Jinými slovy směřujeme od dřívějších omezených zásob k tomu, aby ve skladech bylo takové množství munice, které by v případě potřeby stačilo armádě na minimálně 30 dnů bojové činnosti. Přesná výše zásob u konkrétních druhů munice není veřejná informace. Jako příklad lze

v obecnější rovině uvést významné posílení obranyschopnosti u protivzdušného vojska, které má střežit důležité objekty pro obranu státu (jako jsou elektrárny, letiště a další). Konkrétní typy munice naleznete v tabulce.

Nové protiletadlové komplety RBS-70NG

Moderní švédské komplety ve výzbroji armády nahradí morálně a technicky zastaralé protiletadlové prostředky S-10M ruské výroby ze 70. let a zároveň doplní stejný počet kompletů RBS-70, které již armáda používá. Dodávky v celkové hodnotě 949 023 mil. Kč bez DPH se uskuteční v letech 2020 až 2021. S předchozí generací nové komplety sdílejí shodný systém přípravy a výcviku vojáků, logistiku, údržbu i jednotnou municí. RBS-70NG je zároveň plně kompatibilní se zavedeným automatizovaným systémem velení a řízení palby pozemní protivzdušné obrany a proto může být velmi rychle a bez dalších investic zařazen do operačního používání. V armádě tak bude zachována perspektivní zbraňová platforma, která se plně osvědčila a naši vojáci jsou na její operační nasazení připraveni a vycvičeni. Nákup zahrnuje jak komplety RBS-70NG, tak i střely typové řady Mk-3 Bolide, tedy jedinou variantu munice kompatibilní s tímto systémem. Celkově hovoříme o 135 kusech střel. Ty jsou oproti předchozím Mk-2 rychlejší a mají také delší dostřel. K jednotlivým nákupům se vrátíme v dalších číslech A reportu.

Popis	Hodnota smlouvy v Kč
Nákup munice 2015/I – 125 mm tanková	90 483 800
Nákup munice 2015/VIII-NSPA protiletadlové ŘS BOLID	282 853 905
PTŘS JAVELIN (vláda-vláda)	302 306 069
Nákup munice 2015/VI-NSPA PTŘS SPIKE	655 306 521
Nákup munice 2015/VI-NSPA pozemní PG-7VM pro granátomet	52 023 695
Nákup munice 2015/VI-NSPA pozemní 30x173mm	125 246 262
Nákup munice 2015/VI-NSPA pozemní 81 mm	98 954 298
Nákup munice 2016/IV – protitankové miny 122 KS-PT MI D1M	128 612 321
Nákup munice 2016/V-1 do ručních zbraní	64 269 150
Nákup munice 2016/III-NSPA pozemní 30 mm	360 634 517
Nákup munice 2017/I – ruční útočné granáty	192 710 293
Nákup munice 2017/I – munice 40mm	338 766 060
Nákup munice 2017/II – do ručních zbraní – Rámcová dohoda	3 000 000 000
Nákup munice 2018/30x160mm, 30x173mm – Rámcová dohoda	900 000 000
Munice pro tank T-72 M4CZ – Rámcová dohoda	300 080 000
Nákup munice 2017/I – Rakety S-8 (pro vrtulníky)	141 041 593
Trhavy a speciální ženíjný náloživo – Rámcová dohoda	300 000 000
Pumy MK-82 pro Gripen	125 485 383
Nákup munice 2019/I Mk-2 RBS-70 – 135 ks	140 000 000
Nákup munice 2019/II Mk-3 Bolide RBS-70 – 150 ks + opce 200 ks	1 498 000 000
Celkem	Cca 9 miliard Kč

Armáda České republiky posílila v závěru loňského roku výcvikovou misi v Mali o sedmdesát vojáků

Česko-španělský prapor

Český kontingent v africkém Mali posílil koncem loňského roku dalších sedmdesát vojáků. Úkolové uskupení Armády České republiky ve výcvikové misi Evropské unie EUTM se tak rozrostlo na sto dvacet osob.

Relativně poklidný život v Mali v březnu 2012 přerušil vojenský puč kapitána Amandou Haya. Ten oznámil, že jeho vojáci ukončili nekompetentní režim v Bamaku, a přes noc se stal generálem. Nejednalo se ale o úplně bezproblémový převrat. V ulicích metropole se střílelo. Problematičtější ale bylo, že obrovské území na severu země, které z velké části pokrývá poušť Sahara, velice rychle ovládli Tuaregové. Ti již několik desetiletí bojují za vlastní nezávislý stát. Obzvláště nebezpečné ale bylo, když jejich jednotky posílili radikální islamisté přicházející z Libye. Největší pozornost na sebe povstalcí upoutali, když zničili v Timbuku dvě svatyně zařazené do světového kulturního dědictví UNESCO. Poté, co obsadili dokonce i město Konna v centrální části země, požádalo Mali o pomoc Francii. Tu následně poskytla celá Evropská unie včetně České republiky.

Od března 2013

Český kontingent začal v Mali působit v březnu 2013. K jeho úkolům patřila ochrana hlavního velitelství mise EUTM dislokovaného v hotelu Azalai, zajištění hotovosti sil rychlé reakce QRF (Quick Reaction Forces), doprovod

příslušníků EUTM a zásobovacích konvojů. K tomu později přibyla také podpora výcviku malijské armády na základně Koulikoro vzdálené zhruba šedesát kilometrů od Bamaka. Kromě velitelů nejrůznějších stupňů se zde cvičily celé prapory. Délka výcviku závisela na okolnostech, většinou dosahovala deseti měsíců.

Začlenění do španělského praporu

Nová sedmdesátiletá česká jednotka ochrany a doprovodu KTC působí pod španělským velením, kterému jsou podřízeny dvě roty. Jedna je španělská a druhá česká. Ta je navíc doplněna o španělskou četvu. Společný česko-španělský prapor KTC převzal operační úkol na slavnostním nástupu 26. listopadu 2018 od velitele EUTM Mali brigádního generála Petera Mirowa. Dne 10. prosince 2018 dosáhla česká jednotka plných operačních schopností. Její základ tvoří vojáci 43. výsadkového praporu z Chrudimi. Doplnuje jej družstvo oprav techniky a vyprošťovací družstvo z klatovského 142. praporu oprav a příslušníci dalších útvarů a zařízení AČR. Veličkem jednotky je nadporučík Roman Kamenský.

Jeho podřízení se nově zapojili do ochrany (Force Protection) perimetru základny Koulikoro Training Centre (KTC), patrolovací činnosti, doprovodu konvojů, ochrany mentorů při výcviku malijské armády nejen na základně Koulikoro, ale i v dalších výcvikových prostorech na území Mali, kam naši mentoři vyjíždějí.

„Navýšením počtu vojáků se Česká republika aktivně podílí na plnění hlavního úkolu mise, kterým je pomoc při výstavbě a výcviku malijské armády, aby byla v budoucnu schopna čelit útokům islamistických radikálů a zachovat suverenitu a teritoriální integritu země,“ zdůvodnil tento krok náčelník Generálního štábu Armády České republiky armádní generál Aleš Opat.

Českému 12. úkolovému skupení, které převzalo operační úkol v této africké zemi již 9. září 2018, velí kapitán Zdeněk Sluka. Jeho základ tvoří vojáci 4. brigády rychlého nasazení doplnění o příslušníky 74. lehkého motorizovaného praporu z Bučovic, 102. průzkumného praporu z Prostějova a dalších složek naší armády.

Text a ilustrační foto: Vladimír Marek

Praporčík Martin Dvořáček je mimo jiné držitelem Zlatého kříže ČČK 3. třídy

Voják jako každý jiný

Jednačtyřicetiletý praporčík s úsměvem na tváři, příslušník oddělení CIMIC na Velitelství pozemních sil. Takový je Martin Dvořáček. Kromě toho se podílí na zabezpečování akcí na veřejnosti, jako je Cihelna, Future Forces, IDET či celostátního kola vědomostní soutěže středoškoláků Europa Secura. Je sekretářem komise prevence rizikového chování na velitelství a metodicky v této oblasti pomáhá útvarům Pozemních sil. Společně se dvěma kolegy přednáší na základních školách o AČR v rámci POKOS (Příprava obyvatel k obraně státu). Především je ale dvanáct let dobrovolným dárce krvine, tu daroval již sto šestkrát. Obdržel za to z rukou ředitele nemocnice Ústí nad Orlicí a předsedkyně Oblastní výkonné rady Českého Červeného kříže Zlatý kříž ČČK 3. třídy.

Míří k druhé třídě

Zlatý kříž je vyznamenání ČČK, který se uděluje za 80, 120 a 160 bezplatných odběrů. Následuje po medailích profesora MUDr. Jana Janského, známými jako Janského plakety, kdy bronzovou dárce získá za prvních deset odběrů, stříbrnou za dvacet a zlatou za čtyřicet. K dárcovství krvine se praporčík Dvořáček rozhodl ze solidarity. „Znám spoustu případů, kdy darovaná krev může pomoci zachránit život. Při nehodách nebo chirurgických zákrocích je to neuvěřitelné množství krvine, která je potřeba. Nikdy nevíme, kdy budeme sami potřebovat krev.“ Několikrát byl osobně přítomen u dopravní nehody. Na vlastní oči viděl, jakým způsobem se dá zachránit život tím, že někdo daruje krev. Měl možnost vidět i smrtelné nehody.

Zároveň po letech dárcovství přiznává, že jednotlivé odběry člověku umožňují mít pravidelný přehled o vlastním zdravotním stavu. „Každý měsíc mi vyšetří krev na aktuální zdravotní stav a povinně na některé nemoci,

například žloutenku či HIV. Jednou ročně následuje celkové vyšetření krvine, a tak vím, že jsem zdravý.“

Osmnáct let u dělostřelců

Do armády vstoupil praporčík Dvořáček po absolvování základní vojenské služby, kde dostal nabídku stát se profesionálním vojákem. „Chtěl jsem si to vyzkoušet a už mi to zůstalo,“ usmívá se. Začínal jako velitel výcvikové čety a prošel si všemi hodnostmi až po poručíka. „Je to různorodá práce a práce s lidmi, která mě baví. Zajímám se o jejich příběhy. Rád bych věděl, co přivedlo každého z nich do armády. Byla to náhoda? Museli?“ Osmnáct let sloužil u dělostřeleckého pluku. „V současnosti se podílím na přípravě a realizaci akcí na veřejnosti a stále mě to baví.“ Společně s vrchním praporčíkem pozemních sil, štábním praporčíkem Peterem Kružíkem a žákem Vojenské střední školy v Moravské Třebové Janem Chládkem v letošním roce na třech školách přednášeli o Armádě České republiky, o branné povinnosti, principech obrany státu, úloze ozbrojených sil ČR či o příslušnících aktivní zálohy. Jako loajálního jej hodnotí i jeho nadřízený, podplukovník Mojmír Jančík: „Praporčík Dvořáček je pracovitý, cílevědomý, pečlivý a je týmovým hráčem.“

Trénuje také florbalisty

Jednou z dalších jeho aktivit je spolupráce s hnutím Na vlastníh nohou – Stonožka. Jedná se o dobrovolné humanitární a mírové sdružení dětí z mateřských a základních škol u nás, na Slovensku a v Norsku. „Před osmi lety jsem byl v misi v Bosně a Hercegovině a zde začala moje spolupráce s prezidentkou hnutí, paní Bělou Jensen. Pomáhali jsme tam s vybavením či rekonstrukcí některých škol. Na projektech pro tzv. stonožkové školy se od té doby podílím.“

K jeho koníčkům ve volném čase patří již čtyři roky trénink malých florbalistů ze základní školy. Vede je i se svojí manželkou a v týmu jsou i jeho děti. Malí florbalisté mají díky těmto tréninkům dobré výsledky a společně se školním týmem pak jezdí na zápasy, kde se dostali už i na republikové kolo. Celá rodina jezdí v létě na kolech a naposledy se jim ve východních Čechách podařilo za den ujet 150 kilometrů.

Text: mjr. Miroslava Štenclová, foto: archiv Martina Dvořáčka

A fakta

HERO's WOD Svatováclavský

5 kol časový limit 10 minut:

10 x thruster 40 kg pro muže
a 25 kg pro ženy (Dřep s činkou nad hlavou)

10 x burpee („Angličák“ – dřep, skok, klik)

**Fyzická kondice
se dá zlepšit
i po čtyřicítce**

HERO's WOD – SVATOVÁCLAVSKÝ

Na CrossFitových závodech BIG Summer Game 2018 vznikl nový WOD. Bude věnován památce tří tábořských vojáků, kteří v srpnu minulého roku padli při nasazení v zahraniční misi v Afghánistánu. Vojáci 42. mechanizovaného praporu Tábor na ně nezapomínají, a proto vznikla myšlenka věnovat jim památný workout. S myšlenkou přišel tříčlenný tým 42. mechanizovaného praporu Tábor a jeden z workoutů ponese název „HERO's WOD – SVATOVÁCLAVSKÝ“.

CrossFit je silový a kondiční tréninkový program. Využívá neustálé změny a funkční cviky prováděné s vysokou intenzitou. Je to zdokonalená metoda kruhových tréninků na stanovišti, kde se se posilují různé partie těla. CrossFit je populární i u vojáků 42. mechanizovaného praporu, jehož prostřednictvím pracují na své kondici. Nápad nazvat jeden z workoutů, tedy jeden druh tréninku „Hero's Wod – Svatováclavský“, se zrodil právě u tříčlenného týmu červených tábořských baretů – četařka Vlasta Morkesová, rotmistr Zdeněk Koza a „civil“ Lukáš Koťátko.

„Pro mě je to přirozený způsob, jak udržet vzpomínku na kolegy z našeho praporu,“ říká rotmistr Zdeněk Koza. „V crossfitovém světě je naprosto přirozené, že vznikají tyto workouty, nazvané „HERO's“. I u nás již několik takových vzniklo, proto jsem požádal pořadatele závodů Václava Mráze, zda by souhlasil, aby jeden vybraný byl navždy věnován památce našich kolegů.“

WOD je určen pro tříčlenný tým, kdy cviky musí všichni cvičit synchronizovaně a zároveň.

Proč zrovna CrossFit?

„Já jsem s CrossFitem začal ještě dříve, než jsem začal sloužit v Táboře a hned od začátku jsem se snažil, a stále snažím, o osvětu mezi kolegy i veliteli tak, aby se věnovalo více pozornosti celkovému tělesnému rozvoji vojáků, než jen zaběhnout rychle dvanáctiminutovku a udělat několik shybů, kliků nebo sedů-lehů,“ vysvětluje rotmistr Koza. „Musím přiznat, že s trochou závidí sleduji možnosti chrudimského 43. výsadkového praporu, kde je vidět spousta práce a vybavení, a to díky působení bývalého zástupce jednotky, podplukovníka Zelinky. Ne, že bych nějak shazoval Tábor, protože velení, ať už minulé nebo to stávající, je sportu nakloněno, ale rozvoj je spíše pozvolný,“ pokračuje Zdeněk Koza.

Celý sportovní život se Zdeněk Koza věnoval kulturistice, silovému trojboji a nějaké zářezy má i v boxu. Nasbíral mnohá ocenění, ale funkční tréninky mu přinášejí užitek, který od sportu očekává. „I po čtyřicítce jsem schopný slušně běžat, plavat, naučil jsem se dokonce chodit po rukou, ale zvládnou i základní

gymnastické dovednosti a zároveň mám dost síly na to, abych mohl vzpírat a přemísťovat nejrůznější zátěže,“ dodává rotmistr.

Soupeři o generaci mladší

Zdůrazňuje, že jeho největším handicapem bylo to, že se vždy snažil závodit. Proto funkční tréninky přetavil ve sport, kterým je celosvětově uznávaný CrossFit. Kdo se jen trochu orientuje, ví, že je to jeden z nejnáročnějších sportů současnosti, a to jak pro jeho intenzitu, tak i pro záběr dovedností, mezi které patří vzpírání, gymnastika, překážkové dráhy, běhy, plavání, cyklistika, veslování na trenažéru, nošení a zdvihání nejrůznějších zátěží.

„Je toho opravdu hodně a neustálý vývoj zahrnuje každým rokem novinky a náročnější dovednosti,“ pokračuje Zdeněk Koza. „Je logické, že na světovou třídu vůbec nekoukáme. Záměně říkáme nekoukáme, protože v Táboře netrénuji a nezávodím sám. Mám skvělou tréninkovou, ale především životní partnerku, četařku Vlastu Morkesovou. Pravidelně se účastníme Memoriálu čtyř Foxtrot

v Chrudimi, což je zatím jediný crossfitový závod Armády České republiky. Ale to nám nestačí. Proto vyrážíme napříč celou republikou a závodíme v kategorii Open, a to většinou s kolegy o generaci mladšími. Často se nám stává, že jsme ve věku rodičů našich soupeřů," usmívá se sympatický rotmistr Koza. S partnerkou se tomu spolu s nimi vždy zasmějí, protože je zkrátka těší, když jsou schopni potrápit borce o generaci mladší. V minulém roce si splnili malý sen a zúčastnili se Mistrovství ČR ve vzpírání v kategorii Masters. „Musím přiznat, že účast v této kategorii není veliká, i když je vzpírání olympijský sport, ale i tak nás vybojované medaile potěšily.“

Ani po čtyřicítce se nemá nic vzdávat

„Pokud nám to oběma pracovní povinnosti dovolí, chtěli bychom se v příštím roce připravit na závody Evropského poháru,“ upozorňuje nadrotmistr Zdeněk Koza. „Samozřejmě se budeme snažit dál trápit mladší soupeře, ale to není to nejdůležitější. Pro nás je to především zdraví, být fyzicky zdatní, být dobrými vojáky. Pokud bychom svým příkladem někoho dalšího inspirovali k tomu, že ani po čtyřicítce se nemá nic vzdávat a každý se může učit novým dovednostem, bylo by to nade vše medaile a ocenění. Za sebe jen dodávám, že bych se rád dočkal většího zapojení funkčních cvičení do naší armády. Už mnoho let jsem sportovním trenérem, v současnosti studuji vysokou školu. Důvodem je, že kromě třetici let zkušenosti chci mít další vzdělání v oboru zabývající se zdravím a zdravým životním stylem. Myslím si, že zamyslet se nad tím, jak může naše tělo fungovat lépe, se vyplatí každému, nejenom našim vojákům.“

Text: Jana Deckerová, foto: archiv rtm. Zdenka Kozy

WANTED

• LORD OF THUNDER •

JTAC THE MOST EFFECTIVE

★★★★★

BOOTS ON THE GROUND!

HLEDÁME VYSOCE MOTIVOVANÉ OSOBNOSTI SE SMYSLEM PRO TÝMOVOU PRÁCI. POKUD MLUVÍŠ ANGLICKY, MÁŠ ZDRAVOTNÍ KLASIFIKACI „A“, PŘEDCHOZÍ PRAXI NEJLÉPE U BOJOVÝCH JEDNOTEK A PŘEDPOKLAD K ZÍSKÁNÍ BP „TAJNÉ“, NABÍZÍME TI PRESTÍŽNÍ PRÁCI V DYNAMICKÉM KOLEKTIVU, KDE SE BUDEŠ DÁLE ROZVÍJET A KONEČNĚ NASTARTUJES SVOU KARIÉRU! ★

NEJBLIŽŠÍ TERMÍN
VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ:
28.-29. BŘEZEN 2019

ZIVOTOPIS A MOTIVAČNÍ DOPIS POŠLI NA
CZECHFAC@ARMY.CZ NEJPOZDĚJI
DO 15. BŘEZNA. VÍCE NA: FB CZECH JTAC

102. průzkumný prapor generála Karla Palečka v Prostějově

Organizuje

„VÝBĚR OSOB“

k rotě bezpilotních průzkumných prostředků v týdnu
od 25. 2. 2019

Starší operátor – hodnost četař / rotný

Nabízíme:

- ❖ Perspektivní práci s moderní technikou a technologiemi
- ❖ Zvyšování odborných a profesních znalostí v národních a zahraničních kurzech
- ❖ Prostor pro kariérní růst a sebevzdělávání
- ❖ Nasazení v zahraničních operacích
- ❖ Účast na mezinárodních cvičeních

Požadujeme:

- ❖ Středoškolské vzdělání s maturitou
- ❖ Zdravotní klasifikace „A“
- ❖ Předpoklady pro získání Osvědčení k řízení vozidel ozbrojených sil skupiny V-B (popř. V-C)
- ❖ Předpoklady pro získání bezpečnostní prověrky na stupeň „Tajné“
- ❖ Splnění výroční přezkoušení z tělesné přípravy za rok 2018 s hodnocením min. „dobře“
- ❖ Předpoklady pro získání jazykové úrovně z anglického jazyka – úroveň STANAG 2

Profesní životopis vygenerovaný z ISSP a stručný motivační dopis doplněný fotografií, telefonem a emailovou adresou s označením „RBPzP -výběr“ zašlete e-mailem na adresu zarskvp@army.cz nejpozději do 8. 2. 2019.

Konkrétní datum bude upřesněno v rámci „Pozvánky k výběru osob k RBPzP“ nejpozději do 15.2.2019.

Kontaktní tel.: +420 973 411 220, další informace také na <http://www.102pzpr.cz/>

Certifikace „lezec“

V listopadu se naposledy v loňském roce sešli příslušníci roty aktivní zálohy u 22. základny vrtulníkového letectva, aby společně završili svůj roční výcvik zaměřený na komplexní přípravu jednotlivce. Ten byl zaměřen především na střeleckou přípravu, taktiku, základy boje zblízka (systém MUSADO) a pořadovou přípravu.

Během týdenní přípravy roty AZ byl naplánován rovněž speciální výcvik vybraného člena jednotky rotného Ladislava Švaříčka pro práci ve výškách a nad volnou hloubkou na trenažeru Jakub. Cílem bylo, aby získal certifikaci „lezec“. Jedná se o prvního a zatím jediného člena aktivní zálohy u vzdušných sil AČR s touto specializací. Právě on by měl v budoucnu řídit takto zaměřený výcvik příslušníků jednotky AZ. Důraz přitom bude kladen na samostatnost celku při řešení mimořádných situací při speciální lezecké činnosti. „Rotný Švaříček byl vybrán pro jeho aktivní přístup a také s ohledem na jeho zkušenosti s prací ve výškách. Naším záměrem je též vycvičit jmenovaného pro speciální vojenské lezení a lezení na trenažeru Jakub. Jeho výkon byl výtečný a splnil dané předpoklady vést výcvik příslušníků roty AZ pro práci ve výškách a nad volnou hloubkou,“ hodnotil jeho přístup jeden z instruktorů kurzu.

Rotného Ladislava Švaříčka jsme požádali o následující rozhovor.

Proč jste se rozhodl sloužit u vrtulníkové základny v Náměšti?

V Náměšti jsem sloužil jako voják základní vojenské služby. Po nějaké době jsem se stal profesionálem a sloužil jsem u vojenského útvaru v Hranicích na Moravě, kde jsem byl na pozici řidiče. Přiznám se, že mnoho možností v té době nebylo. Po uplynutí závazku jsem armádu opustil. Po pár letech jsem se ze sociálních sítí dozvěděl o možnosti sloužit u aktivní zálohy. Líbilo se mi spojení civilního života a vojenského výcviku. Nejprve jsem sloužil při Krajském vojenském velitelství Jihlava a v roce 2017 jsem přešel na tabulkové místo u 22. základny vrtulníkového letectva zde v Náměšti. Chtěl jsem se sem vrátit. Jsou zde velké možnosti rozvoje. Oslovuje mne i přístup instruktorů a velení roty. Záložníkem jsem již pět let.

Je známo, že ne všichni zaměstnavatelé jsou nakloněni službě u aktivní zálohy. Jak jste na tom v tomto směru vy?

Jelikož jsem osoba samostatně výdělečně činná, tak problém se zaměstnavatelem nemám (smích). Mám výhodu oproti ostatním v rotě. Je to komplikované. Víím, že by se mnozí kolegové z roty účastnili výcviku i cvičení častěji, ale někdy to prostě nejde.

Tento týden jste absolvoval speciální kurz zaměřený na výškové práce, jak ho hodnotíte?

Kurz je ukončený osvědčením lezec na trenažeru Jakub. Velkou výhodou je fakt, že mohu po jeho završení sám vést výcvik u ostatních členů roty AZ. Rozšíří se tím možnosti výcviku. Skvělý je přístup instruktorů, kteří mi dali možnost zvýšit si schopnosti.

Lezete i v civilu?

Mám rád adrenalinové sporty, v civilu se věnuji také práci ve výškách, slaňuji. Rovněž se věnuji požárnímu sportu TFA a bojovým sportům. Je toho hodně. Někdy je zajímavé svádet boj sám se sebou.

Uvažoval jste, že znovu vstoupíte do armády jako profesionál?

Ano, velmi o tom uvažuji. Pokud bych se rozhodl být opět vojákem z povolání, tak zde v Náměšti. Jediné, co bych vyměnil za práci v civilu, je být vojenským hasičem. Právě v této profesi bych mohl využít získané dovednosti.

Text a foto: Štěpánka Skřípská

A fakta

Výcvik členů aktivní zálohy je kromě individuální přípravy také zaměřen na týmovou spolupráci, která je nezbytnou součástí jakékoli činnosti. V současné době je rota aktivní zálohy u 22. vrtulníkové základny naplněna téměř ze sedmdesáti procent. Stále jsou neobsazená místa kuchař a řidič-specialista.

Z PARTNERSKÝCH

ARMÁD

Maďarsko

Součástí přezbrojení jsou i pistole a samopaly z CZUB

První jednotka maďarské armády převzala české pistole P-07 a P-09, samopaly CZ Scorpion EVO 3 a útočné pušky CZ Bren 2. Zbraně jsou licenčně vyráběné v maďarské firmě Arzenal. První české zbraně získali členové vojenské policie sídlící v budapeštských kasárnách Petőfi Sándor. V úvodu jmenované české pistole, samopaly a útočné pušky obdrží postupně všechny jednotky maďarských ozbrojených sil, včetně armádní zálohy i policie. Maďarští vojáci k puškám CZ Bren 2 získají moderní izraelské plastové zásobníky ULTIMAG 30R značky FAB Defence a uzavřené kolimátory Holosun HE515CT-GR. Pro samopaly CZ Scorpion EVO 3 jsou určené otevřené kolimátory Holosun H5510C. V Česku ale zůstane výroba jednoranných podvěsných granátometů CZ 805 G1, které maďarská armáda také nakoupí. Nákup nových ručních zbraní, a vůbec celková modernizace výstroje (včetně nové „multicam“ uniformy) a vybavení maďarských vojáků, se děje podle modernizačního plánu Zrínyi 2026.

Slovensko

Nové stíhačky F-16 Block 70/72 do roku 2023

Slovensko za 14 stíhaček, munici a kompletní provozní zázemí zaplatí více jak 1,6 miliardy euro, tedy více než 41,35 miliardy Kč. Většinu částky Bratislava splatí do tří let. V ceně je také servisní a logistická podpora (tedy záruka) na dva roky a výcvik zhruba 160 členů pozemního a 22 členů leteckého personálu v USA. První čtyři stíhačky Slovensko získá do konce roku 2022. Uvedená částka pokrývá servis stíhacích letadel na první dva roky, avšak s vládou Spojených států amerických bude v budoucnu projednána i smlouva týkající se zabezpečení servisu letadel po uplynutí dvou let, a to na dalších pět let. MO SR počítá, že na servisu stíhaček F-16 se bude podílet slovenský průmysl. Mluví se především o leteckých opravách v Trenčíně (LOT Trenčín), které nyní provádějí údržbu, opravy, generální opravy a modernizace například vrtulníků Mi-8/17, nebo letadel L-39, MiG-29 a L-410.

Rakousko

Problematický Eurofighter

Nové stíhací letouny neřeší jen Slovensko, ale také Rakousko. Svobodná strana Rakouska (FPÖ) požaduje vyřazení stíhaček Eurofighter z výzbroje rakouského letectva a nákup švédských stíhaček JAS-39 Gripen. Koaliční partneři z Rakouské lidové strany (ÖVP) jsou naopak pro udržení stíhaček Eurofighter v provozu. Původně Rakousko v roce 2003 objednalo 18 stíhaček Eurofighter za 1,96 miliardy eur, což při dnešních cenách činí 2,49 miliardy eur. Rakousko se ale v roce 2007 rozhodlo nakoupit pouze 15 stíhaček, za které (včetně provozního zázemí a služeb) zaplatilo 1,59 miliardy eur – při dnešních cenách 1,86 miliardy eur. Rakousko získalo Eurofightery verze Tranche 1, tedy „osekané“ letouny schopné vést jen omezený boj vzduch-vzduch. Původně přitom mělo Rakousko získat 18 pokročilejších Eurofighterů druhé výrobní řady (Tranche 2). Země tedy při vyšší jednotkové ceně získala horší letouny, stíhačky určené jen pro střežení vzdušného prostoru (air policing), což v rámci rakouské neutrality a bezpečné geografické pozice není takový problém. Při velmi hrubém porovnání se slovenským nákupem F-16 je tak jednotková cena za rakouský Eurofighter vyšší a navíc Bratislava získá bojový stroj, který již v základu může vést plnohodnotný boj vzduch-vzduch a vzduch-země.

Polsko

Nové raketomety Himars

Americké Ministerstvo zahraničí, resp. Agentura pro obrannou a bezpečnostní spolupráci DSCA (Defense Security Cooperation Agency), odsouhlasila prodej 20 raketometů HIMARS (High Mobility Artillery Rocket System) polské armádě. Hodnota obchodu dosáhne maximálně 656 milionů dolarů. Polsko raketomety využije především pro ničení postavení PVO nepřítele. Nákup zahrnuje 20 odpalovacích vozidel M142 HIMARS, 36 kontejnerů (36×6 raket) s přesně naváděnými raketami M30 GMLRS Unitary s tříštivo-trhavou hlavicí, 9 kontejnerů (9×6 raket) s protipěchotními raketami M30A1 GLMRS Alternative Warheads (hlavice obsahuje 180 000 wolframových kuliček) a 30 velkých střel ATACMS. Rakety GLMRS mají dosah 70 až 80 km a ATACMS 300 km. K řízení palby poslouží 24 přenosných ovládacích modulů AFATDS (Advanced Field Artillery Tactical Data System). Ty budou zřejmě umístěny (nebo mimo jiné umístěny) v 33 obrněných vozidlech M1151A1 „Humvee“. Prodej je řešen v rámci programu Foreign Military Sales (FMS), tedy formou vláda-vláda.

Resort obrany si uvědomil, že mezi novodobými válečnými veterány vzniká početná skupina lidí, kteří v brzké době budou potřebovat péči srovnatelnou s těmi druhoválečnými

Péče o válečné veterány je prioritou

V současné době eviduje Ministerstvo obrany téměř patnáct tisíc válečných veteránů a Odbor pro válečné veterány věnuje péči o ně mimořádnou pozornost. A to nejen o ty druhoválečné, kterých bohužel dramaticky ubývá, ale především o ty novodobé, jimž je věnována přelomová Koncepce péče o válečné veterány na léta 2017–2021.

Až donedávna se stát zabýval výhradně péčí o druhoválečné veterány. Jejich řady však nezadržitelně řídnou, a tak se dokonce před několika málo lety vážně uvažovalo o zrušení sítě terénních pracovníků, kteří válečným veteránům pomáhají, i o postupném snižování počtu lůžek v nemocnicích a tím i objemu poskytované péče. „Obrazně řečeno se našťastí podařilo včas šlápnout na brzdu,“ říká ředitel odboru pro válečné veterány MO plukovník gšt. Eduard Stehlík. „Stát se přece musí postarat i o novodobé válečné veterány, a to ve všech věkových kategoriích. Navíc od první války v Perském zálivu v roce 1990 uběhla již prakticky tři desetiletí, takže i mezi tehdejšími příslušníky naší protichemické jednotky najdeme osmdesátníky.“

Jedna, ale i patnáct zahraničních misí

V České republice jsou dnes tři různé početné skupiny válečných veteránů. Jednak jsou to druhováleční veteráni, kterých je pouhých 419 a jejich průměrný věk se pohybuje kolem 95 let. Ještě menší skupinou jsou lidé, jimž byl příznán charakter válečného veterána na základě zákona č. 262/2011 Sb. o účastnících odboje a odporu proti komunismu – žijících je zhruba padesát. „Jednoznačně nejpočetnější, a svým

složením zároveň nejpestřejší skupinou, jsou váleční veteráni, kteří po roce 1990 prošli zahraničním nasazením, ať již v rámci bývalé československé armády, anebo v Armádě České republiky. Jejich počet již přesáhl čtrnáct a půl tisíce,“ upozorňuje Eduard Stehlík. „Někteří z nich mají za sebou jednu, dvě, či tři mise, ale máme i takové veterány, kteří jich absolvovali patnáct. Pokud si uvědomíme, že v zahraničí strávili pokaždé v průměru půl roku, znamená to, že řada z nich byla nasazena v zahraničních operacích, kdy jim šlo mnohdy o život, šest

dlouhých let. To je již časově plně srovnatelné s dobou, kterou kdysi strávili na frontě veteráni druhé světové války.“

Počet novodobých veteránů neustále roste

Pod pojmem péče o válečné veterány byla u nás až donedávna míněna výhradně péče seniorská, kterou poskytuje armáda ve svých zařízeních nebo ji zajišťuje s pomocí Československé obce legionářské a jejích terénních pracovníků (s využitím dotací poskytnutých

resortem obrany). Nově schválená Koncepce, kterou se nyní péče o válečné veterány řídí, je již zaměřena na novodobé válečné veterány, kteří jsou rozděleni do čtyř základních skupin. Tou první jsou novodobí váleční veteráni v seniorském věku. „U nejstarších z nich jsme chtěli v plném rozsahu zachovat kvalitní seniorskou péči, kterou již díky druhoválečným veteránům umíme,“ pokračuje Eduard Stehlík. „Při obhajobě nové Koncepce jsem se opakovaně setkával s překvapením, že máme novodobé válečné veterány ve vysokém věku. Padaly dotazy, kde jsem je sebral. S určitou nadsázkou jsem odpovídal, že přestože jsem nemíval z matematiky dobré známky, dokážu si spočítat, že pokud někdo odjížděl na počátku 90. let do Perského zálivu a bylo mu padesát let, tak je přeci jasné, že je to dnešní osmdesátník.“

Druhou skupinu novodobých válečných veteránů reprezentují lidé, kteří jsou stále ještě v produktivním věku, ale armádu již opustili. „U nich se snažíme péči kromě té zdravotní zaměřit i na případnou pomoc při hledání zaměstnání,“ konstatuje jeden z autorů koncepce. „Následuje skupina, která se chystá z armády odejít. Tam je zapotřebí péči cílit na rekvalifikaci a pomoc při hledání odpovídajícího zaměstnání. A poslední čtvrtou skupinu tvoří váleční veteráni, kteří dosud slouží v armádě a do civilu se v nejbližší době odejít nechystají. Tam se pokoušíme nalézt způsob, jak takového člověka zvýhodnit určitými benefity již v rámci jeho služby.“

Podstatné je především to, že si resort obrany uvědomil, že mezi válečnými veterány narůstá početná skupina lidí, kteří v brzké době budou potřebovat srovnatelnou péči, jako tomu dosud bylo u veteránů druhoválečných. „Jejich počet může velmi brzy raketově narůstat a my se na to musíme včas připravit,“ upozorňuje Stehlík. „Jde především o zajištění dostatečného počtu nemocničních lůžek pro válečné veterány a případně i míst v domovech pro seniory. Jako první si to uvědomili ve Vojenské nemocnici v Olomouci. Její ředitel, plukovník gšt. Martin Svoboda, na vznikající problém upozorňoval již několik let a právě z jeho průkopnické práce jsme při tvorbě Koncepce vycházeli.“

Statut válečného veterána není automatický

Odbor péče o válečné veterány vede kompletní databázi novodobých veteránů. Ta je průběžně aktualizována, ale o osvědčení válečného veterána musí člověk požádat. „Není vydáváno automaticky, a proto se domnívám, že novodobých válečných veteránů je ve skutečnosti přibližně o dva tisíce více, než máme nyní v evidenci. Stále je totiž mnoho těch, kteří sloužili v 90. letech v rámci misí UNPROFOR, SFOR a IFOR na území bývalé Jugoslávie, a o vydání osvědčení si dosud nepožádali,“ uvažuje Eduard Stehlík. S tím, jak se začaly objevovat některé benefity, si i tito bývalí vojáci uvědomili, že pro sebe mohou něco pozitivního čerpat a žádosti oproti minulosti výrazně přibýly.

„Pokud jde o faktickou pomoc válečnému veteránovi, je zapotřebí, abychom se o potřebě poskytnutí takovéto pomoci vůbec dozvěděli. V okamžiku, kdy bude problém na stole, jsme připraveni ho řešit, a to individuálně, případ od případu,“ konstatuje Stehlík. „Bohužel se stávalo, a někdy dodnes stává, že váleční veteráni opouštějí armádu ve zlém – předčasně, ne z vlastního rozhodnutí. Požádat proto právě armádu o nějakou pomoc je pak pro dotyčné mnohdy nepřekonatelný problém. Nicméně v posledních letech se nám i díky spolupráci s útvary a organizacemi sdružujícími válečné veterány daří o těchto případech dovédat a snažíme se efektivně pomáhat.“

Zájem o bývalé vojenské profesionály roste

Pro některé zaměstnavatele jsou bývalí vojáci neuvěřitelně cennou devizou. „Nabízíte jim člověka, který má určitou hierarchii hodnot, odolává stresové zátěži, je dochvilný, zvládá, a to často i na vysoké úrovni, komunikaci v angličtině, má zkušenost s těžkými stroji nebo vlastní řidičský průkaz skupin C, D i E,“ vypočítává Eduard Stehlík schopnosti bývalých vojáků. „Jsou to lidé, které zaměstnavatelé na své pozice zoufale shánějí přes úřady práce. Právě tady vidím největší potenciál resortu obrany. Tedy nabídnout zaměstnavateli konkrétního člověka přímo na jím hledanou pozici.“

Už v roce 2015 spustilo Ministerstvo obrany program zaměstnávání veteránů ve státních firmách a organizacích. To se týká i podniků zřizovaných resortem obrany. Například Vojenské lesy a statky ČR zaměstnávají bývalé profesionální vojáky, kteří odešli z armády, na pozicích ostrahy. Také v dalších státních podnicích podřízených Ministerstvu obrany – Vojenský technický ústav Praha, Vojenský opravárenský podnik Šenov u Nového Jičína, Letecké opravny Malešice Praha, Vojenský výzkumný ústav Brno – našlo zaměstnání mnoho bývalých vojáků z povolání.

„S geniálním nápadem přišla pražská záchraná služba,“ připomíná ředitel Stehlík. „Začala nabízet bývalým vojákům rekvalifikaci na pozici řidiče záchranné služby – záchranáře. Jsou schopni si ho připravit, vyškolit, nabídnout mu pracovní pozici včetně ubytování a tito lidé po určité době získávají certifikát, který je platný na celém území republiky. I to je jeden z příkladů, jak válečné veterány zaměstnat.“

Podpora válečných veteránů prioritou

Posledním příkladem pomoci válečným veteránům bylo společné memorandum Ministerstva obrany a Svazu průmyslu a dopravy ČR, které v prosinci loňského roku podepsali ministr obrany Lubomír Metnar a prezident svazu Jaroslav Hanák. Váleční veteráni získají přístup do databáze volných pracovních míst 11 tisíc firem z 35 odvětví české ekonomiky od automobilového průmyslu, přes energetiku, dopravu, chemický průmysl, informační technologie až po mnohé další. To by jim mělo napomoci usnadnit hledání zaměstnání mimo resort po skončení činné služby. Informace o zaměstnávání válečných veteránů budou zveřejňovány na webové stránce svazu www.spocr.cz. Podpora válečných veteránů je pro resort obrany i pro samotného ministra Lubomíra Metnara prioritou. Při podpisu memoranda zdůraznil, že kromě zdravotní a sociální podpory se u novodobých veteránů osvědčily především

rekvalifikace, komunitní centra nebo benefiční programy.

Dokládají to i zkušenosti z fungování pilotního Komunitního centra pro válečné veterány v Brně, které působí při tamní vojenské nemocnici. „Brněnské KCVV odvádí obrovský kus práce jak v psychologickém poradenství, tak při hledání pracovních pozic. V neposlední řadě se však stalo místem setkávání civilní veřejnosti s válečnými veterány i válečných veteránů navzájem. Na základě výborných zkušeností z Brna se tak chystá ještě letos zřízení dalších komunitních center v Praze a Olomouci a na řadu by měl přijít i Tábor,“ cení si práce brněnského komunitního centra Stehlík. „Jsem přesvědčen, že se péče o válečné veterány bude v budoucnu i nadále zlepšovat a vždy zůstane jednou z výrazných priorit resortu. Muži a ženy, kteří ve prospěch České republiky nasazovali svůj život a zdraví v nebezpečných oblastech světa, si tuto péči, pomoc i náš zájem právem zaslouží.“

Text: Jana Deckerová, foto: V. Marek a archiv plk. Stehlíka

Domino

Za přínos při ochraně národní kritické infrastruktury ocenila společnost ČEPS (Česká energetická přenosová soustava) v Míčovně Pražského hradu příslušníky aktivní zálohy. Za Armádu České republiky se slavnostního aktu zúčastnil první zástupce náčelníka Generálního štábu Armády ČR generálporučík Jiří Baloun.

Brigádní generálka Lenka Šmerdová získala titul Lady Pro 2018. Ocenění pro úspěšné ženy, které během galavečera Českých 100 nejlepších každoročně uděluje panevropská společnost pro kulturu, vzdělávání a vědecko-technickou spolupráci Comenius, jí ve Španělském sále Pražského hradu předal předseda Senátu Parlamentu České republiky Jaroslav Kubera.

Armádní generál Petr Pavel ukončil své více než čtyři desetiletí trvající působení v československé a české armádě. Za tu dobu prošel řadou funkcí, včetně těch nejvyšších a nejvýznamnějších: náčelník Generálního štábu AČR a předseda Vojenského výboru NATO. Děkujeme, pane generále!

Ombudsmané ozbrojených sil v Johannesburgu

Domácí bezpečnost, krize a povinnosti ozbrojených sil některých zemí v souvislosti s migrací a ostrahou hranic, i role ombudsmanských institucí jako udržovatelů míru. To byla hlavní témata jubilejního 10. ročníku mezinárodní konference ombudsmanských institucí pro ozbrojené síly.

Konference se poprvé uskutečnila na africkém kontinentu. První dva dny byly věnovány společným tématům, třetí den byl na programu „Africký den“, v jehož rámci se diskutovalo o specifických problémech ozbrojených sil v Africe. Českou republiku reprezentovala hlavní inspektorka lidských práv v MO Lenka Marečková.

„Společným jmenovatelem konference byly nové výzvy a nutnost reagovat na hrozby v rychle se proměňujícím světě,“ říká Lenka Marečková. „Účastníci zdůraznili především význam probíhajícího mezinárodního dialogu mezi ombudsmanskými institucemi, k posilování a ochraně lidských práv a základních svobod v rámci ozbrojených sil, prohlubování vzájemné spolupráce a dialogu, včetně výmě-

ny konkrétních případů a řešení situací v rámci ozbrojených sil jednotlivých států.“

Nutnost posilování mandátu

Změny povahy ozbrojených konfliktů posouvají i úlohu a úkoly ozbrojených sil. Znamená to pro ně nové výzvy týkající se adekvátnosti přípravy, technických odborných znalostí a dovedností.

„Tyto nové funkce zahrnují působení na poli vnitrostátní bezpečnosti, reakce na krize, ostrahu hranic a mírové operace,“ pokračuje hlavní inspektorka lidských práv v MO. „V souvislosti s monitorováním případů zneužití, šetření stížností, zajišťování ochrany a posilování lidských práv musí ombudsmanské instituce soustavně pracovat na posilování svého man-

Domino

dátu, aby se efektivně adaptovaly na vyvíjející se okolnosti ozbrojených sil. V závislosti na specifické působnosti mohou pak hrát důležitou úlohu, aby se tyto měnící aspekty promítly do příslušných regulatorních rámců, vhodného výcviku a techniky.“

Zapojení ozbrojených sil v domácí bezpečnosti – například do veřejného pořádku, domácích protiteroristických operací, do podpory velkých veřejných akcí, do získávání zpravodajských informací, spolupráce při potlačování drog nebo vyšetřování trestné činnosti – často vede ke zvýšené interakci mezi vojáky a civilní populací. „To vyžaduje pečlivou pozornost a zohlednění omezení stávající působnosti ombudsmanských institucí, jež by měla být stanovena tak, aby umožňovala civilistům vznášet stížnosti,“ upozorňuje Lenka Marečková a dodává, že ombudsmanská instituce musí mít pak také přístup k adekvátním nápravným prostředkům.

Role ozbrojených sil roste

Humanitární krize a reakce na krizové situace představují komplexní prostředí, ve němž

jsou dotčení civilisté, humanitární pracovníci a ozbrojené síly velmi úzce propojeni. Tyto situace představují pro ombudsmanské instituce různé výzvy. „Zásadní úlohou těchto institucí je zajistit dotyčným příslušníkům ozbrojených sil relevantní školení, připravit je na specifické znalosti a zajistit jim dostatečné vybavení, aby mohli účinně sehrávat svoji úlohu v jakémkoli prostředí,“ konstatuje Marečková a dodává, že tato příprava musí proběhnout ještě před vznikem krize, tedy před vysláním do místa konfliktu.

Mírové operace mohou pro ombudsmany představovat různé problémy jako například vícenásobné jurisdikce, nedostatečný mandát, nedostatek finančních prostředků a zdrojů k provádění inspekci a šetření v zahraničí, neobeznámenost se situací a závažnost na ochotě a spolupráci ozbrojených sil nasazených v zahraničí přijmout ombudsmanské instituce. „Naše povinnosti se však vztahují i na příslušníky sloužící v mezinárodních mírových operacích a každá účastnická země by tedy měla mít účinný a komplexní stížnostní mechanismus k ochraně práv vlastních příslušníků ozbrojených sil, příslušníků zahraničních sil jiných států, ale také místní populace,“ informuje inspektorka. „Práci a konkrétní působení ombudsmanských institucí v místech světových konfliktů lze zlepšit vzájemným sdílením informací, organizováním společných inspekci a následných vyhodnocení, poskytováním přípravy před vysláním do mise zaměřené na lidská práva, a také vytvořením zvláštních týmů pro inspekce a řešení stížností pro mezinárodní mírové operace.“

10. ročníku Mezinárodní konference ombudsmanských institucí pro ozbrojené síly se na konci minulého roku zúčastnili v Johannesburgu zástupci z 32 zemí světa, především Evropy, Austrálie, několika asijských zemí a tentokrát hojně zastoupených afrických zemí – Mali, Zambie, Togo, Senegal, USA Afrického velitelství.

Text: Jana Deckerová, foto: archiv ICOAF

Na konci listopadu se konalo za účasti delegace právní služby Ozbrojených sil SR ve školicím zařízení MO Komorní Hrádek Odborné shromáždění náčelníka právní služby AČR. Slovenští kolegové seznámili příslušníky právní služby AČR se strukturou jejich právní služby a okruhy činností, které řeší. Příslušníci právní služby AČR ve svých přednáškách prezentovali mimo jiné zkušenosti získané účastí v zahraničních operacích v letošním roce. Poslední den shromáždění proběhlo v prostorách DAP Praha Symposium 100 let právní služby.

Výsadkáře z holešovského pluku, kteří odmítli po srpnové okupaci 1968 vpustit sovětskou armádu do svých kasáren, dnes ocenil předseda Senátu Jaroslav Kubera (ODS). Udělil jim pamětní list Senátu. Podle zástupců výsadkářů je to poprvé, co se jim dostalo podobného uznání. Akce se v Senátu konala při příležitosti 50. výročí okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy.

Ve vyškovském aquaparku se sešli účastníci 22. ročníku akce Mrštná rybka, kterou organizuje Asociace rodičů a přátel zdravotně postižených dětí v ČR – vyškovský PAPERSEK. Již po šestnácté se akce zúčastnili i příslušníci Skupiny přípravy potápěčů Odboru profesní přípravy VeV-VA Vyškov.

Jedním z nejvýznamnějších aspektů výcviku vojenských jednotek je příprava na boj v zastavěném prostoru

Boj ve městě nabývá na významu

Vojáci se cvičí na boj v džungli, na pobřeží, v deltách řek, na poušti, v horách, arktickém či bažinatém prostředí. Od všech těchto výcviků se poměrně zásadním způsobem odlišuje příprava na boj v ulicích měst. A právě této oblasti výcviku bychom se rádi věnovali v nadcházejícím seriálu.

Boje o města představovaly speciální a velice obtížnou kapitolu vedení války již od starověku. Právě v nich mnohdy bránící strana soustřeďovala rozhodující síly, čerpala z místních lidských zdrojů a snažila se maximálně využít obranných prvků těchto aglomerací. Také středověká města byla koncipována k vedení obranných bojů. Nejednalo se přitom jen o jejich pevnostní charakter spočívající v hradbách, obranných věžích, příkopech či vodních překážkách. Ani změna vedení válek v sedmáctém a osmáctém století nevykloučila města z obranných systémů jednotlivých zemí. Naopak, z některých z nich se díky vybudování moderních fortifikačních prvků, jako tomu bylo u nás například v případě Olomouce či Hradce Králové, staly pevnosti. Další pevnosti, jako například Josefov či Terezín, byly budovány jako města.

Příklad Stalingradu táhne

První světová válka sice nasazením moderních zbraní přinesla doslova revoluci do ob-

lasti vedení bojů, ale ani ona a období po ní následující neodstranilo mimořádnou náročnost a obtížnost vedení vojenských operací v zastavěných prostorách. Důkazem toho jsou velice krvavé bitvy o Stalingrad (Volgograd) či Leningrad (Petrohrad). Právě mnoho měsíců trvající bitva o Stalingrad, kdy se bojovalo nejen o každý dům, ale i o jeho jednotlivá poschodí či místnosti, přinesla počátek obratu v druhé světové válce.

Urputné boje o velké aglomerace v Sýrii či Iráku v posledních letech nás jen utvrzují v tom, že boje v zastavěných oblastech neztrácejí nic na svém významu. Právě naopak. Je to dáno mimo jiné celosvětovým trendem stěhování obyvatelstva do měst, kde jsou pro ně v mnoha případech příhodnější životní podmínky. Tento trend bude podle prognóz pokračovat i v nadcházejících letech. Již během nejbližších deseti let by až osmdesát procent všeho obyvatelstva vyspělých zemí mělo žít právě ve městech.

V případě boje v zastavěných oblastech

je potřeba, aby jednotky procvičovaly nejen nesporná specifika takového konfliktu, ale zároveň také aspekty, s jejichž pomocí by bylo možné minimalizovat ztráty na civilním obyvatelstvu, jež se právě ve městech stává součástí těchto operací.

Důležité jsou parametry zástavby

Asi největší problém v tomto směru představují velkoměsta třetího světa s lidnatými, ale velice chudými předměstími, které mají podobu slumů. Podle amerických generálů existuje pro určení rizika vzniku konfliktu v určité zemi nebo oblasti poměrně jednoduchý matematický vztah. Klíčový je v tomto případě podíl mladých mužů a příjem na osobu. Riziko představuje velký počet nezadaných, chudých mladých mužů, kteří si jen těžko hledají práci a následně propadají frustraci. Situace je v tomto směru kritická především ve stále rostoucích chudinských čtvrtích na okrajích velkoměst.

Vojenské nasazení v zastavěných pro-

storech v posledních desetiletích významně ovlivňuje jejich prostorová rozpínavost. V úvahu je potřeba brát rovněž mohutnost konstrukcí jednotlivých staveb, šířku ulic, výšku budov a případně další aspekty. Nemalý význam může sehrát i kontejnerová infrastruktura v podzemí měst. Právě v podzemí syrských měst se odehrávaly ty nejtěžší z nedávných bojů.

Od tohoto všeho by se měla odvíjet rozhodnutí, jaké síly, prostředky a zbraňové systémy budou použity jak k obranným, tak i k útočným úkolům v zastavěných oblastech.

Boj ve městě omezuje

Boj ve městě je často charakterizován bojem muže proti muži. Vytrácí se tedy výhoda technologické vyspělosti aliančních armád. Protivník vedením bojových operací v takovýchto oblastech může do jisté míry negovat využití letectva, vrtulníků, těžké tankové a mechanizované techniky a dokonce i těch nejmodernějších zbraňových systémů. Kompaktnost měst zabraňuje rovněž jakékoliv manévrovatelnosti. Zastavěný prostor neumožňuje dostatečnou přehlednost bojiště. Existují zde pouze krátké úseky nejen pro pozorování, ale i pro vedení palby. Nedostatek potřebných informací o bojišti a protivníkovi klade nemalý důraz na jejich získávání. Ty jsou právě v takovémto prostoru životně důležité při plánování a zvolení taktiky před bezprostředním zahájením bojové činnosti. Nedostatečný přehled o situaci většinou přináší nebezpečí zvýšení případných ztrát. A to včetně těch způsobených vlastními silami v nepřehledné situaci.

Svoji roli v tomto směru sehrává i skutečnost, že budovy a zděné překážky nežádoucím způsobem ovlivní vysílací a přijímací dosah rádiových zařízení, navigačních systémů a také průzkumných prostředků. Na druhou stranu budovy samozřejmě poskytují výborné možnosti pro krytí a utajení operací. Tato skutečnost nesmírně ztěžuje velení větším jednotkám a uskupením. Takže menší jednotky budou muset vést bojovou činnost často samostatně.

Problém podpory

Problematická je i palebná podpora, a to jak ze strany dělostřelectva, tak i ze strany vzdušných sil. Navíc pokud zůstalo ve městě civilní obyvatelstvo, je velice obtížné, a to i při použití těch nejmodernějších zbraňových systémů, vyvarovat se při palebné podpoře civilních ztrát. Stejně komplikované je také zásobování potřebným materiálem a municí. K němu většinou není možné využívat přepravní techniku. Vojáci jsou odkázáni výhradně na to, co unesou na zádech. Stejně komplikovaný je i odsun raněných bojovníků. Za situace, kdy k němu není možné využít techniku, to představuje výrazné omezení potenciálu bojující jednotky. Zraněného vojáka musí odsunout z bojiště na nosítkách čtyři další.

Doslova učebnicově je možné demonstrovat všechny tyto komplikace vedení boje v zastavěném prostoru na několikahodinové

bitvě mezi americkými jednotkami a somálskou milicí, k níž došlo v noci z 3. na 4. října 1993 v somálském Mogadišu. Americké vrtulníky poskytující tehdy podporu a zásobování byly ze střech domů na poměrně krátkou vzdálenost poškozeny střelami RPG a zřítily se. Stejně problematická byla i podpora a odsun zraněných amerických vojáků prostřednictvím pozemní kolony. Ta se totiž v úzkých, nepřehledných uličkách dostávala do silné nepřátelské palby z různých směrů. Situace byla velice nepřehledná.

Během takto vedených konfliktů nabývá ještě více na významu špičkové vycvičení

nejnižší velitelé, kteří musí umět působit samostatně, nezávisle na ostatních a zároveň přijímat závažná rozhodnutí. O to více nabývá na významu příprava na vedení takového boje a samozřejmě také budování tomu odpovídajících výcvikových zařízení.

Jak si v tomto směru vede nejen naše, ale i alianční armády, a jakým způsobem je možné pro výcvik v zastavěných oblastech využívat ty nejmodernější virtuální technologie, tomu se budeme věnovat v dalších pokračováních tohoto seriálu.

Francie modernizuje letecké složky

Již v roce 1909 zařadila francouzská armáda jako vůbec první na světě do své struktury nový druh ozbrojených sil – letectvo. Dnes se Armée de l'Air počty letecké techniky drží mezi desítkou nejsilnějších vzdušných sil, letouny a vrtulníky ale hrají významnou roli i v tamním pozemním vojsku a námořnictvu. Všechny tři složky nyní připravují další modernizaci svých leteckých flotil.

Letecké složky ozbrojených sil Francie představují nejen klíčový prvek pro zajištění obrany národních zájmů, ale současně také zajišťují podstatnou část vojenských schopností Severoatlantické aliance. Francie dlouhodobě obsazuje přední příčky v žebříčku nejsilnějších letectev světa. Například se zhruba 300 bojovými letouny je na deváté pozici, v kategorii bojových vrtulníků zaujímá s 535 stroji sedmé pořadí, se 125 transportními letouny šesté místo a díky 14 letounům schopným poskytovat palivo za letu jiným strojům dokonce čtvrtou příčku v kategorii tankerů. Současná mezinárodní bezpečnostní situace ovšem i takto silné ozbrojené síly nutí investovat do dalšího rozvoje a obnovy techniky a výzbroje, což je trend, kterému se chtě nechtě musejí přizpůsobit všechny alianční země. Francouzské Ministerstvo obrany proto na začátku roku představilo plán pro období let 2019–2025, který by měl umožnit zachování všech požadovaných schopností a získání některých nových – pochopitelně za předpokladu, že bude schváleno a zajištěno jeho financování. Nepůjde však o žádné masivní vyzbrojování a navyšování počtů (alespoň pokud jde o leteckou techniku), ale spíše o náhradu některých typů a modernizaci jiných. Zároveň chce Francie investovat více peněz také do výcviku a splnit tak standardy stanovené v rámci NATO. Piloti bojových letounů by tak měli

dosahovat ročního náletu 180 hodin, piloti dopravních a transportních letounů alespoň 320 hodin a piloti vrtulníků by měli nalétat 200 hodin ročně.

Nové Rafale, modernizované Mirage 2000

Nové Rafale, modernizované Mirage 2000

Jedním z nejdůležitějších programů francouzského letectva a námořnictva i v příštím období zůstane bojový letoun Dassault Rafale. V současnosti je ve výzbroji letectva asi 100 kusů Rafale B/C, dalších 40 Rafale M pak provozuje námořnictvo. Sériová výroba na základě již uzavřených kontraktů by měla být ukončena během příštího roku, čímž bude celá flotila čítat 171 strojů. Letos zveřejněny

plán ale počítá s pořízením dalších 28 letounů pro letectvo, které by měly být dodány v letech 2022–2024. V letošním roce by měl být zahájen také vývoj Rafale v novém standardu F4 s tím, že kolem roku 2023 chce francouzské Ministerstvo obrany objednat dalších 30 kusů s termínem dodání v roce 2030. Rafale F4 by měl disponovat novými druhy výzbroje a měl by rovněž umožňovat lepší konektivitu s jinými prostředky a v rámci systémů velení a řízení. Lze předpokládat, že posléze budou na stejný standard upgradovány i starší letouny.

Základním požadavkem francouzského Ministerstva obrany pro období 2019–2025 je zachování počtu 254 bojových letounů. Z výše uvedeného je zřejmé, že Rafale bude muset být i nadále doplněn staršími letouny řady Mirage 2000. V současnosti je ve výzbroji ještě kolem 150 strojů Mirage 2000 C/D/N/5, v příštím roce už má jít jen o 111 kusů s další průběžnou redukcí počtů. Jako první budou vyřazeny stíhací Mirage 2000C a jaderné nosiče Mirage 2000N, jejichž operační schopnosti jsou v dnešní době již poněkud omezené. Posléze zřejmě dojde na Mirage 2000-5F, jejichž životnost umožňuje provoz zhruba do roku 2028.

Největší potenciál, a to jak z hlediska operačních schopností, tak i délky další služby, mají úderné stroje Mirage 2000D. Letectvo má dnes asi 70 těchto strojů, z nichž 55 si hodlá ponechat. Letouny byly vyrobeny v letech 1993–2001 a od té doby již prošly několika modernizacemi, díky nimž dnes mohou používat například pumy GBU-12/16/24 Paveway II/III včetně jejich verzí s duálním navedením, GBU-49 Enhanced Paveway II či střely s plochou dráhou letu SCALP-EG. Mirage 2000D jsou vybavené také moderními komunikačními systémy pro spojení s pozemními jednotkami v rámci přímé letecké podpory CAS (Close Air Support) a mohou nést také zaměřovací kontejnery ATLIS II či kontejnery pro elektronický průzkum ASTAC (Analyseur de Signaux Tactiques).

V rámci nové modernizace, schválené už v roce 2015 a označované RMV (Rénovation à Mi-Vie), dojde k dalšímu zlepšení operačních schopností. Posádky tak například konečně získají digitální pohyblivou mapu, novinkou bude také moderní a kapacitnější datalink Scarabée či možnost komunikace prostřednictvím terminálů pozemních představených leteckých návodčích. Rozšířeno bude i spektrum protizemní výzbroje. Absenci integrovaného kanonu u dvoumístné verze vyřeší integrace podvěsného kontejneru s jedním kanonem Nexter DEFA 550F ráže 30 mm, přibýt mají také další pumy řady Enhanced Paveway a v neposlední řadě i nové lehké pumy BAT-120LG ASPTT (Air-Sol Petite Taille Tactique) od společností Thales a TDA, které představují alternativu k americké řadě SDB (Small Diameter Bomb).

Součástí programu RMV bude také integrace nového zaměřovacího a průzkumného kontejneru TALIOS (Targeting Long-range Identifica-

tion Optronics System), který je již ve výzbroji letounů Rafale a který u strojů Mirage 2000D nahradí dosud používané kontejnery Damocles. Zlepší se rovněž schopnosti vzdušného boje, kdy budou dosluhující protiletadlové řízené střely Magic 2 nahrazeny střelami MICA IR. Původně zvažovaná integrace moderního radiolokátoru RDY-3 jako náhrada za stávající radar Antilope 2 však s největší pravděpodobností realizována nebude. I tak ale modernizovaný Mirage 2000D nabídne poměrně široké možnosti operačního využití. První sériově přestavěné stroje by mohlo letectvo získat už v příštím roce, jejich životnost má poté umožnit aktivní službu až do roku 2032.

Francouzské letectvo plánuje také investice do letecké výzbroje. Do roku 2025 by tak měl být dokončen například „Mid-Life Upgrade“ střel s plochou dráhou letu řady SCALP-EG (Storm Shadow), který je realizován ve spolupráci s Velkou Británií. Střely při něm projdou celkovou revizí, po níž bude prodloužena jejich životnost a zároveň dojde i na modernizaci navigačního systému. V plánu je rovněž zavedení protiletadlových řízených střel středního až dlouhého dosahu Meteor a po roce 2023 také vývoj zcela nové protiletadlové střely krátkého dosahu označované MAST-F (Missile Spécifique de l'Aéromat). Už v roce 2020 by mohl být zahájen i vývoj nové střely s jadernou hlavicí ASN4G (Air-Sol Nucléaire de 4e Génération).

Transportní a speciální letouny

Rozsáhlá modernizace čeká také francouzské transportní letectvo. Už v roce 2016 byl schválen upgrade celkem 14 starších transportních letounů C-130H Hercules. Jeho realizaci byly pověřeny společnosti Rockwell Collins, Sabena a Lockheed Martin, které do letounů integrovaly avionický systém Flight2, jehož základem jsou moderní velkoplošné multifunkční displeje a který zahrnuje například i duální průhledové displeje HUD se zobrazením z infračervené kamery systému EVS (Enhanced Visual System). Důležitý je také fakt, že nová avionika je plně kompatibilní s civilními leteckými předpisy. Všechny 14 Herculesů má být modernizováno do roku 2025 (první byl zalétán v září 2017). Kromě toho Francie nakupuje také čtyři zcela nové C-130J/KC-130J Super Hercules, které bude provozovat ve spolupráci s německým letectvem ve společné jednotce, jež bude mít celkem deset strojů. První francouzský C-130J-30 byl dodán už v prosinci 2017, zbývající stroje převezme francouzské letectvo do roku 2019.

Velký důraz přikládá Francie také na flotilu tankovacích letounů, které jsou klíčovým předpokladem schopnosti „dálkových“ leteckých operací. V současnosti jí tvoří celkem 14 letounů C/KC-135 Stratotanker, které jsou již značně zastaralé, zejména z hlediska vyčerpaní technické životnosti. Už v letošním roce ale letectvo převezme první zcela nový stroj

Airbus A330MRTT „Phénix“. Pokud se podaří urychlit výrobu, měla by mít Francie do roku 2023 všech 12 původně objednaných tankérů, po nichž budou následovat další tři, objednané dodatečně. Pokračovat budou také dodávky transportních letounů A400M Atlas – letectvo v současnosti disponuje 14 kusy, do roku 2023 má získat dalších 11 s tím, že celkově plánuje pořízení 50 strojů. Jak jsme již krátce informovali, Airbus se nedávno rozhodl pro podstatné snížení tempa výroby A400M, a to především kvůli finančním problémům v rámci tohoto programu.

Samostatnou kapitolu v obranných plánech Francie představují letadla pro různé typy průzkumných a zpravodajských operací. Letectvo počítá například s pořízením šesti nových lehkých, zřejmě dvoumotorových turbovrtulových strojů v rámci programu ALSR (Avion Léger de Surveillance et de Reconnaissance), z nichž první dva by měly být dodány kolem roku 2025, a také s nákupem tří „univerzálních“ systémů pro elektronický boj. Ve druhém případě půjde zřejmě o systém signálového zpravodajství SIGINT (Signal Intelligence), který nahradí dosluhující dva letouny C-160G Gabriel. Koncem února už francouzské Ministerstvo obrany oznámilo, že platformou pro systém od společnosti Thales, označovaný jako Epicure, bude některý z bizjetů Falcon od společnosti Dassault Aviation. První stroj by měl být zařazen do služby kolem roku 2025.

Schopnosti leteckého průzkumu pak mají v popisovaném období rozšířit také další dva nové bezpilotní letouny MQ-9 Reaper a čtyři zatím blíže neupřesněné bezpilotní prostředky pro střední výšky s dlouhým doletem kategorie MALE (Medium Altitude, Long Endurance). Investice se zřejmě nevyhnou ani čtyřem letounům se systémem včasné výstrahy a řízení E-3F Sentry, přičemž ve hře kromě modernizace zůstává také možnost jejich náhrady. Stejnou otázku řeší i francouzské námořnictvo, které má v dané kategorii tři menší turbovrtulové stroje E-2C Hawkeye.

Vrtulník H160M nahradí šest typů

Zásadní obměna čeká francouzské vrtulníkové jednotky, a to v rámci letectva, námořnictva i pozemních sil. Zhruba 400 dnes používaných lehkých a středně těžkých strojů by mělo nahradit minimálně 169 nových vrtulníků pořízovaných v programu HIL (Hélicoptère Interarmées Léger). V březnu 2017 bylo oznámeno, že Ministerstvo obrany vybralo jako vítěze Airbus Helicopters H160, tedy zcela novou konstrukci existující v současnosti jen v podobě tří prototypů. Jde o střední vrtulník s maximální vzletovou hmotností zhruba 6 000 kg, který je poháněn dvojicí turbobídelových motorů Safran (dříve Turboméca) Arrano a který je schopen pojmout kromě dvoučlenné posádky až 12 cestujících. Airbus H160M byl primárně navrhován jako nástupce stroje AS365 Dauphin,

francouzské Ministerstvo obrany s ním ale hodlá nahradit hned šest různých typů. Vedle Dauphinu půjde rovněž o vrtulníky Alouette III, AS565 Panther, AS555 Fennec, SA330 Puma a SA341/342 Gazelle. Výjimkou budou vrtulníky Puma z výzbroje letectva, které mají být po roce 2023 nahrazeny 12 novými, dosud neupřesněnými stroji.

Sjednocení podstatné části francouzské vrtulníkové flotily bude mít bezesporu velký finanční přínos ve zjednodušení logistiky nezbytné pro zajištění provozu i v budoucích modernizačních programech. Otázkou ale zůstává, zda jediný, třebaže velmi moderní typ, dokáže zastat tak široké spektrum úkolů, jaké dnes plní vyjmenované vrtulníky. V každém případě to bude znamenat značné investice do specifických vojenských úprav a vývoje různých verzí H160M, který byl primárně vyvíjen pro civilní sektor. Uživatelé navíc budou muset s největší pravděpodobností přepracovat i své provozní a operační postupy, protože

vrtulník bude v některých parametrech lepší, ale v některých bohužel i horší než nahrazované typy. Francouzské Ministerstvo obrany si je toho vědomo, a proto již došlo k posunu harmonogramu, který původně počítal se zařazením H160M do operační služby v roce 2024. Nyní je ale teprve na rok 2022 naplánováno zahájení faktické realizace programu HIL s tím, že první sériově vyrobené vrtulníky budou dodány v roce 2028.

Už v letošním roce by mohl být zahájen, respektive obnoven projekt evropského bezpilotního letounu kategorie MALE, s Německem pak Francouzi zvažují dokonce i vývoj zcela nového nadzvukového bojového letounu, který by v budoucnosti nahradil stroje Eurofighter Typhoon a byl by konkurencí například pro americký F-35 Lightning II.

Text: Tomáš Soušek,

foto: autor, Armée de l'Air, Dassault Aviation, Airbus, USAF

Mobilní protiletadlový komplet **Skyranger**

Firma Rheinmetall Air Defence dokončila integraci protiletadlového kanonového systému krátkého dosahu Skyranger na podvozek obrněného transportéru Boxer 8x8. V minulosti byl technologický demonstrátor systému představen na podvozku vozidla Piranha IV.

Komplet tvoří výkonný 35mm automatický kanon Mk3 s hlavní dlouhou 90 ráží, který střílí programovatelnou municí AHEAD. Nezbytnou součástí kompletu představuje senzorové vybavení. Na bezosádkové věži je zamontovaný střelecký radiolokátor pracující v pásmu X s deklarovaným dálkovým dosahem do 50 km. Dalším prvkem je stabilizovaná elektrooptická jednotka, pohyblivá nezávisle na poloze věže v odměru $\pm 200^\circ$ a v náměru -15° až $+85^\circ$. Tvoří ji barevná TV kamera s vysokým rozlišením, termovizní kamera s nechlazeným detektorem, laserový dálkoměr a systém řízení palby. Samohybný Skyranger funguje tak, že dostává a následně zpracovává prvotní údaje o potenciálních cílech předávané z nadřízeného velitelského stupně nebo spolupracujících přehledových 2D či 3D radiolokátorů. Sektor s vybraným přibližujícím se cílem pak sleduje vlastní střelecký radiolokátor, který dodává potřebné informace systému řízení palby. Elektrooptický senzor dokáže zajistit i finální vizuální identifikaci cíle. Při jeho ničení může Skyranger pracovat v plně automatickém

režimu, přičemž ke kontrole a sledování procesu slouží dvojice navzájem zaměnitelných počítačových obrazovkových konzolí uvnitř vozidla, z nichž jedna je určena pro velitele a druhá pro střelce.

Primárním určením kompletu je boj s malými vzdušnými cíli typu UAV, některými typy letecké protizemní munice nebo vrtulníky či letouny. Zmíněný kanon Mk3 s revolverovým závěrem představuje mírně upravenou variantu (nově instalovaný střelecký RL se senzorovou jednotkou) známého a osvědčeného typu Mk2 v převozní kontejnerové konfiguraci, který tvoří například i základ německého systému MANTIS (viz ATM 3/2018). Kanon má maximální dálkový dostřel do 4 000 m, teoretická kadence při střelbě dávkou dosahuje 1 000 ran/min, nebo lze střílet jednotlivými ranami rychlostí 200 ran/min. K dispozici je pohotovostní zásoba 252 kusů munice. Zbraň má náměr v rozsahu -5° až $+85^\circ$ a odměr je celokruhový. Rychlost nastavení náměru může dosahovat až $57^\circ/\text{s}$ a věž se otáčí rychlostí až $115^\circ/\text{s}$.

K ničení vzdušných cílů se používá již zmíněná programovatelná munice AHEAD obsahující 152 wolframových válečků, které se po otevření projektilu rozptýlí a působí na cíl kinetickou energií. Ústová rychlost této submunice je 1 050 m/s.

Systém Skyranger však může působit i proti celé řadě pozemních cílů. A to s využitím plnorážové tříštivo-trhavé munice se zápalným účinkem, která opouští hlaveň rychlostí 1 175 m/s. Proti tankům, BVP či dalším cílům lze ale nasadit i municí AHEAD. Jak prokázala celá série praktických zkoušek, submunice z AHEAD dokáže na určitou vzdálenost poškodit, vyřadit z činnosti nebo zničit skleněné plochy zaměřovačů a pozorovacích přístrojů.

Komplet Skyranger na podvozku OT Boxer je 7 930 mm dlouhý, 2 990 mm široký a po horní část věže 3 393 mm vysoký. Vlastní věž má bez munice hmotnost 3 995 kg, s municí pak 4 445 kg.

Text: Michal ZDOBINSKÝ, foto: Rheinmetall

Evoluce rakouského obrněnce

Pandur EVO

V Česku již „zdomácnělý“ Pandur II 8x8 představuje větší verzi původního, u nás ne tak dobře známého Panduru I se znakem náprav 6x6. Starší šestikolová varianta začala vznikat v režii firmy Steyr-Daimler-Puch Spezialfahrzeug GmbH (nyní GDELS-Steyr čili General Dynamics European Land Systems – Steyr) jakožto její soukromý počín v roce 1979 s tím, že první prototyp opustil montážní linky v roce 1986.

Úvodním zákazníkem se stal rakouský Bundesheer, který v roce 1994 nejdříve objednal 68 vozidel v bojové verzi, později doplněných o další tři kusy v sanitní variantě. První sériové stroje předal výrobce zástupcům vojenské správy v roce 1996. Kromě toho se následně Pandury I 6x6 exportovaly do Belgie (58 vozů; sedm z nich bylo posléze odprodáno rakouské armádě a modifikováno na velitelsko-štábní vozidla), Gabunu (v jediném zkušebním exempláři), Kuvajtu (150 ks), Slovinska (85 ks) a Spojených států (33 strojů produkovaných licenčně u americké firmy AV Technology a dodaných pod kryptonemem AGMS, tedy Armored Ground Mobility System, pro potřeby speciálních sil).

Na rozdíl od České republiky využívá sousední Rakousko vozy Pandur v roli obrněného transportéru, tj. MTPz (Mannschaftstransportpanzer), jehož výzbroj tvořená nejčastěji 12,7mm kulometem M2 se nalézá v jedno-

místné otevřené manuálně ovládané věžičce. Zbraň postrádá jakýkoli optický zaměřovač a její obsluha při střelbě používá běžná mechanická mířidla. V této konfiguraci také tyto stroje absolvovaly několik zahraničních nasazení, mj. na Kypru, Golanských výšinách, v Kosovu, Bosně a Hercegovině a Afghánistánu. I když během let byla část vozového parku upgradována na vyšší standardy Pandur A1 a Pandur A1 UN, do nichž se promítly zkušenosti z mírových a stabilizačních misí, šlo pouze o dílčí úpravy neřešící zásadním způsobem bezpečnost osádky uvnitř korby (ta odolává průbojně munici 7,62x51 mm vypálené ze vzdálenosti 30 m) ani ve slabě pancéřované věžičce. Vzhledem k nebezpečí, jež pro obrněná vozidla nasazená v rámci mírových sborů OSN na Balkáně, ale i jinde ve světě představovaly pozemní miny, se u Panduru A1 a Panduru A1 UN řešilo především zesílení dna korby a podvozkových partií. Po dílčích

úpravách se je podařilo pozměnit tak, aby bez újmy pro osádku vydržely výbuch ručního granátu nebo protipěchotní miny pod vozem, tedy splňovaly Level 1 normy STANAG 4569.

Vyšší stupeň výbavy má poskytnout uživateli Pandur A2, přičemž modernizace na tento standard byla iniciována v roce 2010 a realizována v letech 2011–2018, když se dodavatelem přídatného kompozitního pancéřování SidePRO-KE/IED a MinePRO stala švýcarská společnost RUAG Defense. Kromě toho došlo také k náhradě kulometné věžičky bezosádkovou zbraňovou stanicí WS4 Panther, dodávanou rakouskou firmou ESLAIT (ESL Advanced Information Technology, vlastněná v plném rozsahu izraelským výrobcem Elbit Systems) a osazenou dvěma trojicemi vrhačů zadýmovacích granátů, laserovým dálkoměrem a denní/noční kamerou. Na vozidlo byl také integrován bojový vozidlový informační systém Combat NG, zahrnující instalaci zo-

Čelní pohled na Pandur EVO. Dobře patrné je masivní pouzdro s kamerami řidiče, pláty přidavného pancéřování, bezosádková zbraňová stanice i tzv. sekač drátů natažených přes silnici.

Interiér vozidla Pandur EVO pojme celkem 11 osob – tři členy osádky a osm příslušníků pěšího roje.

Na zádi korby se nalézá sklopná hydraulická rampa, která slouží k nástupu do vnitřku vozidla.

dolněného počítače ETC (Enhanced Tactical Computer) Mk IV na stanovišti velitele. Na verzi A2 by postupně měly být přestavěny veškeré rakouské Pandury starších provedení.

Souběžně s projektem Pandur A2 podepsalo rakouské Ministerstvo obrany a GDELS-Steyr v prosinci 2016 smlouvu v hodnotě 105 mil. EUR na dodávku 34 zcela nových vozů označovaných jako Pandur EVO (tj. Evolution). Ačkoli jde o stroje s pohonem 6x6, jejich vývoj vycházel z větších Pandurů II 8x8 určených pro českou a portugalskou armádu, stejně jako ze zkušeností získaných při modernizaci rakouských Pandurů I na modifikaci A2. První prototypový EVO bylo oficiálně předsta-

ven ve Vídni letos 4. června s tím, že vozidlo posléze (ve dnech 11. – 15. června) zamířilo na výstavu Eurosatory v Paříži a v září má být předáno zástupcům Bundesheeru k provedení vojenských zkoušek. Zbývajících 33 obrněnců GDELS-Steyr vyprodukuje v letech 2019–2020, přičemž podle stávajících plánů má v prvním čtvrtletí roku 2020 skončit i armádní testování. Po zavedení do služby obrněné transportéry Pandur EVO výrazným způsobem posílí útvary motorizované pěchoty rakouského Bundesheeru, jehož kapacity se ukázaly jako nedostatečné při vrcholu migrační krize v roce 2015 i následných pokusech o překrytí státní hranice se sousedním Maďar-

skem, Slovinskem a Itálií.

Obdobně jako v případě typu Pandur A2 zaměřil výrobce také u EVO své úsilí především na zlepšení balistické a protiminové odolnosti, zvýšení palebné síly i mobility a zabudování moderních pozorovacích a spojovacích přístrojů do interiéru stroje. Zatímco korba s tzv. oddělenou podlahou představuje tradiční ocelový svařenec vzniklý v režii GDELS-Steyr, doplňkové kompozitní pláty umístěné na jejím vnějšku jsou dílem německé firmy IBD Deisenroth Engineering. Pohotovostní hmotnost vozidla tak dosahuje 14 000 kg, zatímco dalších 4 500 kg činí jeho užitečná hmotnost. Celková hmotnost Panduru EVO může tedy být až 18 500 kg. Jeho vnější rozměry jsou 6,5 x 2,6 x 2,18 m (d x š x v), přičemž pojme tříčlennou osádku (řidič, operátor zbraňové stanice a velitel) a osmičlenný pěší roj. Pohonnou jednotku představuje 8,9litrový šestiválcový turbodiesel Cummins ISLe o výkonu 336 kW a točivém momentu 1 627 Nm (při 2 100 ot/min), připojený k šestistupňové samočinné převodovce ZF Ecomat.

Použitý systém řízení ADM (Automatic Drivetrain Management čili automatické řízení pohonného ústrojí) je tvořen senzory kontrolovanou automatikou pohonné jednotky vozidla, jež přizpůsobuje rozdělování výkonu na jednotlivé nápravy a kola dle stavu povrchu terénu. Pandur EVO má nezávislé zavěšení všech kol, odpružení je u přední a prostřední nápravy řešeno pomocí vinutých pružin, u zadní nápravy torzními tyčemi. Na discích kol jsou nasazeny pneumatiky Michelin 365/80 R20 XZL, které lze za jízdy dofukovat či popřípadě vyfukovat pomocí systému centrálního dohušťování.

Oproti dřívějšímu je vstup do vozidla zabezpečen sklopnou hydraulickou rampou v zadní části korby (ta je kompletně přepracovaná a má jiný tvar než dříve, čímž se zvětšil vnitřní prostor), u předchozích variant k tomu sloužily ručně ovládané dvoukřídlé dveře. Změn doznala i soustava OPZHN a vzhledem k použití ABS (Anti-lock Brake System) došlo také ke zlepšení jízdních vlastností. Situační přehled osádky Panduru se zdokonalil díky montáží kamer po obvodu korby; obraz z nich se přenáší na displeje v interiéru a umožňují tak bezpečný výhled z vozu v rozsahu 360° za jakéhokoli počasí v denní nebo noční době. Výzbroj v podobě 12,7mm kulometu M2 je lafetována (identicky jako u Panduru A2) v bezosádkové zbraňové stanici WS4 Panther. Komunikační vybavení nyní tvoří radiostanice Tadiran CNR-9000 a PNR-500 od Elbit Systems přenášející hlas a data na VKV, respektive UKV. Vozy Pandur EVO jsou vybaveny automatickým protipožárním systémem, jenž má potlačit plameny v případě zapálení vnitřku při probití pancíře po zásahu projektilem nebo explozi miny či nástražného výbušného zařízení.

Text: Dušan Rovenský, foto: autor a MO Rakouska

Nové motorky

Celkem 38 nových motocyklů značky BMW R 1200 převzali zástupci Hradní stráže a Vojenské policie. Moderní stroje budou na Hradě využívat mimo jiné k zajišťování motocyklových doprovodů státních návštěv prezidenta a v případech VP například k dopravně pořádkovým hlídkám.

„Část dodávky je v provedení RT-P, tedy s výstražným rozhlasovým a zvukovým zařízením, zbývající jsou v provedení GS jako cestovní endura v komerčním provedení bez výstražného rozhlasového zařízení,“ potvrdil ředitel Sekce podpory MO generálmajor Jaromír Zůna, jemuž podřízená Agentura logistiky dodávku pro vojáky zajišťovala. Obě složky pořídily nové motocykly v rámci pravidelné obměny vozového parku. „Část vyřazených motorek bude sloužit pro výuku v autoškolě, část jich bude využívána k výcviku a zbývající budou vyřazeny,“ potvrdil velitel Velitelství ochranné služby plukovník Jiří Roček.

Dopravně bezpečnostní akce i státní návštěvy

Vozový park Hradní stráže čítá celkem 36 kusů motocyklů, Vojenská policie jich má zhruba tři desítky. Zatímco motocykly plní na Hradě už od 50. let především úkoly spojené s doprovody státních návštěv prezidenta republiky a slavnostními akty při přijetí zahraničních návštěv, portfolio úkolů Vojenské policie je širší. Motorky primárně využívá dopravní a pořádková služba a oddělení doprovodů při zabezpečení vojenských akcí, kontrole a monitoringu zájmových objektů a prostor, při služebním výkonu dopravně pořádkových hlídek, doprovodu chráněných osob a vojenských konvojů nebo například při zajišťování dopravně bezpečnostních akcí. Motorky jsou podle potřeb rozděleny mezi všechna tři teritoriální velitelství VP v Praze, Táboře a Olo-

mouci. Ty tak získají nejmodernější, technicky dokonalé stroje, které mohou sloužit řadu let a budou důstojnou reprezentací jednotlivých útvarů, jakožto i naší země při zahraničních návštěvách.

Rychlé a silné

Oba modely značky BMW (výkonnostně jde o velmi podobné stroje, jsou zde jen drobné rozdíly) dosahují výkonu okolo 130 koní, přičemž maximální rychlost činí přes 200 km/h. To na veškeré aktivity spojené s doprovody bohatě stačí. Komfort pro řidiče pak spočívá v řadě vychytávek včetně výhřevu rukojetí, ABS, ale také snadného ovládní doplňkové výbavy, která v tomto případě zahrnuje vysílačku, maják, který je teleskopický a také programovatelnou světelnou tabuli. To vše bude v kompaktním těle sekundovat automobilům, jelikož motocykly mají sice omezené užití, ale v mnohém je předčí.

Lepší manévrovatelnost

Výhoda motocyklů oproti automobilům je nasnadě. Jsou obratnější, rychlejší, lépe se s nimi manévruje v běžné dopravě i v terénu. Menší rozměry jsou pak výhodou při plnění bezpečnostních opatření během akcí, kdy jich jsou potřeba až dvě desítky. Nevýhoda jednotlivých vozidel tak spočívá pouze v jejich sezónnosti, jelikož zpravidla je lze k výkonu služby využívat jen v rozmezí měsíců března až října.

Text: por. Nikola Hájková, Michal Voska, foto: Michal Voska

A fakta

Technické údaje

BMW R 1200 GS 2017

Objem **1170 cm³**

Výkon **92 kW při 7750 ot/min**

Točivý moment **125 Nm**

Otáčky při max toč. mom. **6 500 ot/min**

Uspořádání válců **Boxer**

Startér **Elektrický**

Počet válců **2**

Chlazení **Kapalina**

Vrtání **101 mm**

Zdvih **73 mm**

Kompresní poměr **12,5 : 1**

Rozvod **DOHC**

Ventilů na válec **4**

Počet rychlostí **6**

Rozvor **1 507 mm**

Brzdy vpředu **2 kotouče**

Rozměr předního kotouče **305 mm**

Přední třmen **Čtyřpístkový**

Brzdy vzadu **Kotouč**

Přední kolo **19 "**

Zadní kolo **17 "**

Rozměr přední pneu **120/70-19**

Rozměr zadní pneu **170/60-17**

Výška sedla **850 mm**

Pohotovostní hmotnost **244 kg**

Objem nádrže **20 l**

Rezerva **4 l**

Nadporučík Lukáš Kvapil se po dvou letech vrací jako závodník na motocykl

Opět na startu

Nadporučík Lukáš Kvapil se zúčastnil extrémního vytrvalostního podniku Africa Eco Race, jedoucího se po trase původní Dakar Rallye, s cílem právě v senegalském Dakaru. Od 1. do 13. ledna jej tak čekalo 12 náročných etap Marokem, Mauretánií a Senegalem, s tradičním cílem – u Růžového jezera, na severním břehu Dakaru.

„Jsem rád, že po více jak roce jsem opět zažil pocit ze závodění plný adrenalinu, napětí, překonávání vlastních možností i radosti z každého zdaného kilometru a každé projeté duny. Nějakou dobu jsem pomýšlel na závodění na čtyřech kolech, ale termíny jsou neúprosné a finanční nároky oproti motorce mnohonásobně vyšší. Do toho přišla nabídka, kterou jsem nemohl odmítnout. Za říditky mám nejvíce zkušeností a navíc je to pro mě i nejněsnější forma závodění, kde jsem nejbližší samotnému terénu,“ uvedl před závodem npor. Lukáš Kvapil, příslušník Vojenské policie.

Extrémní dálkový vytrvalostní závod Africa Eco Race absolvoval na motocyklu Husqvarna FE 450 Rally. Jedná se přímo o dakarský speciál, který nepotřebuje sám o sobě žádné úpravy. Důležité je nastavení podvozku, který má udělaný přímo na míru.

Závod, jehož 11. ročníku se Kvapil účastnil, se jede po původní trase Dakar Rallye, kterou závodníci naposledy absolvovali před přesunutím podniku do Jižní Ameriky před 11 lety. Letošní Africa Eco Race má 12 etap, kdy 1. etapa připadá na 1. ledna a poslední na 13. ledna. Oficiální start závodu byl 30. prosince 2018, kdy se závodníci potkali v Monaku a následující den, na Silvestra, je čekal přesun na trajektu do Maroka. O tom, jak se závod vydařil, se vzhledem k uzavěrce časopisu dočtete v A reportu 2/2019.

Text: Michal Voska, foto: archiv npor. Lukáše Kvapila

ŽÁDOST ZAMĚSTNANCE o zaslání části platu bezhotovostním způsobem

Nákladové středisko: _____

Příjmení a jméno: _____

Datum narození: _____

Žádám o zaslání částky _____ Kč bezhotovostním způsobem a poukazováním na účet takto:

Název peněžního ústavu: Česká spořitelna

Číslo bankovního účtu: 44665522 kód banky: 0800

Variabilní symbol: 918 specifický symbol (osobní číslo VZP, OZ nebo SZ): _____

Žádost platí trvale od následujícího dne, kdy bude doručena na plátcovu pokladnu, nejdříve však od _____

Za případné škody, které vzniknou nesprávným uvedením údajů v žádosti, plátcova pokladna neodpovídá.

Zaměstnanec souhlasí, aby Agentura personalistiky AČR jednou ročně poskytla Charitě ČR osobní údaje zaměstnance v rozsahu jméno, příjmení a adresa trvalého pobytu, a to za účelem vystavení potvrzení o poskytnutí daru k daňovým účelům (§ 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů).

Dne: _____ podpis zaměstnance

Žádost doručena na plátcovu pokladnu dne: _____

Pozn.:

služební plat se vyplácí bezhotovostně na náklad a na nebezpečí státu nejvýše na dva účty určené vojákem u banky nebo pobočky zahraniční banky nebo spořitelny a úvěrového družstva nejpozději v pravidelném termínu výplaty služebního platu.

VOJENSKÝ FOND SOLIDARITY

Vojenský fond solidarity

I TY MŮŽEŠ JEDNOU POTŘEBOVAT POMOC!

číslo sbírkového účtu 44665522/0800 variabilní symbol 918

Domino

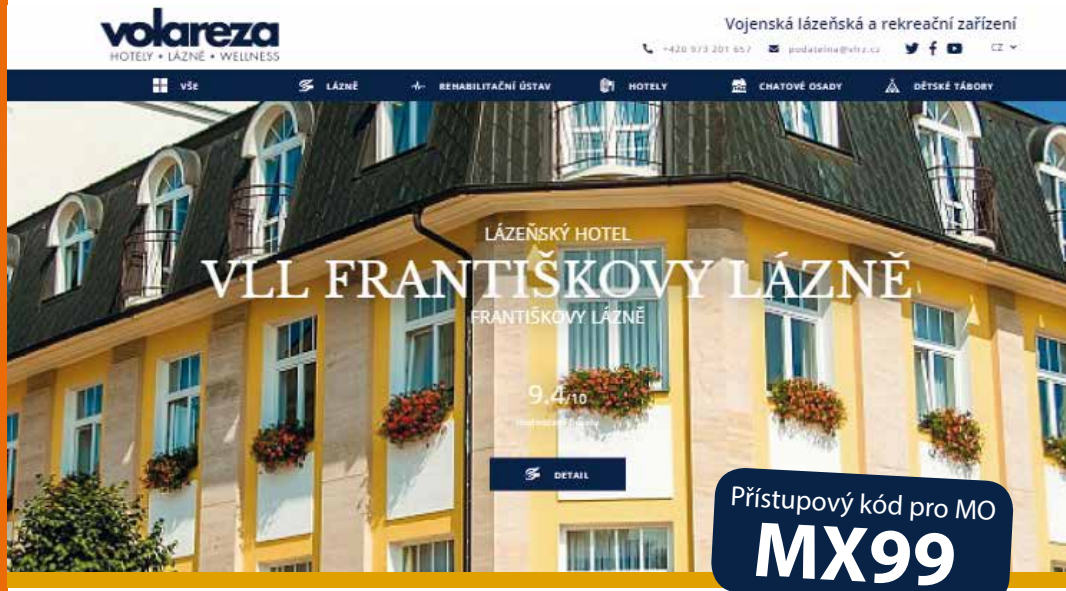
Čeští vojáci z 12. úkolového uskupení Armády ČR v misi EUTM MALI oslavili v daleké Africe vánoční svátky. Při společných setkáních u vánočního stromku vzpomínali především na své blízké, rodiny a přátele, které zanechali ve vlasti. Největší radost ale českým vojákům v Bamaku i v Koulikoru udělaly krásné obrázky namalované dětmi ze základní školy U stadionu v Litoměřicích spolu s děkovným dopisem a vánočním přáním pro všechny. Naši vojáci za ně i touto cestou děkují a určitě dětem odepíší a třeba je i po návratu navštíví v jejich škole.

Tříměsíční kurz pro rekuty AČR u Centra základní přípravy VeV-VA úspěšně absolvovalo 531 armádních nováčků, kteří nyní posílí útvary a zařízení napříč AČR. Za účasti velitele VeV-VA brigádního generála Radka Hasala tak převzetím absolventských certifikátů a symbolickým odzvoněním na zvon základní přípravy ukončili pomyslnou cestu základním výcvikem, který rozhodně není jednoduchý.

Ministr obrany Lubomír Metnar zavítal do Domova Vlčí mák a Domova péče o válečné veterány v Ústřední vojenské nemocnici v Praze, aby se zde v předvánočním čase setkal s válečnými veterány. Šéfa resortu zde přivítala náměstkyně ředitele nemocnice Lenka Gutová, která ho poté provedla areálem.

Nové webové stránky VLRZ

Při tvorbě nových webových stránek zpravidla nastává chvíle, kdy každý uživatel jednak rekapituluje své služby a jednak samotný obsah webových stránek. Současný uživatel stránek nemá příliš času na čtení dlouhých textů, potřebuje vše nalézt v co nejkratší době. Doba opuštění stránky se zkracuje, ovšem i za kratší dobu z moderních a dobře propracovaných stránek odchází spokojený klient, který si zakoupil požadovanou službu. V oblasti prodeje ubytovacích služeb jsme inspirovaní v obsahu hledali u největšího prodejce, a to u známé nizozemské společnosti, působící i na našem trhu. Zde jsme si potvrdili, že čím méně textu a více fotografií, tak tím pro klienta lépe.

V kontextu s tím jsme zkrátali obsah informací a stránky vytvořili graficky přitažlivější. Úvodní stránky našich hotelů či léčeben jsou osazeny takzvanými „slidery“, které automaticky zobrazují ubytovací zařízení z více pohledů a umožňují i implementaci krátkého videa. Žijeme v době dronů a tak i my chceme našim hostům ukázat krásné lokality, kde jsou hotely umístěny, což samozřejmě fotografie nikdy plně nevystihne. Samozřejmostí je, že klienta během návštěvy každého hotelu provází on-line rezervační formulář, který mu umožní ihned si zarezervovat pobyt v případě zájmu. Ten ve větší míře budou využívat hosté, kteří nemají zájem či nepatří do okruhu osob, pro něž připravujeme preventivní rehabilitace a domácí rekreace. I nadále ponecháváme na webových stránkách informace a přesměrování na stránky dalších turistických a kulturních zajímavostí v okolí.

Samozřejmě, pokud jsme se pustili do nových stránek, tak změna nepostihla pouze stránky hotelů, ale **kompletně se změnil i rozcestník neboli hlavní a úvodní stránka Volarezy. Ze všech jednotlivých stránek hotelů**

a samotné úvodní stránky je připravena cesta k pohodlnému vstupu klientů v rámci hlavní činnosti do takzvaného extranetu – tedy stránek, které jsou naplněny informacemi a nabídkou produktů pro uživatele služeb z řad resortu Ministerstva obrany. Proto i samotná sekce se nazývá pobyty pro MO a vstup do ní je výhradně za pomoci zadání kódu **MX99**. Nový přístupový kód klienti vždy naleznou ve všech tiskopisech žádosti a v samotných poukazech, které ke každé pobytové službě u VLRZ klient obdrží. V extranetu jsou zveřejněny jak informace, tak ceny, ale i nástroj pro oznámení příjezdu klienta v rámci PR a DR. Nově tento nástroj nebude třeba hledat, neboť je umístěn viditelně ihned po vstupu do extranetu. Podle čísla poukazu, které tam klient vloží, společně s bezpečnostním PIN kódem nástroj pozná, kam má klient namířeno a tuto informaci odešle na správné zařízení VLRZ. **V extranetu zájemci naleznou i novou přehlednou nabídku zahraničních rekreací a pobytů a také komplexní nabídku dětských táborů včetně těch v zahraničí.** Jak stránky táborů, tak stránky zahraniční rekreace již umožňují i možnost on-line rezervace vybraného produktu.

Nové webové stránky, které byly spuštěny **od 1. 12. 2018, jsou plně responzivní. Za pomoci breakpointů budou stránky vždy uživatelsky přívětivě fungovat, ať už si je hodláte prohlédnout z PC, tabletu či smartphonu.**

Pro nás ovšem i nadále zůstane prioritou, aby si příslušníci resortu služby nabízené na našich nových webových stránkách nejen dobře prohlédli, ale především aby s nimi byli během pobytu plně spokojeni.

Ing. Patrik Letocha
Obchodní náměstek VLRZ

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete na bojovém praporu
1. československého úderného praporu
v Rusku čtyři rozdíly?

„Červenobílá stužka za Čechii, umrlčí lebka za smrt, není života bez Českého státu, svobodu nebo smrt,“ takové bylo heslo příslušníků 1. československého úderného praporu v Rusku. Právě tyto symboly se také dostaly na prapor této jednotky. A to včetně husitského kalichu. Ostatně umrlčí lebku v té době používaly elitní úderné jednotky nejen v Rusku, ale i v Itálii a Francii. Sloužili v nich ti nejlepší a neodvážnější vojáci. A tak ne náhodou byly nasazovány na ty nejproblematictější úseky fronty.

Tato naše v současné terminologii něco jako elitní průzkumná jednotka vznikla v prosinci 1917. Její základ vytvořili Češi, kteří dříve sloužili v oddílu odvahou proslaveného generála Kornilova. Prapor měl čtyři pěší roty, jednu rotu kulometnou, zákopnickou minometnou četou a logistické zabezpečení a existoval až do svého návratu do vlasti. V červenci 1920 byl unifikován v Domažlicích do 6. hraničářského pluku „Sibiřských úderníků“.

Před sto lety se podobně jako většina našich legionářských jednotek v Rusku nacházel na Sibiřské magistrále. Dne 22. února 1919 převzali jeho zástupci v Jekatěrinburgu z rukou velitele Československých vojsk na Rusi generála Jana Syrového právě tento prapor. Vznikl zásluhou českého kavárníka Hucla, který zorganizoval sbírku. Podařilo se vybrat sedm set rublů. Samotný prapor pak zhotovily české dámy v Kyjevě.

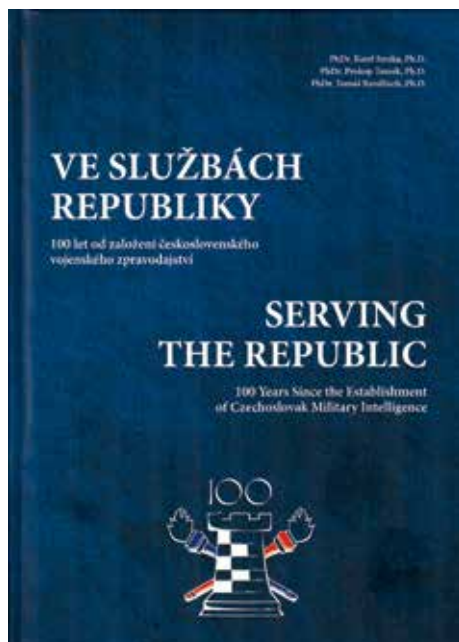
Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek

*Rozdíly: v levém horním rohu a pravý dolní roh
v levém horním rohu a pravý dolní roh
v levém horním rohu a pravý dolní roh*

RECENZE

Karel Straka, Prokop Tomek a Tomáš Bandžuch
Ve službách republiky

100 let od založení československého vojenského zpravodajství

Tato ojedinělá publikace přináší komplexní a ucelený přehled o stoleté historii vojenské zpravodajské služby našeho státu. Textový materiál doplňuje několik set, v některých případech poprvé publikovaných fotografií. „Armádní zpravodajské složky se podílely na boji za československou samostatnost v rámci československých legií již dlouho před památným 28. říjnem 1918. Na těchto základech pak v meziválečném období vznikl vojenský zpravodajský aparát, který byl více než důstojným partnerem zpravodajským složkám mnohem větších států a jehož příslušníci obstáli se ctí i v rámci protinacistického odboje,“ píší autoři v úvodu publikace. Jednotlivé kapitoly jsou věnovány zpravodajské službě v ruských, italských a francouzských legiích. Chronologicky pak následuje zrod, budování, stabilizace a stupňování výkonu zpravodajské služby v období první republiky. Významná část je věnována této složce v období druhé světové války, a to jak jejímu působení v domácím, tak i zahraničním odboji. Následuje historie zpravodajské služby během tzv. třetí republiky, bezprostředně po únoru 1948 a její vývoj v padesátých a šedesátých letech. Zvláštní kapitoly jsou věnovány působení této složky během pražského jara, následné normalizace a po roce 1989 až do současnosti. Vše pak doplňují informace o všeobecném rozvoji technologií a jejich využití ve Vojenském zpravodajství.

Počet stran: 223

Vydalo: Ministerstvo obrany České republiky – VHÚ Praha, 2018
Náklad knihy byl předán Vojenskému zpravodajství

Text: Vladimír Marek

Generální štáb AČR slaví sté výročí své existence,
u jeho zrodu stál francouzský generál Maurice Pellé

Bojoval nejen na frontách, ale i s intrikami

Generál Maurice Pellé byl velitelem francouzské vojenské mise v Československu a prvním náčelníkem Hlavního štábu československé branné moci. Bezprostředně po první světové válce pomáhal nejen zakládat tento vrcholný štáb a budovat naši armádu, jeho vztah k naší zemi byl mnohem hlubší. V okamžiku, kdy to bylo nezbytné, se v zájmu Československa dokázal postavit i proti diplomatickým intrikám některých kruhů ve Francii.

Maurice Pellé se narodil 18. dubna 1863 v severofrancouzském městě Douai poblíž belgických hranic. Jeho otec zde sloužil jako důstojník dělostřeleckého pluku. Patřili k nejbohatším rodinám ve městě.

V roce 1882 složil Maurice úspěšně maturitu a dokončil středoškolské vzdělání. To byla základní podmínka pro zahájení vojenské kariéry. Devatenáctiletý mladík se přihlásil na pařížskou Polytechniku, vybral si dělostřeleckou specializaci. Po ukončení dvouletého studia získal hodnost poručíka a postoupil na aplikační dělostřeleckou a ženijní školu do Fontainebleau. Bylo to standardní vzdělání dělostřeleckého důstojníka v té době.

Kontakty z Madagaskaru

Po řadě nejrůznějších funkcí, kterými prošel u jednotek a školských zařízení ve Francii, čekala talentovaného vojáka koloniální mise na Madagaskaru. Ve štábu plukovníka Josepha Joffra, pověřeného vybudováním nové základny v Diegské zátce, měl mít na starost výstavbu pevnosti a její vybavení dělostřeleckým materiálem. Pellé dorazil na Madagaskar s hodností kapitána v lednu 1900.

Rozsáhlý ostrov měl v té době pověst pravého pekla. Od protifrancouzské vzpoury uplynulo jen několik let. Civilizační proces postupoval vpřed jen pozvolna. Navíc klimatické podmínky zde nebyly

pro Evropany právě nejpříznivější. Pellé se neúčastnil nějakých dobrodružných tažení proti domorodcům či bitev. Tři roky, které zde strávil, naplnil usilovnou prací. Podílel se nejen na organizování stavební činnosti, ale i zásobování a vyzbrojování pevnosti.

Do Francie se vrátil v roce 1903 v hodnosti majora. Pro jeho budoucí kariéru bylo důležité, že v této fázi služby mělo možnost osobně poznat jeho kvality hned několik budoucích francouzských maršálů. Kromě Joffra se jednalo o Galliéna a Lyauteye.

Pellého po návratu do Francie nečekala žádná oslnivá vojenská kariéra. Ve funkci velitele oddílu vystřídal několik dělostřeleckých pluků. V roce 1906 mu nabídli na Generálním štábu nejen štábní místo, ale později se také dozvěděl, že se s ním počítá pro funkci vojenského přidělence v Berlíně. Což, když vezmeme v úvahu poněkud napjaté vztahy mezi těmito dvěma evropskými mocnostmi před první světovou válkou, nebyl rozhodně zanedbatelný post. Ostatně Maurice Pellé měl pro jeho vykonávání veškeré předpoklady.

Nejenže ovládal velice dobře němčinu, ale byl i inteligentní, komunikativní a nechyběla mu ani diplomatická noblesa. Koncem roku 1908 ho povýšili do hodnosti podplukovníka a v březnu 1909 mohl konečně odcestovat do Berlína.

Vrátil se v čele marocké brigády

Maurice Pellé si uvědomoval, že německá armáda se velmi dynamicky rozrůstá a modernizuje. To u něho v souvislosti s určitým politickým napětím vyvolávalo jisté obavy. V tomto duchu také z pozice své funkce upozorňoval na možná rizika a apeloval na Paříž. Bohužel se mu ale nedostávalo patřičné pozornosti. Tedy alespoň na těch místech, která mohla přijmout náležitá opatření.

Po skončení své mise sloužil nějaký čas ve Francii a v únoru 1913 odplul do Maroka. Vděčil za to kontaktům, které navázal na Madagaskaru. Vzpomněl si na něho generál Louis Lyautey, který byl pověřen funkcí generálního rezidenta Francouzské republiky v Maroku.

Jako jeho náčelník štábu měl Pellé za úkol nejen reorganizovat a vycvičit pomocné marocké jednotky, ale i asistovat při všech velkých modernizačních projektech.

Když v srpnu 1914 vypukla první světová válka, spěchal Pellé okamžitě do Francie. V čele marocké brigády se vylodil v Bordeaux. Vypadalo to, že se okamžitě zapojí do bojů v první linii. Opět se ale ozval starý známý z Madagaskaru. Generál Joffre hned v prvních dnech války požádal ministra, aby byl Pellé přidělen k jeho štábu. A tak nastoupil na místo 2. zástupce náčelníka štábu pro válčiště severu a severozápadu. Měl na starost především týlové zásobování francouzské armády. V říjnu 1914 byl povýšen do první generálské hodnosti. Na jaře následujícího roku převzal funkci náčelníka štábu.

Čelil útoku na Paříž

Uplynulo dalších devět měsíců a generál Joffre se stal velitelem všech francouzských armád. S ním postoupil i Pellé. V prosinci 1915 byl pověřen řízením všech francouzských vojáků nasazených mimo území Francie. Přesto ale nadále sehrával hlavní roli přímo ve Francii.

Pro neúspěchy na frontě bylo ale potřeba najít obětivého beránka. Vedle generála Focha se jím stal i Joffre. S ním samozřejmě padl i Pellé.

Stal se velitelem 153. divize, jejíž součástí byla i marocká brigáda. Čekaly ho útrapy frontového života. Špína, zima, všudypřítomné bláto.

Částečné rehabilitace se dočkal v dubnu 1917, kdy se svou divizí provedl doslova husarský kousek. Zajal velké množství nepřátelských vojáků a ukořistil spoustu materiálu. O měsíc později byl jmenován velitelem V. armádního sboru. Zároveň mu byla propůjčena hodnost divizního generála, kterou později získal natrvalo.

Na jaře roku 1918 ale získali Němci, díky stažení jednotek z východní fronty (ta se po propuknutí bolševické revoluce prakticky rozpadla) převahu a dospěli k názoru, že musí rozhodnout válku dříve, než se do Evropy přesunou americké jednotky. Pellé se svým sborem čelil hlavnímu útoku na Paříž. S ním se v závěru války podílel ještě na několika operacích.

Smlouva o vyslání francouzské vojenské mise do nově vzniklého Československa byla uzavřena v lednu 1919. Do jejího čela byl postaven právě generál Pellé. Vlak s ním a s první částí mise dorazil do Prahy na Wilsonovo nádraží 13. února.

Budování armády na vedlejší koleji

Generál se v Československu musel postup-

ně vypořádat s rivalitou italské vojenské mise, až příliš silným pacifismem a odporem vůči všemu vojenskému, nemalým vlivem Sokolů na armádu, podrazy a neukojenými osobními ambicemi některých jedinců. Občas se mu muselo zdát, že hlavní úkol, kterým bylo budování armády, se odsouvá na vedlejší kolej. Obzvlášť za situace, kdy hlavní představitelé státu a resortu horovali pro miliční systém.

Již 17. února byl sice jmenován náčelníkem Hlavního štábu, tato funkce však v organizaci Ministerstva národní obrany vůbec neexistovala. Generál Pellé musel veškerý styk s ministerskými složkami a jednotkami armády vykonávat prostřednictvím ministra. To samozřejmě všechno komplikovalo.

Ze všeho nejdříve se pustil do budování Ministerstva obrany RČS a Hlavního štábu armády. Mnozí politikové ho vnímali jen jako jakousi loutku, která nemá žádné pravomoci. Situace se změnila až na přelomu května a června, kdy maďarské jednotky překročily hranice a začaly obsazovat jih a východ Slovenska. T. G. Masaryk ho ustanovil do funkce vrchního velitele československé branné moci a pověřil, aby zahnal útočníka na ústup. Na podzim 1919 se Pellé mohl vrátit ke své původní funkci náčelníka Hlavního štábu. Usilovně pracoval na budování armády. Na jaře 1920 byl schválen branný zákon. Začala unifikace domácích a zahraničních jednotek. Generál zavedl nové normy v oblasti správy a výcviku armády, položil základy vojenského a strategického plánování.

Během těšínské a slovenské krize hájil Maurice Pellé tak vehementně československé zájmy, že se dostal do rozporu s francouzskou politikou. V lednu 1921 byl z Prahy odvolán. Vláda ho pověřila novou funkcí vysokého komisaře Francie v Orientu. Maurice Pellé zemřel 16. března 1924 v Toulonu.

Text: Vladimír Marek, foto: VÚA-VHA, VHÚ

A fakta

Práce na budování československé armády a Hlavního štábu byly zahájeny prakticky okamžitě po vzniku samostatného státu. Již od 5. listopadu 1918 začal pplk. gšt. Rudolf Kalhous připravovat organizační skupinu. Z té po dvou týdnech vznikl III. odbor (vojenský) Ministerstva národní obrany. Podařilo se podchytit organizační struktury bývalé c. k. armády a obnovit fungování vojenského doplňovacího systému.

Další významný posun při přípravných pracích na vybudování Hlavního štábu československé armády je spojen s příjezdem francouzské vojenské mise, jež dorazila do Prahy 13. února 1919. Její vedoucí generál Maurice Pellé byl zároveň jmenován náčelníkem dosud neexistujícího Hlavního štábu.

Nově vytvořený Hlavní štáb se musel hned od počátku vypořádat s celou řadou úkolů spojených s budováním armády. Unifikace legionářských útvarů a jednotek přicházejících z Francie, vybudovat vojenské školství.

Itálie, Ruska a bývalých rakousko-uherských pluků se stala jen jedním z nich. Bylo rovněž potřeba vybudovat vojenské školství.

Před pětasedmdesáti lety
vznikla naše první výsadková
jednotka – 2. čs. paradesantní
brigáda

Vojáci přepřavovaní vzduchem

S výsadkovými jednotkami měli před válkou jisté zkušenosti především v Sovětském svazu, kde již v roce 1935 došlo během cvičení k hromadnému seskoku. Začaly vznikat také v Německu. Lidem na Hlavním štábu naší armády bylo zřejmé, že výsadkovému vojsku patří budoucnost. A tak i u nás padlo rozhodnutí o jeho zřízení. Dřív než se ale naplno rozeběhly přípravné práce, byl tady 15. březen 1939 a s ním i konec samostatného Československa.

Základ jednotky tvořili Slováci

Myšlenka na vytvoření větší paradesantní jednotky začala nabírat konkrétní obrysy až v roce 1943. V té době bylo již zřejmé, že fronta se dříve či později přiblíží původním hranicím Československa. Exilová vláda se přitom nevzdávala myšlenky na vyvolání celonárodního povstání. A právě k tomu takovouto jednotku přepřavovanou vzduchem potřebovala. Původně se uvažovalo o stažení 1. čs. samostatné brigády v SSSR z fronty a její reorganizaci na výsadkovou brigádu. Mezitím ale 30. října 1943 přešlo u Melitopole na sovětskou stranu na dva tisíce slovenských vojáků. A tak padlo rozhodnutí vytvořit zcela novou jednotku – 2. čs. paradesantní brigádu. Vojáky 1. slovenské divize měli doplnit příslušníci záložního pluku. Nemalá část velitelského kádrů nově budované výsadkové jednotky byla přepřavena z Velké Británie. Zde byl nejen nadbytek důstojníků, ale mnozí z nich navíc prošli během válečných let výsadkovým výcvikem. Velitelem nově vytvářené brigády se stal podplukovník Vladimír Příkryl.

Tvrďvý výcvik

Brigáda oficiálně vznikla 19. ledna 1944. Do konce ledna měla víc než 2 800 vojáků. Její organizační strukturu tvořilo velitelství, štáb, štábní, spojovací a ženijní rota a autorota. Každý ze dvou výsadkových praporů měl tři roty, rotu těžkých kulometů, rotu protitankových prostředků a minometnou rotu. Brigáda disponovala oddílem dělostřeleckým se třemi palebnými bateriemi 76mm děl, baterií 120mm minometů a velitelskou baterií, dále protitankovým oddílem skládajícím se ze třech palebných baterií 45mm kanonů a rotou protitankových prostředků a také protiletadlovým oddílem, který tvořila baterie protiletadlových kanonů ráže 37mm a dvě roty velkorážních protiletadlových kulometů. Vše doplňoval smíšený předzvědný oddíl, jehož součástí byla i cyklistická rota.

V druhé polovině února začal náročný výcvik, který navíc umocňovaly složité klimatické podmínky. Probíhal od brzkých ranních hodin až do noci. Třikrát týdně byla noční cvičení. Vojáci absolvovali nejen výsadkovou a střeleckou přípravu, ale i taktiku boje. Jednotliví specialisté pak dostali i odborný výcvik. To všechno nehledě na mimořádně tvrdou zimu, mráz a sněhové fujavice. Snášeli to ale dobře, především díky výborné fyzické kondici. Věkový průměr brigády byl dvacet tři let. Výsadková příprava probíhala, pokud to jen dovoľovalo počasí, s velkou intenzitou. Nejdříve se skákalo z upoutaných balonů a později i z letounů. Každý z příslušníků brigády absolvoval minimálně tři seskoky, ve většině případů spíš ale pět. Celkem se uskutečnilo 13 559 seskoků. To všechno za mimořádné válečné situace. A tak se ani nelze divit, že při sedmácti seskocích došlo ke zraněním a jeden byl dokonce smrtelný.

Ve dnech 17. až 23. dubna byla brigáda podrobena inspekci a absolvovala závěrečné taktické cvičení, jehož součástí byl i výsadek a bojové střelby. Posílená 2. rota poručíka Schwarze seskočila za mimořádně nepříznivých povětrnostních podmínek, kdy rychlost větru dosahovala 9 metrů za sekundu, v týlu nepřítele a za pouhých sedmáct minut obsadila nepřátelské letiště. Při tom se jí podařilo zničit sklady bomb, munice, pohonných hmot, letadla a celkově tak vyřadit letiště z provozu. Stejně úspěšně si při střelbách vedla i 3. rota nadporučíka Emila Čaploviče. Na závěr byla brigádě předána bojová zástava.

V první polovině května se přesunula po železnici blíže k frontě do Proskurova. I tady ale pokračoval tvrdý smelovací výcvik. Roty ubytované v zemljankách a pod stany lesního tábora intenzivně nacvičovaly pochody na dlouhé vzdálenosti, orientaci ve dne i v noci, překonávání vodních toků, průzkum a bojovou činnost v lese.

Krvavé Karpaty

Když se příslušníci brigády dozvěděli o tom, že na Slovensku vypuklo povstání, reagovali jako jeden muž. Žádali okamžité odeslání na pomoc bojujícím povstalcům. V té době se stále ještě uvažovalo o vysazení brigády na padácích. V úvahu připadalo nasazení v týlu protivníka na úseku útoku 38. armády generála Moskalenka, již byl podřízen i 1. čs. samostatný armádní sbor v SSSR. Společně s dvěma slovenskými divizemi měla ovládnout strategicky důležitý prostor východního Slovenska a umožnit tak postup hlavních sil na pomoc Slovenskému národnímu povstání. Brigáda byla již 4. září uvedena do bojové pohotovosti a přesunula se dál na západ do Přemyslu. O to větší překvapení ale výsadkáři zažili,

když jejich elitní jednotku místo výsadku čekalo nasazení do bojů karpatsko-dukelské operace. Stali se z nich pěšáci. „Dodnes nedokážu vysvětlit příčiny tohoto rozhodnutí sovětských štábů,“ řekl nám před lety jeden z důstojníků brigády generál Tomáš Sedláček. „Můžeme

se tedy jen domnívat, že za tím snad stála nedůvěra Rusů k převážně slovenským vojákům a neochota vyslat je zpět do vlasti.“

Svazek byl zařazen do podřízenosti velitele 67. střeleckého sboru. Jeho vojáci museli odevzdat veškerý výsadkový materiál. Od 12. září začala 2. paradesantní brigáda přebírat postavení 121. sovětské střelecké divize. Vojáci přitom byli unaveni více než stokilometrovým pochodem. Do 15. září nebyla brigáda vystavena intenzivnější bojové činnosti. Po tomto datu však přišlo doslova peklo. Jednotlivé prapory dostaly za úkol útočit v nepřístupném horském terénu na připraveného a dobře opevněného protivníka. Přístupové cesty k obranným postavením byly navíc zamínovány. Když se vojákům podařilo překonat minová pole a drátěné zátarasy, často již nebylo čím střílet. A tak bojovali s nepřítelem v jeho zákopech jen noži a pažbami zbraní. Během několika dní 143 vojáků brigády padlo, 438 bylo zraněno. Dalších 49 vojáků bylo nezvěstných. Početní stav brigády se snížil o čtvrtinu.

Bolestná cesta domů

Ani toužebně očekávané rozhodnutí o stažení jednotky z fronty a odeslání na Slovensko se však příliš nevydařilo. Velitel brigády měl za úkol své vojáky roztroušené po krajině, nalézající se mnohdy ve velice obtížném postavení a pod palbou nepřítele, stáhnout za bílého dne. Ještě v noci měla zdecimovaná brigáda bez jakéhokoliv zformování, doplnění a odpočinku odletět na Slovensko. Nakonec se ale i tento rozkaz ukázal jako nesmyslný. Brigáda byla soustředěna v polském Krosnu. Odtud také odstartovalo 26. září 1944 prvních 33 letounů s vojáky. Jejich úkolem bylo přeletět hory, nad kterými vládlo hodně špatné počasí, a přistát na povstaleckém území na Slovensku. Na letiště Tri Duby se ale dostalo jen 13 letadel. Velitel brigády i se svým štábem přistál na letišti Rozhodná poblíž Brezna. Letecký vzdušný most zabezpečovala 59. gardová Stalingradská letecká divize a 5. Orelská letecká divize. Během přeletu se zřítilo 14 letadel. V nich zahynulo 159 lidí. Brigáda totiž paradoxně promarnila příznivé počasí nesmyslným útokem v Karpatech. Přeprava, kterou komplikovaly složité klimatické podmínky, se nakonec protáhla až do 19. října 1944.

Na základech této brigády a vojáků, kteří prošli v Británii výsadkovým výcvikem, bylo po válce vybudováno naše výsadkové vojsko.

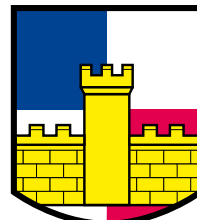
manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

KVV Jihlava

Krajské vojenské velitelství Jihlava sídlí na adrese ulice Vrchlického č. 14. Jihlava je město s bohatou posádkovou tradicí. Podobně, jako ostatní krajská vojenská velitelství, je i to jihlavské vojenským správním úřadem vykonávajícím ve svém územním obvodu (kraj Vysočina) státní správu. Současně plní úkoly obrany státu, plánuje a zabezpečuje mobilizační přípravu a provádění mobilizace.

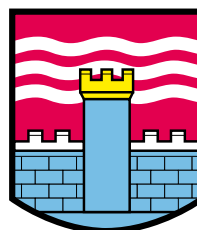
Pěší rota AZ plk. Jana Kubiše při KVV Jihlava

Podobně jako u dalších krajských vojenských velitelství, byla i v Jihlavě v roce 2004 zformována pěší rota aktivní zálohy. Je přímo podřízena řediteli KVV Jihlava. Čestný název získala v roce 2010. Její příprava je soustředěna do vojenských cvičení, případně odborných kurzů. Jednotka se také podílí na zabezpečení veřejných akcí. Jejím velitelem je npor. v. z. Karel Hanák.

KVV Karlovy Vary

Podobně jako u dalších krajských vojenských velitelství, byla i v Karlových Varech formována pěší rota aktivní zálohy. Je přímo podřízena řediteli KVV Karlovy Vary. Je koncipována jako pěší jednotka a vyzbrojena lehkými ručními zbraněmi. Její příprava je soustředěna do vojenských cvičení, případně odborných kurzů. Výcvik probíhá zpravidla ve dvou týdenních cyklech, na jaře a na podzim. Jejím velitelem je npor. v. z. Pavel Moravec.

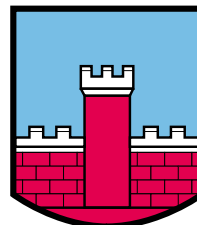
Pěší rota AZ KVV Karlovy Vary

Podobně jako u dalších krajských vojenských velitelství, byla i v Českých Budějovicích formována pěší rota aktivní zálohy. Je přímo podřízena řediteli KVV České Budějovice. Její příprava je soustředěna do vojenských cvičení, případně odborných kurzů. Rota cvičí zejména v blízkém výcvikovém prostoru Boletice. Výcvik probíhá zpravidla ve dvou týdenních cyklech, na jaře a na podzim. V roce 2008 obdržela rota z rukou hejtmána prapor a o sedm let později na závěr cvičení Safeguard Temelín 2015 od Československé obce legionářské čestný název brigádního generála Františka Vávry.

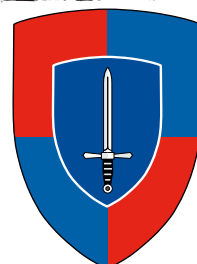
KVV Liberec

Krajské vojenské velitelství Liberec sídlí na adrese ul. Na Zápraží 4. Podobně jako ostatní krajská vojenská velitelství je vojenským správním úřadem vykonávajícím ve svém územním obvodu (Liberecký kraj) státní správu. Současně plní úkoly obrany státu, plánuje a zabezpečuje mobilizační přípravu a provádění mobilizace.

Pěší rota AZ KVV Liberec

Podobně jako u dalších krajských vojenských velitelství, byla i v Liberci formována pěší rota aktivní zálohy. Je přímo podřízena řediteli KVV Liberec. Skládá se z velitelského družstva, tří pěších čet a obvaziště. Její příprava je soustředěna do vojenských cvičení, případně odborných kurzů. Je určena zejména k pomáhání při živelných pohromách a ochraně objektů důležitých pro obranu státu v rizikových situacích, např. při aktuální silné hrozbě teroristického útoku. Velitelem roty je kpt. v. z. Miroslav Pešta.

Interní komunikační portál

←→ www.ikp.army.cz

Na portále se objevují i dotazy k udělování vojenských vyznamenání. V článku se budeme zabývat jedním takovým dotazem.

Dotaz:

Dobrý den, zajímalo by mě, zda se, např. při udělování medaile Za službu v ozbrojených silách, počítá do odsloužené doby i studium (nedokončené) na Univerzitě obrany nebo základní příprava ve Vyškově. Děkuji.

Odpověď:

Dotazovanou problematiku řeší RMO č. 40/2017 Věstníku Vojenská vyznamenání. Konkrétně doba trvání služebního poměru vojáka z povolání, na základě které je možné udělit medaili Za službu v ozbrojených silách České republiky (včetně uvedení toho, kterou dobu nelze započítat), je řešena v bodu 6. přílohy RMO č. 40/2017 Věstníku:

6. Stanovy medaile Za službu v ozbrojených silách České republiky

31. Medaili **Za službu v ozbrojených silách České republiky** (dále jen „medaile“) uděluje ministr obrany vojákům z povolání **za dosahování velmi dobrých výsledků ve výkonu služby v závislosti na době trvání služebního poměru vojáka z povolání.**

32. Medaile má 3 stupně, z nichž první je nejvyšší. Medaile prvního stupně se uděluje za 15 let služby, druhého stupně za 10 let služby a třetího stupně za 5 let služby.

33. Byla-li vojákovi udělena medaile prvního stupně a dosahuje-li velmi dobrých výsledků ve výkonu služby po dobu 20 let a více, uděluje se mu k této medaili stužka s příslušným symbolem.

34. Medaili vyššího stupně nebo stužku s příslušným symbolem („XX“, „XXV“, „XXX“ apod.) lze navrhnout nejdříve po uplynutí 5 let od udělení medaile nebo stužky nižšího stupně.

35. Do doby služby podle čl. 32 těchto stanov **se započítává doba trvání služebního poměru vojáka z povolání počínaje 1. lednem 1993 kromě doby vstupního studia včetně bezprostředně navazujícího studia doktorského studijního programu, základní přípravy, vstupní odborné a speciální přípravy, doby přerušení služebního poměru, doby dispozice podle § 10 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, a doby rodičovské dovolené kromě rodičovské dovolené, po kterou se vojákovi poskytuje peněžitá pomoc podle zvláštního právního předpisu⁵⁾.**

⁵⁾ § 32 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

Z výše uvedeného vyplývá, že základní příprava, ani vstupní studium na Univerzitě obrany, se do doby započítané vojákovi pro udělení medaile Za službu v ozbrojených silách České republiky nezahrnuje.

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Milan Syrový
Jazyková korektura: Tomáš Xaver

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Czech Print Center a. s.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 27. 12. 2018

Toto číslo vyšlo dne: 14. 1. 2019

Foto na titulní straně: Jana Deckerová

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.mare@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 558
e-mail: grafika.syrovy@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

6. ročník EXTRÉMNÍHO DÁLKOVÉHO POCHODU MILITARY DEATH MARCH

Extrémní dálkový pochod MILITARY DEATH MARCH nabízí 3 kategorie:

EXTREME – bez přesné trasy (orientačně 75km), časový limit 24hod, noční start

WALKING – trasa dlouhá 30km, bez časového limitu, denní start

SYMBOLIC – trasa dlouhá 12km, bez časového limitu, denní start

TRASY JE MOŽNÉ LIBOVOLNĚ KOMBINOVAT

...: Seber i ty odvahu a ukaž, že na to máš ...:

Datum pochodu: 12. – 14. dubna 2019

Místo konání pochodu: autokemp VODNÍK, Vimperk a okolí

**ÚČASTÍ V LIBOVOLNÉ KATEGORII FINANČNĚ
PŘÍSPĚJETE NA OBNOVU HROBŮ HRBITOVA VOLARY,
KDE JSOU POCHOVÁNY OBĚTI POCHODU SMRTI
Z ROKU 1945.**

Registrace nejpozději do 1. března 2018

Více informací a možnost REGISTRACE na:
www.militarydeathmarch.com

Pochod je pořádán ve spolupráci s profesionálními vojáky
2. protiletadlové raketové baterie, VÚ 4312 Strakonice

Jednou z osobností nově vzniklého Československa byl zakladatel vojenského zpravodajství generál Čeněk Haužvic

1918
100
2018
SPOLEČNÉ STOLETÍ

Boj o informace

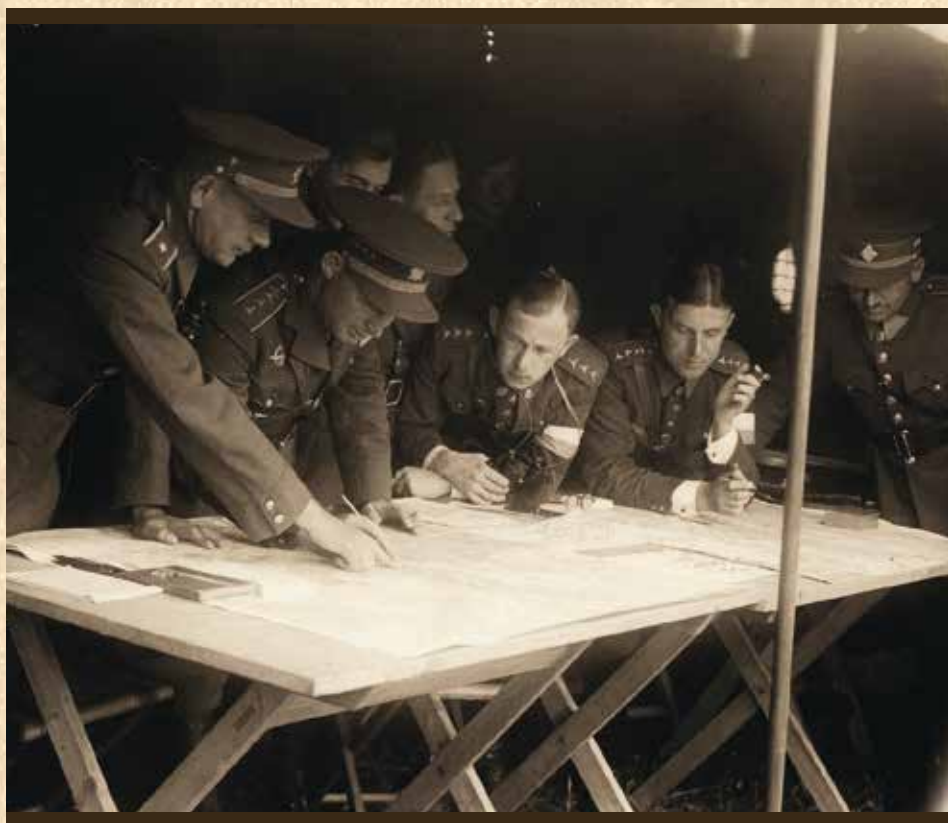
Koncem roku 1918 se z trosk habsburské monarchie rodil společný stát dvou bratrských národů. Poprvé ve své historii mohli Češi a Slováci žít bez bariér a v pospolitosti. Ke slovu se dostávala demokracie, svoboda a právní řád. Milovaný prezident osvoboditel Tomáš G. Masaryk se ujal nelehkého úkolu. Vyvést svůj lid na cestu prosperity, míru a pokroku. Od prvního okamžiku mu se stejnou obětavostí a horlivostí pomáhalo mnoho vynikajících vlastenců.

Mezi hrdiny mladého Československa je plným právem řazen i zakladatel a posléze náčelník vojenského zpravodajství divizní generál Čeněk Haužvic. Zasloužil se nedoceňitelnou měrou o bezpečí a ochranu rodné vlasti jak před sudetskými Němci, kteří nemile snášeli novou situaci, kdy byli včleněni do raného státního útvaru, tak před Maďary, pociťující pokoru a křivdu v důsledku ztráty Horních Uher – Slovenska. Panovaly rovněž nezanedbatelné obavy z pokusů o restauraci zaniklého Rakousko-Uherska. Zmíněné státy se neštítily zpravodajské agrese proti zranitelnému sousedovi. Již v lednu roku 1919 byli policíí zatčeni a následně vypovězeni z území ČSR pro špionáž německý konzul von Gebssattel a vicekonzul Schwarz.

Formování Československé branné moci probíhalo hned od konce roku 1918. Její základy pokládali takřkajíc za pochodu a velitelské-štabní struktury budovali důstojníci francouzské armády v čele s náčelníkem Hlavního štábu v Praze generálem Mauricem Pellém.

Počínaje rokem 1919 bylo vojenské zpravodajství přičleněno k III. vojenskému odboru a Ministerstva národní obrany. Od května 1919 řídil osobně 3. oddělení zpravodajského a operačního oddělení (jediné vojenské zpravodajské oddělení mladé republiky) právě Čeněk Haužvic, v té době major generálního štábu. Nesporně se jednalo o jediného Čecha, který v tomto období mohl zastávat uvedenou funkci. Oplýval bohatými zkušenostmi z vedení zpravodajské činnosti.

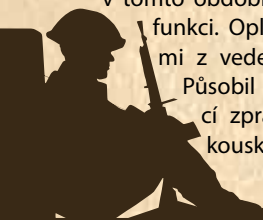
Působil totiž předtím jako vedoucí zpravodajského oddělení rakouské vojenské vlády v Lublinu.

Ale podívejme se na jeho životní osudy trochu podrobněji.

Čeněk Haužvic se narodil 5. dubna 1882 v Praze. Zde také navštěvoval německou reálku. První kapitola jeho vojenské kariéry se začala psát v letech 1896 až 1900, kdy absolvoval Kadetní školu pěchoty v maďarské Budapešti. Od roku 1900 působil plných pět let na pozici

velitele pěší čety Pěšího pluku č. 96 na Rjece a v Karlovacu. V letech 1905 až 1907 prošel válečnou školou ve Vídni. Od listopadu 1907 do května 1908 velel pěší četě pěšího pluku č. 22 v Cattaru. Květen 1908 až listopad 1908 působil tamtéž coby praporeční pobočník. Důstojnické epolety začal nosit v listopadu 1908, kdy střídavě sloužil ve štábu I. sboru v pol-

A fakta

Zakladatel československé vojenské zpravodajské služby Čeněk Haužvic patřil k nositelům tzv. „modré krve“. Kořeny starého šlechtického rodu Haugwitzů z Biskupitz na české půdě sahají až do roku 1296. Mezi jeho přímé předky patří například Karel Haugwitz z Biskupitz na Linhartovicích u Vodřišova a Miloticích, pak i Kralicích a Rokytníci- podkomoří markrabství moravského (1612–1622) a Johanna Bruntálská z Vrba. Čeněkův otec Ignác Josef Haužwitz, rodák z Brandýsa nad Labem, byl ředitelem Zemských desek Království Českého v Praze na Ovocném trhu, matka Emilia Teuchert dcerou pražského hejtmána Wenzela Teucherta. Cenným přínosem pro rozvíjející se československou demokracii byl také Čeněkův bratranec Jindřich Haužvic z Biskupitz, který stanul roku 1928 jako ředitel v čele chemického koncernu v Kolíně. Jeho odborné znalosti v oblasti chemických látek se ukázaly být fenomenální.

ském Krakově (do prosince 1909), ve štábu IX. sboru v Litoměřicích (do února 1914) a posléze se stal přednostou oddělení štábu pěší divize č. 1 v Sarajevu na balkánském válčišti (do května 1915). Italské bojiště zblízka poznal jako důstojník štábu XV. sboru od května do června 1915 a od června 1915 do května 1916 tady působil coby zástupce náčelníka štábu pěší divize č. 1. Od května 1916 do listopadu 1918 pak řídil štáb vojenské vlády v polském Lublinu. Jako pravý syn české země přisahal po rozpadu Rakousko-Uherska věrnost novému Československému státu.

Když v říjnu 1920 opustil post přednosty 2. kanceláře Hlavního štábu francouzský divizní generál Georges Ihler, Čeněk Haužvic ho jako jeho dosavadní zástupce až do prosince 1923 nahradil na pozici Prvního přednosty druhého oddělení Hlavního štábu. Zmíněné oddělení plnilo funkci zpravodajské služby s vnějším (ofenzivním, rozvědným, špiónážním) i vnitřním (obraným, bezpečnostním, kontrarozvědným, kontrašpiónážním) polem působnosti. Prioritním zaměřením této složky bylo získávat informace o vojenském ohrožení republiky. Dále zprávy vojenského charakteru o armádách, jež by mladou republiku mohly ohrožovat. V neposlední řadě pak mělo oddělení bránit pronikání nepřátelských rozvědek do vojenských struktur ČSR a odlivu informací strategického charakteru.

V roce 1924 a potom roku 1930 absolvoval informační kurzy pro plukovníky a generály v Praze a Versailles.

V letech 1923 až 1925 Čeněk Haužvic velel

pěšímu pluku 38, 4. pěší brigádě, 2. divize ZVV Praha. Od listopadu 1924 současně zastával pozici zástupce velitele 4. pěší brigády. Od září 1925 do října 1932 působil jako velitel 4. pěší brigády, 2. divize ZVV Praha. Mezi říjnem 1932 a zářím 1935 byl velitelem 5. divize (do listopadu 1933 dočasným) při ZVV Praha. V prosinci roku 1935 odešel Čeněk Haužvic do výslužby. Ale v době hitlerovské agrese vůči Československu roku 1938 znovu nastoupil do služeb vlasti, během mobilizace velel opevňovacímu štábu „M-střed“. Významné bylo jeho stanutí na řídicím postu 5. divize v Českých Budějovicích.

Když jím svědomitě ochraňovanou svobodu a svébytnost národa Češi pozbyli a celou zemi zakryl stín hákového kříže, ocitl se spolu s dalšími vlasteneckými osobnostmi na indexu nacistů. Protože jako náčelník zpravodajské služby ale disponoval závažnými informacemi, které mohly ohrozit mnoho vlivných lidí (Němce nevyjímaje), zrůdný režim od něho dal ruce pryč. Totéž se opakovalo po komunistickém puči v únoru roku 1948. Roku 1949 byl sice degradován z pozice divizního generála na vojína a následně s dalšími důstojníky postaven v zinscenovaném procesu před soud, ovšem i tentokrát si nový totalitní režim pomyslel něco si začít s člověkem, který až příliš dobře viděl do zákulisí a karet mocných s velmi často špinavou minulostí. Čeněk Haužvic neskončil ani na popravišti ani ve vězení či

koncentračním táboře. Zemřel ve věku 79 let 4. července roku 1961 v pražském Kališti-Poddubí.

Za své výjimečné zásluhy roku 1921 Čeněk Haužvic obdržel nejvyšší státní vyznamenání Francie – „Řád čestné legie“. In memoriam byl po roce 1989 oceněn 28. října 2013 ministrem obrany nejvyšším vojenským vyznamenáním ČR „Zlatá lípa“. Ještě předtím byly zasloužilým důstojníkům vojenského zpravodajství v roce 2008 uděleny medaile, nesoucí jméno zakladatele této moderní složky. Tehdy odstartovali odpovědní činitelé proces, vedoucí k posmrtné rehabilitaci Čenka Haužvice. Jeho degradaci na prostého vojáka z roku 1949 v plném rozsahu zrušil roku 2014 tehdejší ministr obrany Martin Stropnický. Jméno Čenka Haužvice se stalo synonymem pro ryzí charakter, statečnost a vlastenectví. Nikdy se nesmířil se zahubením demokracie a práva ve své zemi. Sledoval se smutkem úpadek morálních hodnot a se zděšením likvidaci výkvětu kdysi slavného národa.

Univerzita
obraný

WINTER SURVIVAL 2019

**25. ročník otevřeného mezinárodního
Mistrovství Armády České republiky
v zimním přírodním víceboji**

Pod záštitou náčelníka Generálního štábu AČR
armádního generála Ing. Aleše Opaty

**27. ledna – 1. února 2019
Vojenská zotavovna
Ovčárna pod Pradědem,
pohoří Jeseníky**

Sledujte denní zpravodajství:

www.unob.cz

www.facebook.com/WinterSurvivalACR

